DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
CELE TREISPREZECE MOTIVE

JAY ASHER

LUMINA IUBIRII

CAPITOLUL UNU

— Urăsc această perioadă a anului, protestează Rachel. Îmi pare rău, Sierra. Sunt convinsă că o spun de multe ori, dar este adevărat.

Ceața dimineții ascunde intrarea în școala noastră, aflată la capătul îndepărtat al peluzei. Rămânem pe aleea din ciment pentru a evita porțiunile umede de iarbă, dar Rachel nu se vaită de vreme.

— Te rog, nu face asta, îi spun eu. Ai să mă faci iar să plâng. Vreau doar să trec de săptămâna asta fără să...

— Dar nu e o săptămână! exclamă ea. Sunt doar două zile. Două zile până la vacanța de Ziua Recunoștinței și apoi pleci iar pentru o lună întreagă. Mai mult de o lună!

O apuc pe Rachel de braț și ne continuăm drumul. Deși eu sunt cea care pleacă departe de casă în timpul vacanței de sărbători, Rachel pretinde că lumea *ei* se întoarce cu susul în jos în fiecare an. Mutrița ei bosumflată și umerii lăsați sunt în întregime pentru mine, ca să-mi comunice că o să-mi ducă dorul, și an de an îi sunt recunoscătoare pentru melodrama ei. Cu toate că îmi place unde mă duc, tot îmi vine greu să-mi iau

rămas-bun. Faptul că ştiu că prietenele mele cele mai bune numără zilele până la întoarcerea mea uşurează întrucâtva situaţia.

Arăt spre lacrima din colţul ochiului meu.

— Vezi ce-ai făcut? Au început.

Azi-dimineaţă, când mama ne-a dus cu maşina de la ferma noastră de pomi de Crăciun, cerul era în mare parte senin. Muncitorii erau pe teren, iar din depărtare se auzeau drujbele lor care bâzâiau aidoma ţânţarilor, tăind recolta de pomi de Crăciun de anul acesta.

Ceaţa s-a lăsat în timp ce coboram. S-a întins deasupra micilor ferme, peste autostrada interstatală şi în oraş, purtând înlăuntrul ei mirosul tradiţional de sărbători. În această perioadă a anului, întregul nostru orăşel din Oregon miroase a pomi de Crăciun proaspăt tăiaţi. Alteori, se poate să miroasă a porumb zaharat sau a sfeclă de zahăr.

Rachel ţine deschisă una dintre cele două uşi de sticlă şi apoi mă urmează spre dulapul meu. Acolo, îşi scutură ceasul roşu sclipitor în faţa mea.

— Avem cincisprezece minute, mă anunţă ea. Sunt irascibilă şi mi-e frig. Hai să bem o cafea înainte să sune de intrare.

Directoarea teatrului şcolii, Miss Livingston, îşi încurajează elevii, nu tocmai subtil, să bea atâta cafeină câtă le trebuie pentru a pune la punct spectacolele la timp. În culise există mereu o cafetieră în funcţiune. În calitatea ei de scenograf-şef, Rachel are acces nerestricţionat în sala de spectacole.

În timpul weekendului, catedra de teatru şi-a încheiat reprezentaţiile cu *Prăvălia groazei**. Decorul va fi demontat abia

* *Prăvălia groazei* (în engleză *The Little Shop of Horrors*), comedie americană din 1960, regizată de Roger Corman. Filmul este o farsă despre un tânăr, asistent al unui florar, care cultivă o plantă ce se hrăneşte cu sânge şi carne umană, şi stă la baza musicalului cu acelaşi nume.

după vacanța de Ziua Recunoștinței, așa că este încă în picioare atunci când eu și Rachel aprindem luminile din fundul sălii de teatru. Pe scenă, între tejgheaua florăriei și planta enormă, devoratoare de oameni, se află Elizabeth. Când ne vede, își îndreaptă spatele și ne face semn cu mâna.

Rachel o ia înaintea mea pe culoar.

— Anul ăsta am vrut să-ți dăm un cadou pe care să-l iei cu tine în California.

O urmez pe lângă șirurile goale de scaune cu tapițerie roșie. În mod evident, nu le pasă dacă în ultimele mele zile de școală sunt o găgăuță smiorcăită. Urc treptele spre scenă. Elizabeth sare în picioare, vine fuga și mă îmbrățișează.

— Am avut dreptate, îi spune lui Rachel peste umărul meu. Ți-am zis eu c-o să plângă.

— Vă urăsc pe amândouă, le spun.

Elizabeth îmi întinde două cadouri învelite în hârtie argintie de Crăciun, dar eu cam știu deja ce mi-au luat. Săptămâna trecută, am mers toate într-un magazin de cadouri din centru și le-am văzut uitându-se la niște rame de fotografii care aveau aceeași mărime ca a acestor cutii. Mă așez să le deschid și mă reazem de tejghea, sub casa de marcat metalică și demodată.

Rachel se așază cu picioarele încrucișate în fața mea, iar genunchii noștri aproape că se ating.

— Încălcați regulile, le spun. Iau primul cadou și-mi trec un deget pe sub un pliu al ambalajului. N-ar trebui să facem asta până ce nu mă întorc, adaug.

— Am vrut să ai ceva care să te facă să te gândești la noi în fiecare zi, îmi explică Elizabeth.

— Suntem oarecum jenate că n-am făcut asta când ai plecat prima dată, adaugă Rachel.

— Cum adică, atunci când eram bebeluși?

De primul meu Crăciun, mama a stat cu mine acasă la fermă, în timp ce tata s-a ocupat de punctul nostru de desfacere a pomilor de Crăciun din California. Anul următor, mama s-a gândit că era mai bine dacă noi două mai rămâneam un an acasă de sărbători, dar tata n-a vrut să plece din nou fără noi. Ar fi preferat să nu se ocupe un an de punctul de vânzare a pomilor și să se bazeze numai pe expedierea pomilor către vânzătorii din țară. Totuși, mama s-a simțit prost când s-a gândit la familiile care își făcuseră o tradiție de sărbători și veneau să cumpere brazii de la noi. Și chiar dacă era o afacere, tata fiind cea de-a doua generație care o conducea, era și o tradiție pe care amândoi o îndrăgeau. Așa s-au și cunoscut, de fapt, deoarece mama și părinții ei erau clienți anuali. Așadar, în fiecare an, acolo îmi petrec timpul de la Ziua Recunoștinței și până la Crăciun.

Rachel se apleacă, sprijinindu-se cu palmele de scenă.

— Părinții tăi încă se mai gândesc dacă ăsta va fi ultimul Crăciun în California?

Râcâi o bucată de bandă adezivă care ține un alt pliu.

— Magazinul a ambalat asta? întreb eu.

Rachel i se adresează lui Elizabeth în șoaptă, suficient de tare cât să aud și eu:

— Schimbă subiectul.

— Îmi pare rău, spun, pur și simplu detest să mă gândesc că e ultimul nostru an. Oricât de mult v-aș iubi, mi-ar lipsi timpul petrecut acolo. În plus, tot ce știu este ceea ce am auzit din întâmplare – încă nu au menționat asta –, dar par destul de stresați în legătură cu finanțele. Până ce nu se hotărăsc, nu vreau să înclin spre niciuna dintre posibilități.

Dacă mai păstrăm punctul de desfacere încă trei sezoane, familia noastră îl va fi condus timp de treizeci de ani. Când bunicii mei au cumpărat locul, orășelul se afla în plină dezvoltare.

Oraşe mult mai aproape de ferma noastră din Oregon au deja locuri stabilite, dacă nu chiar o abundenţă de locuri. Acum, pomii se vând oriunde, de la supermarketuri la magazinele de bricolaj, sau există oameni care îi vând pentru campanii de strângere de fonduri. Dacă renunţăm, toată afacerea noastră se va rezuma doar la a vinde supermarketurilor şi strângătorilor de fonduri sau la a aproviziona alte locuri de desfacere cu pomii noştri.

Elizabeth pune o mână pe genunchii mei.

— O parte din mine vrea ca tu să te duci la anul, deoarece ştiu cât de mult îţi place, dar dacă ai rămâne, am petrece Crăciunul împreună pentru prima dată.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Le iubesc pe fetele astea, dar şi Heather este una dintre cele mai bune prietene ale mele, iar pe ea o văd doar o lună pe an, atunci când mă aflu în California.

— Ne ducem acolo de o veşnicie, le spun. Nu-mi pot imagina cum ar fi ca brusc să... n-o mai facem.

— Îţi spun eu cum ar fi, zice Rachel. Va fi ultimul an de liceu. Ne vom da cu schiurile. Vom face băi fierbinţi. În zăpadă!

Dar mie îmi place oraşul nostru californian fără zăpadă, aflat pe coastă, la numai trei ore de San Francisco. Îmi place şi să vând brazi, să văd aceleaşi familii an de an. Nu mi s-ar părea normal să petrec atât de mult timp crescând pomi numai pentru a-i expedia pe toţi altor oameni, care să-i vândă în locul nostru.

— Sună distractiv, nu? mă întreabă Rachel. Se apleacă spre mine şi mişcă din sprâncene. Acum, imaginează-ţi toate astea cu băieţi.

Pufnesc în râs şi apoi îmi acopăr gura cu mâna.

— Sau nu, intervine Elizabeth, trăgând-o înapoi pe Rachel de umăr. Ar fi drăguţ să fim doar noi, să petrecem ceva timp fără niciun băiat.

— Cam asta sunt eu la fiecare Crăciun, spun. Amintiţi-vă, anul trecut am fost părăsită cu o seară înainte să plec în California.

— A fost îngrozitor, încuviinţează Elizabeth, cu toate că râde puţin. Apoi a adus-o la balul de iarnă pe fata aia cu sânii mari, care face şcoala acasă şi...

Rachel pune un deget pe buzele lui Elizabeth.

— Cred că-şi aminteşte.

Mă uit la primul meu dar, în mare parte încă împachetat.

— Nu că l-aş învinovăţi. Cine-ar vrea să fie într-o relaţie la distanţă în timpul vacanţelor? Eu n-aş vrea.

— Deşi, zice Rachel, ai spus că există nişte tipi arătoşi care lucrează la punctul de desfacere.

— Cum să nu. Clatin din cap. Ca şi cum tata ar permite ca asta să se întâmple.

— Bine, hai să nu mai vorbim despre asta, propune Elizabeth. Deschide-ţi cadourile.

Trag o bucată de bandă adezivă, dar mintea mea e acum la California. Heather şi cu mine suntem prietene de când mă ştiu. Bunicii mei din partea mamei locuiau alături de familia ei. Când bunicii au murit, familia ei m-a luat la ei acasă timp de câteva ore în fiecare zi pentru a le acorda părinţilor mei o pauză. În schimb, casa lor a căpătat un frumos brad de Crăciun, câteva coroniţe şi doi sau trei muncitori pentru a agăţa luminiţele pe acoperiş.

Elizabeth oftează.

— Cadourile tale. Te rog.

Sfâşii o latură a ambalajului.

Au dreptate, fireşte. Mi-ar plăcea să-mi petrec măcar o iarnă aici înainte ca toate să absolvim şi să ne mutăm cine ştie unde. Visasem să fiu cu ele pentru concursul de sculpturi în gheaţă şi pentru toate celelalte lucruri despre care mi-au spus că au loc aici.

Dar vacanțele mele în California reprezintă singura perioadă în care ajung să-mi văd *cealaltă* prietenă foarte bună. Am încetat pur și simplu să mă mai gândesc la Heather ca fiind prietena mea de iarnă încă de acum un an. Ea este una dintre cele mai bune prietene ale mele și punct. Obișnuiam să o văd timp de câteva săptămâni și în timpul verii, atunci când îmi vizitam bunicii, dar aceste vizite au încetat atunci când ei au murit. Mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu mă bucur de sărbătorile astea cu ea știind că ar putea fi ultimele.

Rachel se ridică și traversează scena.

— Trebuie să beau niște cafea.

Elizabeth strigă după ea:

— Dar acum deschide cadourile de la noi!

— Deschide cadoul *de la tine*, precizează Rachel. Al meu are o fundă roșie.

Primul dar pe care îl deschid, cel cu fundă verde, conține un selfie al lui Elizabeth. Scoate limba într-o parte, în vreme ce ochii privesc în direcția opusă. E aproape la fel ca toate fotografiile pe care și le face singură, și de aceea o iubesc.

Lipesc fotografia înrămată de piept.

— Îți mulțumesc.

Elizabeth se îmbujorează.

— Cu drag!

— Acum îl deschid pe-al tău! strig dincolo de scenă.

Rachel vine spre noi ducând trei pahare din carton cu cafea aburindă. Luăm fiecare câte unul. Îl pun pe al meu alături, în timp ce Rachel se așază în fața mea, și încep să desfac darul de la ea. Deși nu e decât o lună, îmi va fi tare dor de ea.

În fotografia lui Rachel, chipul ei frumos e în profil, parțial acoperit de mâna ei, ca și când n-ar fi vrut să fie fotografiată.

— Se presupune că eram urmărită de paparazzi, îmi spune. Ca și când aș fi o mare actriță care iese dintr-un restaurant

elegant. În viața reală, totuși, în spatele meu s-ar afla un bodyguard uriaș, dar...

— Dar tu nu ești actriță, i-o taie Elizabeth. Tu vrei să faci scenografie.

— Asta e o parte din plan, îi spune Rachel. Știi câte actrițe sunt pe lume? Milioane. Și toate încearcă din răsputeri să se facă remarcate, ceea ce e foarte neplăcut. Într-o bună zi, în timp ce voi crea scenografia pentru vreun producător faimos, el îmi va arunca o privire și va ști că e mare păcat să mă țină în spatele camerei. Ar trebui să mă aflu în fața ei. Și își va asuma în întregime meritul de a mă fi descoperit, dar, de fapt, eu l-am *făcut* să mă descopere.

— Ceea ce mă îngrijorează, îi spun, este că știu că tu crezi că se va întâmpla fix așa.

Rachel ia o înghițitură de cafea.

— Pentru că așa va fi.

Sună de intrare. Adun ambalajele argintii și le strâng într-un ghemotoc, pe care Rachel îl duce, împreună cu paharele de cafea goale, la găleata de gunoi aflată în culise. Elizabeth pune fotografiile înrămate într-o pungă de hârtie și apoi îi rulează marginea, înainte de a mi-o oferi.

— Presupun că nu putem trece pe la tine înainte să pleci? mă întreabă Elizabeth.

— Probabil că nu, îi răspund. Cobor după ele pe scări și ne îndreptăm fără să ne grăbim spre fundul sălii de teatru. Mă bag în pat devreme în seara asta, le spun, astfel încât mâine să pot lucra câteva ore înainte de școală. Și-apoi, miercuri dimineață plecăm la prima oră.

— La ce oră? întreabă Rachel. Poate că noi...

— La trei dimineață, îi răspund, râzând.

De la ferma noastră din Oregon la locul de desfacere din California e un drum de șaptesprezece ore de mers cu mașina, în funcție de pauzele pentru toaletă și de traficul de sărbători.

— Desigur, adaug, dacă vreţi să vă treziţi atât de devreme...

— E în regulă, spune Elizabeth. Îţi vom trimite gândurile noastre bune în vis.

— Ai toate temele? mă întreabă Rachel.

— Aşa cred.

Cu două ierni în urmă, la şcoală, eram poate vreo doisprezece copii care migram la locurile de desfacere a pomilor. Anul acesta nu mai suntem decât trei. Din fericire, cu atât de multe ferme în zonă, profesorii sunt obişnuiţi să se adapteze la diferitele perioade de recoltare.

— *Monsieur* Cappeau este îngrijorat că nu voi putea să *pratique mon français** cât timp voi fi plecată, aşa că mă va suna o dată pe săptămână pentru a face conversaţie.

Rachel îmi face cu ochiul.

— Să fie ăsta singurul motiv pentru care vrea să te sune?

— Nu fi obscenă, îi spun.

— Nu uita, zice Elizabeth, Sierrei nu-i plac bărbaţii mai în vârstă.

Acum râd.

— Vorbeşti despre Paul, nu? Am ieşit împreună doar o singură dată, dar apoi a fost prins cu o doză de bere deschisă în maşina prietenului său.

— În apărarea lui, nu el conducea, subliniază Rachel. Înainte să-i pot răspunde, ea ridică o mână: Dar pricep. Tu ai văzut asta ca pe un semn de alcoolism iminent. Sau de luare de decizii greşite. Sau... de ceva.

Elizabeth clatină din cap.

— Eşti prea exagerată, Sierra.

Rachel şi Elizabeth îmi fac mereu zile fripte în legătură cu standardele mele pentru băieţi. Numai că am văzut prea multe

* „Să-mi exersez franceza" (în lb. franceză în original).

fete sfârşind cu băieţi care le trăgeau în jos. Poate nu la început, dar la un moment dat. De ce să pierzi ani sau luni sau chiar şi zile cu o astfel de persoană?

Înainte să ajungem la uşile duble care dau pe coridor, Elizabeth face un pas în faţa noastră şi se întoarce spre noi.

— Am să întârzii la ora de engleză, dar hai să ne întâlnim la prânz, bine?

Zâmbesc, pentru că mereu ne întâlnim la prânz.

Pătrundem pe coridor şi Elizabeth dispare în mulţimea de elevi.

— Încă două prânzuri, constată Rachel. Se preface că îşi şterge lacrimile de la ochi, în timp ce mergem. Asta-i tot ce ne-a mai rămas. Aproape că mă face să vreau să...

— Încetează! îi cer. N-o spune.

— O, nu-ţi face griji pentru mine, spune Rachel şi flutură din mână nepăsătoare. Am destule de făcut care să mă ţină ocupată cât timp tu te distrezi în California. Să vedem, lunea viitoare vom începe să demontăm decorul. Asta ar trebui să dureze o săptămână sau cam aşa ceva. Apoi voi ajuta comitetul de dans să termine de organizat balul de iarnă. Nu e teatru, însă îmi place să-mi folosesc talentele acolo unde e nevoie de ele.

— Au ales deja o temă pentru anul ăsta? o întreb.

— Globul de Zăpadă al Iubirii, îmi răspunde. Sună siropos, ştiu, însă am nişte idei grozave. Vreau să decorez întreaga sală de sport să arate ca şi cum ai dansa în mijlocul unui glob de zăpadă. Aşa că voi fi foarte ocupată până te întorci.

— Vezi? Nu prea îţi va fi dor de mine, îi spun.

— Aşa e, încuviinţează Rachel şi mă înghionteşte în timp ce înaintăm. Dar ai face bine să-ţi fie ţie dor de mine.

Şi îmi va fi. Întreaga mea viaţă, să-mi fie dor de prietenele mele a fost o tradiţie de Crăciun.

CAPITOLUL DOI

Soarele de-abia se iţeşte de după dealuri când parchez camioneta tatei pe acostamentul drumului de acces noroios. Trag frâna de mână şi mă uit la una dintre priveliştile mele preferate. Pomii de Crăciun încep de la câţiva metri dincolo de geamul din dreapta al maşinii şi continuă pe mai mult de o sută de acri de dealuri molcome. De cealaltă parte a camionetei, terenul nostru e la fel de mare. Acolo unde se termină pământul nostru pe ambele laturi, încep alte ferme, cu şi mai mulţi pomi de Crăciun.

Când opresc căldura şi cobor din maşină, îmi dau seama că frigul e muşcător. Îmi strâng părul într-o coadă de cal, îl îndes sub gulerul gecii mele groase de iarnă, ridic gluga şi apoi îi leg strâns şnurul.

Mirosul de răşină de brad pluteşte în aerul umed, iar pământul ud mi se lipeşte de bocanci. Ramurile îmi zgârie mânecile când îmi scot mobilul din buzunar. Tastez numărul unchiului Bruce şi apoi duc telefonul la ureche, sprijinindu-l cu umărul, în timp ce îmi pun mănuşile de lucru.

Când îmi răspunde, râde:

— Cu siguranţă nu ţi-a luat mult s-ajungi aici, Sierra!

— Am condus cu grijă, îi spun.

În realitate, să iau virajele şi să derapez prin noroi e ceva mult prea amuzant ca să mă pot abţine.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Am gonit de multe ori în sus pe dealul ăsta cu camioneta mea.

— Te-am văzut, şi aşa am ştiut că va fi distractiv, replic eu. Oricum, aproape am ajuns la primul balot.

— Vin într-un minut, îmi zice.

Înainte să închidă, aud motorul elicopterului pornind.

Din buzunarul gecii, scot o vestă portocalie de siguranţă şi îmi trec braţele prin ea. Banda cu scai care merge pe piept în jos o fixează, astfel încât unchiul Bruce va putea să mă vadă de sus.

La aproximativ două sute de metri în faţă, aud drujbele muncitorilor care taie pomii de anul acesta. Acum două luni, am început să-i marcăm pe cei pe care voiam să-i tăiem. Am legat pe o ramură din vârf o panglică de plastic colorată. Roşie, galbenă sau albastră, în funcţie de înălţime, pentru a ne ajuta la sortarea pomilor mai târziu, când îi vom încărca în camioane. Toţi pomii rămaşi nemarcaţi vor fi lăsaţi să continue să crească.

În depărtare, văd elicopterul roşu zburând spre mine. Mama şi tata l-au ajutat pe unchiul Bruce să-l cumpere în schimbul ajutorului oferit de el la ridicarea pomilor în timpul recoltării. Elicopterul ne permite să nu pierdem vremea cu traversarea drumurilor de acces, iar pomii sunt expediaţi imediat ce au fost tăiaţi. În restul anului, el îl foloseşte pentru a transporta turişti de-a lungul coastei stâncoase. Uneori, ajunge chiar să o facă pe eroul şi să caute vreun excursionist rătăcit.

După ce muncitorii aflaţi înaintea mea taie patru sau cinci pomi, îi pun unul lângă celălalt peste două cabluri lungi, ca şi cum i-ar plasa de-a curmezişul unor şine de cale ferată. Adaugă deasupra lor şi alţi copaci, până ce adună o duzină. Apoi unesc cablurile peste balot şi îi leagă înainte de a trece mai departe.

Acesta e momentul în care intervin eu.

Anul trecut a fost prima dată când tata m-a lăsat să fac asta. Știam că voia să-mi spună că așa ceva e prea periculos pentru o fată de cincisprezece ani, dar n-ar fi îndrăznit s-o spună cu voce tare. Câțiva dintre tipii pe care îi angajează să taie pomii sunt colegi de clasă cu mine, iar lor le permite să mânuiască drujbele.

Elicea elicopterului se aude tot mai tare – *fâșt-fâșt-fâșt-fâșt* – în timp ce străpunge aerul. Bătăile inimii mele se sincronizează cu ritmul lamelelor elicei în timp ce mă pregătesc să atașez primul balot al sezonului.

Stau în picioare lângă prima grămadă, flexându-mi degetele înmănușate. Lumina matinală a soarelui se reflectă în parbrizul elicopterului. La spatele lui atârnă un cablu lung, care are în vârf un cârlig masiv de culoare roșie.

Elicopterul încetinește pe măsură ce se apropie, iar eu îmi înfig bocancii în pământ. Planând deasupra mea, elicea huruie. *Fâșt-fâșt-fâșt-fâșt.* Elicopterul se lasă ușor în jos până ce cârligul din metal atinge cetina balotului de brazi. Ridic brațul deasupra capului și fac o mișcare circulară pentru a solicita să slăbească mai mult cablul. Când mai coboară câțiva centimetri, apuc cârligul, îl trec pe sub cabluri și apoi fac doi pași mari înapoi.

Privind în sus, îl văd pe unchiul Bruce zâmbindu-mi. Gesticulez spre el, el ridică degetele mari în semn că totul este în regulă, iar apoi se înalță. Balotul greu se strânge laolaltă pe măsură ce este ridicat de la sol, după care se îndepărtează în zbor.

Semiluna atârnă deasupra casei noastre. Mă uit pe fereastra camerei mele de la etaj și văd dealurile învăluite în întuneric. Când eram mică, stăteam aici și mă prefăceam că sunt căpitanul unui

vas care priveşte pe timp de noapte oceanul, ale cărui valuri sunt adesea mai negre decât cerul înstelat de deasupra.

Această imagine rămâne constantă în fiecare an din pricina modului în care rotim recoltarea. Pentru fiecare pom tăiat, lăsăm cinci în pământ şi plantăm un alt puiet în locul lui. În şase ani, toţi aceşti pomi vor fi expediaţi în toată ţara pentru a sta în case drept cel mai important obiect al sărbătorilor.

Din această cauză, sărbătorile mele au parte de tradiţii diferite. În ajunul Zilei Recunoştinţei, mama şi cu mine pornim cu maşina spre sud şi ne întâlnim cu tata. Apoi, luăm masa de Ziua Recunoştinţei cu Heather şi cu familia ei. În ziua următoare, începem să vindem pomii de dimineaţă până seara şi nu ne mai oprim până în Ajunul Crăciunului. În acea seară, extenuaţi, fiecare dintre noi primeşte câte un mic cadou. Nu e loc pentru mai multe daruri în rulota noastră argintie Airstream – casa-noastră-atunci-când-suntem-departe-de-casă.

Casa noastră a fost construită în anii 1930. Din cauza podelelor şi scărilor vechi din lemn, e imposibil să poţi să cobori din pat în toiul nopţii fără să faci zgomot, dar mă ţin aproape de porţiunea cea mai puţin scârţâitoare a treptelor. Mai am doar trei trepte până la podeaua bucătăriei, când mama îmi strigă din living:

— Sierra, trebuie să dormi măcar câteva ore.

Ori de câte ori tata nu e aici, mama adoarme pe canapea, cu televizorul deschis. Partea romantică din mine vrea să creadă că în dormitorul lor se simte prea singură atunci când el e plecat. Partea non-romantică e convinsă că dormitul pe canapea o face să se simtă rebelă.

Îmi strâng halatul în jurul corpului şi îmi vâr picioarele în tenişii uzaţi de lângă canapea. Mama cască şi întinde mâna după telecomanda de pe podea. Închide televizorul şi astfel se face întuneric în cameră.

Apasă pe întrerupătorul unui lampadar.

— Unde te duci?

— În seră, îi răspund. Vreau să aduc bradul aici, ca să nu-l uităm.

În loc să încărcăm bagajele în maşină de cu seară, le punem pe toate lângă uşa de la intrare, astfel încât să le mai verificăm o dată înainte de plecare. Odată ajunse pe autostradă, drumul care ne aşteaptă e prea lung ca să ne mai putem întoarce.

— Şi pe urmă trebuie să te duci direct în pat, îmi spune mama; ea e întocmai ca mine, îmi împărtăşeşte chinul de a nu putea să dorm dacă ceva mă îngrijorează. Altminteri, adaugă, nu te pot lăsa să conduci mâine.

Îi promit şi închid uşa de la intrare, strângând şi mai bine halatul în jurul meu pentru a nu lăsa aerul rece să pătrundă. În seră e cald, dar voi rămâne înăuntru numai cât să înşfac copăcelul, pe care l-am transplantat recent într-o găleată neagră din plastic. Voi pune pomul lângă bagaje şi apoi Heather şi cu mine îl vom planta după masa de Ziua Recunoştinţei. Cu acesta vor fi şase pomi care şi-au început viaţa ca puieţi la ferma noastră şi care acum vor creşte pe dealul Cardinals Peak în California. Planul pentru următorul an a fost mereu să-l tăiem pe primul pe care l-am plantat şi să i-l dăm familiei lui Heather.

Acesta e încă un motiv pentru care nu se poate să fie ultimele noastre sărbători.

CAPITOLUL TREI

De afară, rulota seamănă cu un termos argintiu culcat pe o parte, dar interiorul ei m-a făcut întotdeauna să mă simt în largul meu. La un capăt, se află o măsuţă prinsă de perete, cu marginea patului meu folosită drept o a doua banchetă. Bucătăria este dotată cu o chiuvetă, un frigider, o plită şi un cuptor cu microunde. Baia pare tot mai mică în fiecare an, cu toate că părinţii mei au amenajat un duş mai mare. Cu duşul standard ar fi fost imposibil să întind mâna şi să mă spăl pe picioare fără să fac mai întâi exerciţii de întindere. La celălalt capăt al rulotei se află uşa ce dă spre camera mamei şi a tatei, care cuprinde doar un pat, un dulăpior şi un scăunel. Acum, uşa lor este închisă, dar o aud pe mama sforăind în timp ce se reface după lungul drum.

Picioarele patului meu ating dulapul de bucătărie, iar deasupra acestuia se află un dulăpior din lemn pentru căni. Înfig o piuneză mare albă în dulăpior. Pe masa de lângă mine se află fotografiile înrămate ale lui Rachel şi Elizabeth. Le-am unit cu o panglică verde strălucitoare, astfel încât să atârne una sub alta. Fac o buclă la capătul panglicii şi o agăţ de piuneză, astfel încât prietenele mele de acasă să poată fi cu mine zi de zi.

— Bine aţi venit în California! le urez eu.

Mă reped la capul patului şi dau draperiile la o parte.

Un pom de Crăciun se răstoarnă peste geam şi eu ţip. Acele zgârie sticla, pe când cineva se străduieşte să ridice din nou pomul în picioare.

Andrew aruncă o privire pe după crengi, probabil pentru a se asigura că n-a crăpat geamul. Când mă vede, se înroşeşte, iar eu mă uit repede în jos pentru a mă asigura că mi-am pus o cămaşă după ce am făcut duş. În decursul anilor am făcut de câteva ori duş dimineaţa şi apoi am mers prin rulotă înfăşurată într-un prosop înainte să-mi aduc aminte că afară trebăluiesc o mulţime de liceeni.

Anul trecut, Andrew a devenit primul şi ultimul tip de aici care m-a invitat să ieşim. A făcut-o printr-un bileţel lipit pe cealaltă parte a geamului. A vrut să fie ceva drăguţ, cred, dar eu mi l-am imaginat mergând în vârful picioarelor pe întuneric, la câţiva centimetri de locul în care dormeam. Din fericire, am putut să-i spun că n-ar fi un lucru înţelept să ies cu cineva care lucrează aici. Nu e o regulă, de fapt, dar părinţii mei au pomenit de câteva ori cât de penibil ar fi pentru toţi cei implicaţi, de vreme ce şi ei lucrează aici.

Mama şi tata s-au cunoscut când erau de vârsta mea, iar el lucra cu părinţii lui chiar în acest punct de desfacere. Familia ei locuia la câteva străzi distanţă şi, într-o iarnă, s-au îndrăgostit atât de tare, încât el s-a întors în vara următoarea într-o tabără de baseball. După ce s-au căsătorit şi au preluat locul, au început să angajeze drept ajutoare jucători de baseball de la liceul din apropiere care voiau să câştige nişte bani pe timpul vacanţei. Asta n-a constituit nicio problemă cât am fost eu mică, dar odată intrată la pubertate, la ferestrele rulotei au fost atârnate draperii noi, mai groase.

Deşi nu-l aud pe Andrew, îl văd rostind „Îmi pare rău" de pe cealaltă parte a geamului. În cele din urmă reuşeşte să ridice

pomul şi apoi îl mută câţiva paşi mai înapoi, astfel încât ramurile de jos să nu se atingă de alţi brazi din jur.

Nu există niciun motiv pentru care să las stânjeneala din trecut să ne împiedice să ne purtăm prieteneşte, aşa că întredeschid geamul.

— Aşadar, ai revenit pentru încă un an, îi spun.

Andrew priveşte în jur, dar nu mai există nimeni altcineva căruia să mă fi adresat. Se întoarce cu faţa spre mine, vârându-şi mâinile în buzunar.

— Mă bucur să te revăd, răspunde el.

E grozav când muncitorii se întorc sezon după sezon, dar am grijă să nu-i ofer vreun indiciu greşit.

— Am auzit că mai vin şi alţi băieţi din echipă.

Andrew se uită la cel mai apropiat pom şi smulge câteva ace.

— Dap, răspunde.

Bosumflat, aruncă acele pe pământ şi se îndepărtează.

În loc să las asta să mă afecteze, deschid şi mai mult geamul şi închid ochii. Aerul de aici nu va mirosi niciodată ca cel de acasă, dar se străduieşte. Totuşi, priveliştea este foarte diferită. În loc de pomi de Crăciun care cresc pe dealuri molcome, aceştia sunt fixaţi în suporturi din metal pe solul locului de desfacere. În loc de sute de acri de teren cultivat care se întind spre orizont, avem doar un acru care se opreşte la Oak Boulevard. Pe cealaltă parte a străzii, o parcare pustie dă spre o băcănie. De vreme ce e Ziua Recunoştinţei, McGregor's Market s-a închis devreme azi.

McGregor's se afla în acest loc cu mult înainte ca familia mea să înceapă să vândă pomi aici. Acum este singurul magazin din oraş care nu face parte dintr-o franciză. Anul trecut, proprietarul le-a spus părinţilor mei că s-ar putea să nu mai existe aici când aveam să ne întoarcem. Când tata ne-a sunat acasă în urmă cu câteva săptămâni să ne spună că ajunsese, primul

lucru pe care l-am întrebat a fost dacă McGregor's mai era acolo. În copilărie, îmi plăcea când mama sau tata luau o pauză de la vânzarea brazilor și traversau cu mine ca să cumpărăm alimente. Câțiva ani mai târziu, obișnuiau să-mi înmâneze o listă de cumpărături și mă duceam singură. În ultimii ani, a fost responsabilitatea mea să întocmesc lista și să fac și cumpărăturile.

Privesc cum o mașină albă traversează parcarea, probabil pentru a se asigura că magazinul chiar este închis în această seară. Șoferul încetinește în timp ce trece prin fața magazinului, apoi accelerează și iese pe stradă.

De undeva dintre pomii noștri, tata strigă:

— Probabil c-a uitat sosul de merișoare!

De pe cuprinsul întregului loc de desfacere, îi aud pe jucătorii de baseball râzând.

În fiecare an în această zi, tata glumește pe seama șoferilor frustrați care pleacă în viteză de la McGregor's. „Dar n-o să fie Ziua Recunoștinței fără plăcintă de dovleac!" Sau „Bănuiesc că cineva a uitat de umplutură!" Întotdeauna băieții râd.

Îi privesc pe doi dintre ei cărând un pom mare pe lângă rulotă. Unul are brațul îngropat în ramurile de la mijloc, iar celălalt îl urmează, susținând trunchiul. Amândoi se opresc, astfel încât cel dintre ramuri să poată să apuce mai bine bradul. Celălalt tip, care așteaptă, se uită spre rulotă și îmi surprinde privirea. Zâmbește și apoi îi șoptește ceva primului tip, ceva ce eu nu am cum să aud, dar care îl face pe coechipierul lui să se uite și el la mine.

Disperată, vreau să mă asigur că părul meu nu e o claie ciufulită, cu toate că n-am niciun motiv să-i impresionez (oricât de drăguți ar fi). Așa că, politicoasă, flutur din mână și ei se îndepărtează.

De cealaltă parte a ușii rulotei, cineva își curăță tălpile pantofilor de treptele din metal. Deși nu a mai plouat de când tata

a ajuns aici anul acesta, pământul are mereu porțiuni umede. De câteva ori pe zi, suporturile pomilor sunt umplute cu apă și cetina este pulverizată cu o peliculă fină.

— Cioc-cioc!

De-abia reușesc să descui ușa înainte ca Heather să o dea de perete și să chițăie. Buclele negre îi saltă în timp ce ridică brațele și mă strânge cu putere. Râd de bucuria ei exprimată zgomotos și mă duc după ea spre pat, unde îngenunchează pentru a se uita mai bine la pozele lui Rachel și Elizabeth.

— Mi le-au dat înainte să plec, îi spun.

Heather atinge rama de deasupra.

— Asta e Rachel, nu? Se presupune că se ferește de paparazzi?

— O, ar fi tare fericită să știe că ți-ai dat seama, îi răspund.

Heather se repede la geam ca să se uite afară. Bate cu degetul în sticlă și unul dintre jucătorii de baseball își întoarce privirea spre noi. El duce o cutie din carton marcată „vâsc" spre cortul verde cu alb căruia îi spunem Cortul Principal. Acolo îi sunăm pe clienți, vindem alte mărfuri și etalăm brazii ninși cu zăpadă artificială.

Fără să se uite la mine, Heather mă întreabă:

— Ai observat cât de sexy e echipa de anul ăsta?

Firește că am observat, dar ar fi mult mai ușor dacă n-aș fi făcut-o. Dacă tata s-ar gândi doar că aș flirta cu unul dintre muncitori, l-ar pune să curețe cele două toalete de afară, în speranța că duhoarea m-ar ține la distanță – ceea ce chiar ar face-o.

Nu că aș vrea să încep să mă văd cu cineva aici, fie că lucrează sau nu pentru noi. De ce mi-aș pune inima în ceva pe care soarta are să destrame în dimineața de Crăciun?

CAPITOLUL PATRU

După ce ne ghiftuim cu masa de Ziua Recunoştinţei, iar tatăl lui Heather face anuala sa glumă despre „hibernatul pe perioada iernii", pornim cu toţii spre ceea ce au devenit tradiţionalele noastre destinaţii. Taţii strâng masa şi spală vasele, în parte pentru că aşa mai pot să ciugulească din curcan. Mamele se îndreaptă spre garaj pentru a începe să aducă înăuntru mult prea multele cutii cu decoraţiuni de Crăciun. Heather fuge sus să înşface două lanterne, iar eu o aştept la baza scărilor.

Din debaraua de lângă uşa de la intrare, iau hanoracul verde cu glugă pe care mama l-a îmbrăcat când am venit încoace. Pe piept e scris cu litere mari LUMBERJACKS*, mascota colegiului ei. Îmi trag hanoracul peste cap şi aud uşa de la bucătărie deschizându-se, ceea ce înseamnă că mamele se întorc. Arunc o privire în sus ca să văd dacă Heather coboară. Încercam să plecăm înainte ca ele să se întoarcă şi să ne ceară ajutorul.

— Sierra? o aud pe mama strigându-mă.

Îmi vâr părul sub guler.

— Pe punctul de a pleca! strig şi eu drept răspuns.

---

* Cherestegiii.

Mama cară o cutie mare din plastic transparent plină cu decorațiuni ambalate în hârtie de ziar.

— E în regulă dacă împrumut hanoracul tău? o întreb. Când tu și tata vă duceți înapoi la rulotă, poți să-l iei pe-al meu.

— Ba nu, al tău e tare subțire.

— Știu, dar tu n-ai să stai pe-afară la fel de mult ca noi, îi spun. În plus, nici măcar nu e chiar așa de frig.

— În plus, repetă mama pe un ton sarcastic, ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să venim încoace.

Dau să mă dezbrac de hanoracul ei, dar ea îmi face semn să-l păstrez.

— La anul, să rămâi și să ne ajuți cu...

Vocea i se stinge.

Îmi mut privirea spre scări. Ea nu știe că am auzit discuția dintre ea și tata sau dintre ei și unchiul Bruce, dacă să mai deschidem sau nu locul de desfacere anul viitor. Se pare că cel mai înțelept ar fi fost să ne oprim acum doi ani, dar toată lumea speră ca lucrurile să-și revină.

Mama pune cutia pe covorul din camera de zi și îi scoate capacul.

— Sigur, îi răspund. La anul.

Heather coboară îmbrăcată în hanoracul ei roșu decolorat pe care îl poartă doar o seară pe an. Manșetele sunt zdrențuite și la gât este întins. L-am luat de la un magazin second-hand imediat după înmormântarea bunicului meu, când mama lui Heather ne-a dus la cumpărături ca să mă mai înveselească. Să o văd îmbrăcată cu el îmi stârnește mereu un sentiment dulce-amărui. Îmi amintește cât de mult îmi lipsesc bunicii atunci când mă aflu aici, dar și ce prietenă grozavă este Heather.

Ea se oprește la baza scărilor și mă lasă să aleg dintre cele două lanterne mici, una mov și alta albastră. O iau pe cea mov și o bag în buzunar.

Mama despachetează din ziare o lumânare în formă de om de zăpadă. În cazul în care mama lui Heather nu şi-a schimbat pentru prima oară în viaţa ei planurile de decorare, lumânarea asta va merge în baia din faţă. Fitilul e înnegrit de anul trecut, când tatăl lui Heather l-a aprins pentru câteva minute. La primul iz de ceară arzând, mama ei a bătut la uşa băii până ce el a stins-o. „E o decoraţiune!" a strigat ea. „Nu aprinzi decoraţiunile!"

Mama se uită spre bucătărie şi apoi spre noi.

— Dacă vreţi să ajungeţi acolo, ar fi mai bine să plecaţi acum, ne îndeamnă ea. Mama ta îşi caută piesa pentru concursul de cel mai urât pulover de Crăciun de anul acesta. Se pare că va câştiga.

— Cât de rău e? o întreb.

Heather strâmbă din nas.

— Dacă nu câştigă, juraţii ăia n-au niciun pic de simţ al oribilului.

Când auzim uşa din spate deschizându-se, ne repezim să ieşim pe uşa din faţă, pe care o trântim în urma noastră.

Lângă covoraşul de la intrare se află copăcelul pe care l-am adus de la pepinieră. Mai devreme, am transferat copacul din găleata de plastic, aşa că rădăcinile sale sunt legate acum într-o pânză de sac.

— Îl car eu prima jumătate de drum, zice Heather. Ia sacul de mărimea unei mingi de baseball şi îl aşază sub braţ Tu poţi să cari flecuşteţul ăla de hârleţ pe care l-ai adus, adaugă.

Ridic săpăliga şi pornim.

Pe la jumătatea drumului spre Cardinals Peak, Heather spune că e timpul să facem schimb. Îmi vâr lanterna în buzunarul de la spate şi apoi ridic bradul în braţe.

— L-ai prins?

Când încuviinţez din cap, îmi ia săpăliga din mână.

Îmi ajustez prinsoarea şi continuăm să urcăm dealul, pe care localnicii îl numesc, în mod adorabil, munte. Mergem pe mijlocul drumului plin de noroi, care coteşte de trei ori înainte de a ajunge la locul nostru. În seara asta, luna seamănă cu o unghie tăiată, de-abia luminând acest versant al dealului. Când vom da ocol pentru a ajunge pe cealaltă parte a dealului, vom avea şi mai mare nevoie de lanternele noastre. Acum, le folosim mai mult pentru a speria orice vietate mică pe care o auzim foindu-se în tufişuri.

— Bine, deci tipii de la lucru îţi sunt interzişi, spune Heather, ca şi când ar fi continuat o discuţie care deja se derula în mintea ei. Prin urmare, ajută-mă să înţeleg cu care alţi oameni poţi... ştii tu... să-ţi petreci timpul.

Râd şi apoi scot cu grijă lanterna din buzunar şi o îndrept spre faţa ei.

— Ah. Vorbeai serios.

— Da!

— Ba nu, îi spun şi o studiez din nou. Nu! În primul rând, suntem ocupaţi toată luna; nu e timp. În al doilea rând — şi cel mai important —, locuiesc într-o rulotă dintr-un loc de desfacere a pomilor! Nu contează ce spun sau ce fac, tata e chiar acolo.

— Tot merită să încerci, insistă ea.

Înclin copacul, astfel încât să îndepărtez cetina de faţa mea.

— În plus, tu cum te-ai simţi dac-ai şti că trebuie să-i dai papucii lui Devon imediat după Crăciun? Te-ai simţi îngrozitor.

Heather scoate săpăliga din buzunarul de la spate şi, în timp ce mergem, bate cu ea în picior.

— Că tot ai adus vorba, cam ăsta e planul.

— Poftim?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Uite, tu ai standardele tale înalte cu privire la cum ar trebui să fie o relație, așa că sunt convinsă că par...

— De ce crede toată lumea că standardele mele sunt înalte? Și ce anume înseamnă asta?

— Nu te zbârli, râde Heather. Standardele tale sunt unul din motivele pentru care te iubesc. Ai tu chestia asta solidă... nu știu... un fundament moral solid, și e grozav. Dar asta face ca o persoană care plănuiește să-i dea papucii iubitului după sărbători să se simtă cumva prost. Știi tu, prin comparație.

— Cine plănuiește o despărțire cu o lună întreagă înainte? o întreb.

— Păi, ar fi o dovadă de cruzime s-o fac înainte de Ziua Recunoștinței, îmi zice. Ce-ar spune în timpul cinei cu familia lui, „Mă simt recunoscător pentru că mi-e inima frântă"?

Facem câțiva pași în tăcere, în timp ce eu mă gândesc la asta.

— Bănuiesc că nu există niciodată un moment potrivit, dar ai dreptate când spui că există și unele mai proaste. Deci, de când te gândești la asta?

— Exact dinainte de Halloween, îmi răspunde. Dar am avut amândoi niște costume grozave!

Lumina lunii pălește când cotim pe deal, așa că îndreptăm fasciculele de lumină mai aproape de picioare.

— Nu e vorba c-ar fi vreun ticălos sau ceva, continuă Heather. Altminteri, nu mi-ar păsa să mai stau cu el în timpul sărbătorilor. E isteț — chiar dacă nu o arată — și blând și drăguț. Doar că poate fi atât de... plictisitor. Sau poate că e mai degrabă neștiutor? Habar n-am!

N-aș judeca niciodată motivele de despărțire ale altcuiva. Fiecare vrea sau are nevoie de lucruri diferite. Prima persoană de care m-am despărțit, Mason, era isteț și amuzant, dar și

puţin cam prea dornic de atenţie. Am crezut că voiam să simt că cineva are nevoie de mine, dar asta ajunge foarte repede să fie obositor. Am învăţat că e mult mai bine să te simţi dorită.

— Cum anume e plictisitor?

— Hai să spunem aşa, zice ea, dacă ar fi să-ţi descriu plicticoşenia lui, cuvintele care mi-ar ieşi pe gură ar fi mult mai palpitante.

— Pe bune? o întreb. Atunci, abia aştept să-l cunosc.

— Şi ăsta e motivul pentru care ai nevoie de un prieten cât timp eşti aici, îmi explică ea. Astfel încât să putem ieşi în patru. Atunci întâlnirile mele n-ar mai fi atât de anoste.

Mă gândesc cât de ciudat ar fi să încep să mă văd cu cineva aici, ştiind că există o dată de expirare anexată. Dacă aş fi vrut aşa ceva, aş fi putut să-i spun da lui Andrew încă de anul trecut.

— O să spun pas la ieşirile în patru, o informez. Dar mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă, vine replica ei. Probabil că voi relua subiectul.

După următoarea cotitură, care ne duce aproape în vârful lui Cardinals Peak, Heather şi cu mine ieşim de pe drumul de pământ care se îngustează şi intrăm în tufişurile înalte până la genunchi. Ea mătură cu lumina lanternei înainte şi înapoi. Ceva ce pare a fi un iepuraş se îndepărtează printr-un salt.

Încă zece paşi şi tufişurile aproape că dispar. E prea întuneric să vedem toţi cei cinci pomi de Crăciun deodată, dar când lumina lanternei lui Heather îl nimereşte pe primul, inima mi se încălzeşte. Îi scanează lent cu fasciculul luminos până ce îi văd pe toţi. I-am plantat la câţiva metri distanţă unul de altul, astfel încât niciunul să nu-i umbrească pe ceilalţi. Cel mai mare e deja cu câţiva centimetri mai înalt decât mine, iar cel mai mic de-abia îmi ajunge până la talie.

— Bună, prieteni! îi salut, trecând printre ei.

Încă ţinându-l pe cel mai nou cu un braţ, ating acele celorlalţi brazi cu mâna liberă.

— Am trecut pe-aici weekendul trecut, îmi spune Heather. Am smuls nişte buruieni şi am afânat puţin pământul, ca să ne fie mai uşor în seara asta.

Las sacul jos şi apoi mă întorc cu faţa spre Heather.

— Ai început să devii Micuţa Domnişoară Fermier.

— Nu prea, zice ea. Dar anul trecut ne-a luat o veşnicie să smulgem buruienile după căderea întunericului, aşa că...

— Indiferent cum ar fi, am să pretind că ţi-a făcut plăcere, îi zic. Şi oricare ar fi motivul, n-ai fi făcut-o dacă n-ai fi o prietenă grozavă. Aşa că îţi mulţumesc.

Heather încuviinţează politicos din cap şi apoi îmi înmânează săpăliga.

Privesc în jur până ce găsesc locul perfect. Un pom nou, cred eu, ar trebui mereu să aibă cea mai bună privelişte a ceea ce se întâmplă dedesubt. După ce îngenunchez pe pământ, care e moale, mulţumită lui Heather, încep să sap o groapă destul de mare în care să-i încapă rădăcinile.

În ultimii doi ani am făcut drumul pe jos, cărând pe rând pomul. Înainte, i-am transportat în căruciorul roşu al lui Heather. Devenise mica mea pepinieră, o modalitate de a păstra o parte din mine aici, după ce familia mea se îndrepta din nou spre nord.

Mă întreb din nou dacă anul viitor voi avea şansa să tai pomul cel mai bătrân.

Sărbătorile astea trebuiau să fie perfecte, nu împotmolite în numeroşii mei „dacă". Dar toţi aceşti „dacă" se află în jurul meu, în tot ceea ce fac. Nu ştiu cum să mă bucur pe deplin de aceste momente fără să mă întreb dacă sunt ultimele.

Dezleg sfoara care ţine sacul împrejurul rădăcinilor. Când îndepărtez materialul, rădăcinile stau în mare parte la locul lor, încă acoperite de pământul de la mine de acasă.

— O să-mi fie dor de plimbările astea, spune Heather.

Fixez pomul în groapă şi întind cu degetele nişte rădăcini.

Heather îngenunchează alături de mine şi mă ajută să pun pământul înapoi în groapă.

— Măcar mai avem un an, zice ea.

Incapabilă să mă uit la ea, presar încă o mână de pământ în jurul bazei copăcelului. Mă scutur pe mâini şi apoi mă aşez pe sol. Trăgându-mi genunchii la piept, mă uit în josul dealului întunecat la luminile oraşului. Acolo a trăit Heather toată viaţa ei. Cu toate că se poate ca eu să rămân aici doar pentru puţin timp în fiecare an, simt că şi eu am crescut aici. Expir prelung.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Heather.

Ridic privirea spre ea.

— S-ar putea să nu mai fie încă un an.

Ea mă priveşte cu încruntare, dar nu vorbeşte.

— N-au vrut să mi-o spună, îi explic eu, dar i-am auzit pe-ai mei discutând asta de ceva timp. S-ar putea să nu mai poată să justifice încă un sezon venirea aici.

Acum, Heather priveşte spre oraş.

De aici, de sus, când sărbătorile îşi intră în drepturi şi toate luminile se aprind, e uşor să localizezi locul nostru de desfacere a brazilor. Începând de mâine, un dreptunghi de lumini albe va înconjura pomii noştri. Dar în seara asta, locul unde locuiesc eu e un petic întunecat lângă o stradă lungă pe care se văd trecând maşini cu farurile aprinse.

— Anul acesta, cu siguranţă, se va decide, îi zic. Ştiu că părinţii mei vor să fie aici la fel de mult pe cât îmi doresc şi eu. Lui Rachel şi Elizabeth, pe de altă parte, le surâde ideea ca eu să rămân în Oregon de Crăciun.

Heather se aşază pe pământ alături de mine.

— Sierra, tu eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele. Şi ştiu că Rachel şi Elizabeth simt la fel, aşa că nu pot să le învinovăţesc – dar ele te au tot restul anului. Nu-mi pot imagina ca tu şi familia ta să nu mai faceţi parte din sărbătorile mele.

Chiar nu vreau să ratez ultimul meu sezon plin cu Heather. E ceva ce am ştiut de la început că va veni. Am vorbit despre ultimul an de liceu cu o anticipare plină de nelinişte.

— Şi eu simt la fel, îi spun. Vreau să zic, sunt curioasă cum vor fi sărbătorile acasă – fără să am de-a face cu şcoala online şi să ajung să fac măcar o dată lucruri de decembrie în oraşul meu natal.

Heather priveşte mult timp stelele.

— Dar mi-ar fi dor de tine, îi spun, şi de toate astea, mult prea tare.

O văd zâmbind.

— Poate c-aş putea veni acolo pentru câteva zile, să te vizitez *eu pe tine* în timpul vacanţei, măcar o dată.

Îmi reazem capul de umărul ei şi privesc. Nu în sus la stele sau în jos la oraş, ci departe.

Heather îşi lasă capul peste al meu.

— Hai să nu ne facem griji acum în legătură cu asta, propune ea şi, preţ de mai multe minute, niciuna din noi nu mai spune nimic.

În cele din urmă, mă întorc din nou spre cel mai mic brad. Bat cu mâna solul din jurul lui şi mai adaug nişte pământ în jurul tulpinii sale subţiri.

— Hai să facem anul ăsta extra special, indiferent de ceea ce se va întâmpla, îi propun.

Heather se ridică în picioare şi se uită spre oraş. O iau de mână şi mă ajută să mă ridic. Stau alături de ea, fără să-i dau drumul.

— Ar fi o idee super, spune ea, să punem luminițe în copacii ăștia, astfel încât să poată fi văzuți de oricine de jos.

E un gând minunat, un mod de a împărtăși prietenia noastră tuturor. Aş putea trage draperiile de la patul meu şi să le privesc în fiecare seară înainte să adorm.

— Dar am verificat pe drum, continuă ea. Muntele ăsta nu are nici măcar o singură priză.

Râd.

— Natura în orașul ăsta e tare înapoiată.

CAPITOLUL CINCI

Cu ochii încă închişi, îi aud pe mama şi pe tata închizând uşa după ce coboară din rulotă. Mă întorc pe spate şi inspir adânc. Câteva clipe în plus sunt tot ce-mi doresc. Odată ce mă dau jos din pat, zilele se vor rostogoli înainte aidoma pieselor de domino.

În ziua deschiderii, mama se trezeşte mereu gata să înceapă. Eu sunt mai mult ca tata, pe care îl aud călcând cu bocancii pe pământul de afară, mergând târşâit spre Cortul Principal. Odată ajuns acolo, va băga în priză un ceainic de metal argintiu cu cafea şi unul cu apă fierbinte, iar apoi va aranja pachetele de ceai şi de ciocolată pudră pe care le oferim clienţilor. Cu toate astea, primele picături fierbinţi de cafea vor fi turnate în termosul lui.

Scot perna sub formă de sul de sub cap şi o strâng la piept. După ce mama lui Heather ia parte la concursul pentru cel mai urât pulover de Crăciun, pe care l-a câştigat de două ori în ultimii şase ani, taie mânecile şi le transformă în perne. Le coase la manşetă, umple mânecile cu bumbac, apoi le coase şi la celălalt capăt. Păstrează o mânecă pentru familia ei şi pe cealaltă mi-o dă mie.

O țin deasupra mea pe cea pe care am primit-o aseară, cu brațul întins în sus. E un material verde-mușchi, cu un dreptunghi albastru-închis acolo unde se afla cotul. Pe dreptunghi, în jurul unui ren zburător cu nasul roșu, cad fulgi de nea.

Strâng din nou perna la piept și închid ochii. Afară, aud pe cineva venind spre rulotă.

— Sierra e pe aici? întreabă Andrew.

— Nu chiar acum, răspunde tata.

— A, bine, face Andrew. M-am gândit că am putea lucra împreună și să facem treaba mai repede.

Strâng și mai tare perna. N-am nevoie ca Andrew să mă aștepte afară.

— Cred că încă doarme, zice tata. Dar dacă ai nevoie să faci ceva, mai verifică o dată dacă la toalete există gel dezinfectant pentru mâini.

Ăsta-i tata!

Stau în fața Cortului Principal, nu încă trează pe deplin, dar pregătită să-i întâmpin pe primii noștri clienți de anul acesta. Un tată și fiica lui, care poate că are șapte ani, coboară din mașină. Deja scrutând din priviri pomii, el pune blând o mână pe capul ei.

— Ador mirosul ăsta, spune tatăl.

Fata face un pas înainte, cu o privire de copil drăgălaș și inocent.

— Miroase a Crăciun!

Miroase a Crăciun. Asta e ceea ce majoritatea oamenilor spun când sosesc prima oară, ca și când cuvintele au așteptat tot drumul să fie rostite.

Tata apare dintre doi brazi nobili în drumul lui către Cortul Principal, probabil sperând să mai capete cafea. Mai întâi îi salută pe cei doi și le spune să ne comunice oricăruia dintre noi dacă le putem fi de ajutor. Andrew, cu o șapcă Bulldogs uzată, trece cu un furtun de udat petrecut pe umeri. Le spune că le va duce cu plăcere bradul la mașină atunci când vor fi gata. Nu aruncă nici măcar o privire în direcția mea – din pricina tatei – și eu îmi mușc buza să nu râd.

— Sertarul tău pentru bani e pregătit? mă întreabă tata, umplându-și din nou termosul.

Trec în dosul tejghelei, care a fost drapată în ghirlande roșii strălucitoare și ilice proaspete.

— Abia aștept să văd care va fi prima vânzare.

Tata îmi întinde cana mea preferată, pictată cu bucle și dungi pastel asemenea unui ou de Paște (îmi imaginez c-ar trebui să fie ceva pe-aici care să nu fie de Crăciun). Îmi torn niște cafea și apoi desfac un pachețel de ciocolată pudră pe care o presar înăuntru. Pe urmă scot ambalajul unei acadele mentolate în formă de bastonaș, cu care amestec în cană.

Tata se reazemă de tejghea, supraveghind marfa din Cortul Principal. Arată cu termosul spre pomii albi ca zăpada pe care i-a terminat de pulverizat în această dimineață.

— Crezi că deocamdată avem destui din ăștia?

Ling pudra de ciocolată de pe acadea și apoi îi dau drumul în cană.

— Avem destui, îi răspund, și apoi iau o gură de cafea; are gust de moca ieftină cu mentă, dar merge.

Într-un sfârșit, tatăl cu fiica intră în cort și se opresc la casa de marcat.

Mă aplec peste tejghea, spre fetiță.

— Ai găsit un pom care să-ți placă?

Ea dă entuziasmată din cap, cu un dinţişor care îi lipseşte din zâmbetul adorabil.

— Unul imens!

E prima noastră vânzare a anului şi nu-mi pot stăpâni bucuria, împreună cu o speranţă adânc înrădăcinată că ne vom descurca suficient de bine anul ăsta încât să se justifice cel puţin încă unul.

Tatăl strecoară o etichetă de brad spre mine. În spatele lui, îl văd pe Andrew împingând bradul, cu trunchiul mai întâi, prin capătul deschis al unui butoi larg din plastic. La celălalt capăt e o perdea de plasă roşu cu verde. Tata apucă trunchiul şi trage restul copacului odată cu plasa, care se derulează şi se înfăşoară în jurul ramurilor. Odată terminată operaţiunea, ramurile sunt împachetate în siguranţă, ridicate în sus. Tata şi cu Andrew răsucesc copacul în plasă, taie capătul, apoi fac un nod în vârf. Procesul este similar celui în care mama lui Heather umple mânecile puloverelor pentru a face perne, numai că mult mai puţin urâte.

Încasez banii pentru primul nostru brad şi le urez Crăciun fericit amândurora.

Pe la prânz, mă dor picioarele de la încărcatul pomilor şi de la stat în spatele casei de marcat ore în şir. În câteva zile, voi fi mai obişnuită cu asta, dar azi sunt recunoscătoare atunci când apare Heather cu o pungă din ceea ce a rămas de la Ziua Recunoştinţei. Mama ne goneşte în rulotă şi primul lucru pe care îl face Heather când ne aşezăm la masă este să tragă în lături draperiile de la geamuri.

Ridică din sprâncene în direcţia mea.

— Doar îmbunătăţesc priveliştea.

Ca la comandă, doi tipi din echipa de baseball apar cărând un brad uriaş pe umerii lor.

— N-ai pic de ruşine, spun în vreme ce desfac din ambalajul lui sandvişul cu curcan şi sos de merişoare. Nu uita, încă eşti cu Devon până după Crăciun.

Îşi trage picioarele pentru a se aşeza cu ele încrucişate pe banchetă, cunoscută drept patul meu, şi îşi despachetează propriul sandviş.

— M-a sunat aseară şi mi-a depănat o poveste de douăzeci de minute despre mersul la poştă.

— Aşadar, nu e un interlocutor grozav, îi spun.

Iau o gură din sandviş şi practic fredonez atunci când aromele de Ziua Recunoştinţei îmi ajung pe limbă.

— Nu înţelegi. Mi-a spus aceeaşi poveste săptămâna trecută şi nici atunci n-a avut vreo noimă. Când izbucnesc în râs, ea ridică mâinile în sus. Vorbesc serios! Nu-mi pasă de doamna bătrână şi arţăgoasă din faţa lui care încerca să expedieze un colet cu stridii în Alaska. Tu ce-ai fi făcut?

— Dacă aş fi expediat stridii în Alaska? Mă aplec în faţă şi o trag de păr. Eşti rea!

— Sunt sinceră. Dar dacă vrei să vorbim despre răutate, îmi zice, tu i-ai dat papucii tipului ăluia pentru că te plăcea *prea* mult. Şi mai vorbim despre inimi zdrobite.

— Mason? Asta fiindcă era prea dornic de atenţie! mă apăr eu. Zicea că n-ar fi o idee rea să ia un tren încoace pentru a mă vizita de sărbători. Asta era la începutul verii şi eram împreună numai de câteva săptămâni.

— E drăguţ, totuşi, zice Heather. Ştia deja că n-ar fi rezistat fără tine timp de o lună. Mie, cu certitudine, mi-ar prinde bine o pauză de o lună de la povestirile lui Devon.

Când Heather a început să iasă cu Devon, era înnebunită după el şi asta se întâmpla cu doar câteva luni în urmă.

— În orice caz, îmi spune, de asta trebuie să ieşim în patru cât timp eşti aici. Poate fi temporar, nu trebuie să te îndrăgosteşti sau ceva.

— Păi, asta e bine de ştiut, îi zic. Mulţumesc.

— Dar măcar aşa aş mai avea şi eu cu cine să vorbesc, spune ea.

— Nu mă deranjează să fiu a cincea roată la căruţă atunci când ieşiţi în oraş. Ba chiar aş interveni dacă ar aduce vorba despre stridii. Dar anul ăsta am fost suficient de stresată, ca să mai adaug un tip în ecuaţie.

Pe fereastră, la câţiva copaci depărtare, Andrew şi un alt tip din echipă se uită la noi. Vorbesc şi râd, dar nu se opresc şi nu-şi mută privirile în altă parte, nici măcar atunci când îi observăm.

— Ne privesc cum mâncăm? întreb eu. Asta e foarte trist.

Andrew aruncă o privire peste umăr, probabil ca să verifice pe unde e tata, apoi ne face cu mâna. Înainte să mă hotărăsc dacă să-i fac şi eu cu mâna sau nu, tata strigă la ei să treacă la treabă. Profit de şansă şi trag draperiile.

Heather are sprâncenele ridicate.

— Ei bine, *el* încă pare interesat.

Clatin din cap.

— Uite ce e, nu contează cine e tipul. Problema e că asta nu mi-ar aduce decât necazuri cu tata, care ar sta tot timpul pe capul nostru. E vreun tip care să merite asta? Deoarece eu nu văd pe niciunul dincolo de geamul ăsta.

Heather răpăie cu degetele deasupra mesei.

— Trebuie să fie cineva care să nu lucreze aici... cineva pe care tatăl tău să nu-l trimită la toalete.

— Ai ratat partea în care am spus că nu vreau să ies cu nimeni cât timp sunt aici?

— N-am ratat-o, îmi răspunde Heather, o ignor.

Bineînțeles că o ignoră.

— Bine, de dragul discuției, să spunem că mă interesează cineva - ceea ce nu e adevărat. Ce tip de băiat crezi că aș atrage, știind că într-o lună aș ieși din viața lui?

— Nu trebuie să pui asta pe tapet, zice Heather. Este evident o parte a înțelegerii, iar o lună e deja mai mult decât durează unele cupluri. Așa că nu-ți face griji în privința asta. Consider-o ca pe o aventură sentimentală de vacanță.

— „O aventură sentimentală de vacanță"? Chiar ai spus asta? o întreb, dându-mi ochii peste cap. Trebuie să stai departe de canalul Hallmark în această perioadă a anului.

— Gândește-te! E o relație fără niciun fel de presiune, deoarece toată treaba are un termen de sfârșit. Și vei avea o poveste grozavă de spus prietenelor tale atunci când te întorci acasă.

Îmi dau seama că n-am cum să câștig runda asta. Heather este mai neobosită decât Rachel, ceea ce spune multe. Singura cale de scăpare este să amân lucrurile până ce nu va mai fi nicio posibilitate, întrucât va fi prea târziu.

— O să mă gândesc la asta, îi spun.

De afară aud râsetele familiare ale unor femei, așa că trag draperia și privesc. Două femei de vârstă mijlocie de la Asociația Downtown, cu brațele pline de afișe, se îndreaptă spre Cortul Principal.

Împachetez restul sandvișului pentru a-l lua cu mine și apoi o îmbrățișez pe Heather.

— Voi sta cu ochii în patru după un Romeo de vacanță, dar acum trebuie să mă întorc la lucru.

Heather își înfășoară și ea sandvișul și îl îndeasă în sacoșă. Iese după mine din rulotă și se îndreaptă spre mașina ei.

— O să stau și eu cu ochii în patru după el! strigă ea după mine.

Când intru, doamnele de la Asociația Downtown vorbesc cu mama la tejghea. Cea mai în vârstă, cu o coadă împletită lungă, grizonantă, ține în sus un afiș cu un camion de gunoi împodobit cu luminițe de Crăciun.

— Dacă ați putea lipi iar câteva din astea, orașul vă va fi recunoscător. Anul acesta, parada noastră de sărbători va fi mai mare ca oricând! Vrem ca nimeni din comunitate să n-o rateze.

— Desigur, zice mama, iar doamna lasă patru afișe pe tejghea. Sierra le va pune în după-amiaza asta.

Mă aplec sub tejghea și iau capsatorul. Ieșind din cort cu afișele, îmi înăbuș un hohot de râs în timp ce le privesc. Nu sunt convinsă că un camion de gunoi festiv va atrage o mulțime mai mare, dar conferă o senzație de orășel bine închegat.

Când eram mai mică, familia lui Heather m-a luat cu ei la paradă de câteva ori și recunosc că a fost amuzant, la modul sentimental. Cele mai multe parade pe care le văd sunt acum la televizor, din New York sau L.A. Acestea nu includ de cele mai multe ori intrări ca Societatea Deținătorilor de Mopși sau Prietenii Bibliotecii sau tractoare din care urlă colinde de Crăciun pe ritmuri de muzică country în timp ce rulează pe străzi. Deși mi le pot imagina la o paradă în orașul meu natal din Oregon.

Ridic ultimul afiș pe un stâlp de lemn de la intrarea în locul nostru de desfacere, fixându-l cu câte o capsă în fiecare colț de sus. Trec cu mâna peste partea de jos a afișului și aud vocea lui Andrew în spatele meu:

— Ai nevoie de ajutor?

Umerii mi se încordează.

— Mă descurc.

Mai capsez de vreo două ori în colţurile de jos. Apoi fac un pas îndărăt şi mă prefac că îmi studiez opera, suficient cât Andrew să plece. Când mă întorc, văd că nu cu mine vorbea, ci cu un tip superb cam de vârsta noastră, cu câţiva centimetri mai înalt decât Andrew. Tipul ţine un brad în sus cu o mână şi cu cealaltă îşi dă părul negru din ochi.

— Mulţumesc, mă descurc, îi zice, iar Andrew se îndepărtează.

Tipul se uită la mine şi zâmbeşte, iar în obrazul stâng îi apare o gropiţă frumoasă. Simt cum mă înroşesc instantaneu, aşa că îmi cobor privirea în pământ. Stomacul îmi tresaltă, trag adânc aer în piept şi îmi reamintesc că un zâmbet drăguţ poate să nu aibă absolut nicio legătură cu persoana respectivă.

— Lucrezi aici?

Vocea îi este blândă, amintindu-mi de vechile cântece sentimentale pe care le puneau bunicii în timpul sărbătorilor.

Ridic privirea, impunându-mi să mă comport cu profesionalism.

— Ai găsit tot ce-ţi trebuia?

Zâmbetul lui persistă, laolaltă cu gropiţa. Îmi dau părul după urechi şi mă forţez să nu mă uit în altă parte. Trebuie să mă abţin să nu fac un pas mai aproape.

— Da, îmi răspunde. Mulţumesc.

Felul în care se uită la mine – aproape studiindu-mă – mă face să mă fâstâcesc. Îmi dreg vocea şi îmi mut privirea în altă parte, dar când mă uit din nou spre el, deja se îndepărtează, cu copacul săltat pe umeri de parcă n-ar cântări nimic.

— Drăguţă nuanţă de roşu, Sierra.

Stând lângă stâlp, Andrew clatină din cap în direcţia mea. Vreau să-i răspund cu ceva sarcastic, dar limba încă nu mi s-a dezlegat.

— Știai că gropițele sunt, de fapt, o diformitate? continuă el. Înseamnă că are un mușchi al feței care e prea scurt. E cam grețos, dacă stai să te gândești.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe celălalt și îi ofer lui Andrew cea mai reușită privire de „N-ai terminat încă?". Poate că am fost mai rea decât intenționam, dar în mod clar ar trebui să-i cadă un bolovan în cap dacă el crede că acest gen de gelozie reprezintă calea spre inima mea.

Duc capsatorul la tejghea și aștept. Poate că tipul cu gropiță se va întoarce după niște beteală sau după una dintre stropitorile noastre cu gât extra-lung. Sau poate că are nevoie de instalații luminoase sau de vâsc. Dar apoi mă simt ca o proastă. I-am spus lui Heather toate motivele pentru care nu vreau să mă implic într-o relație cu nimeni cât timp sunt aici – motive bune –, iar aceste motive nu s-au schimbat în ultimele zece minute. Sunt aici pentru o lună. O lună! N-am timpul și nici inima să mă implic.

Totuși, ideea a prins acum. Poate că nu m-ar deranja o mică relație cu dată de expirare. Poate că n-aș fi atât de agitată, așa cum le place prietenelor mele să spună, în privința imperfecțiunilor dacă aș ști că n-aș vrea – n-aș putea – să fiu cu el mai mult de câteva săptămâni. Dacă se întâmplă să fie sexy cu o gropiță adorabilă, ei bine, atunci, bravo lui! Și mie.

După-amiază îi trimit un mesaj lui Heather: Ce anume ar presupune o aventură sentimentală de vacanță?

CAPITOLUL ȘASE

Soarele de-abia a răsărit, dar am deja două mesaje care mă aș-teaptă atunci când mă trezesc.

Primul e de la Rachel, care se plânge de volumul de muncă necesar pentru a planifica un bal de iarnă când oamenii sănătoși la cap fie tocesc pentru examenele finale, fie își fac cumpărăturile pentru sărbători. Dacă aș fi acolo, știu că m-ar convinge cu ușurință s-o ajut, dar nu pot să fac mare lucru de la o mie cinci sute de kilometri distanță. Din fericire, să-mi echilibrez munca la locul de desfacere cu temele pentru școală nu e prea dificil. Profesorii îmi trimit notițe și materiale vizuale, iar eu îmi fac temele atunci când ritmul vânzărilor scade și pot să intru online. Să vorbesc o dată pe săptămână cu *Monsieur* Cappeau n-o fi cel mai distractiv lucru de pe lume, dar cel puțin nu ratez exercițiile pentru partea de oral a examenului de franceză.

Șezând pe pat, citesc cel de-al doilea mesaj, de la Heather: Te rog spune-mi că vorbești serios despre un iubit de vacanță. Devon și-a petrecut toată seara vorbind despre echipa lui de fotbal virtual. Salvează-mă! Sunt pe punctul de a-l face să vrea o prietenă virtuală.

Mă ridic în picioare, scriind un mesaj: Un tip tare drăguț a cumpărat ieri un brad.

În timp ce mă îndrept spre duș, îmi răspunde: Amănunte!

Înainte să apuc să-mi dezleg șnurul de la pantalonii de pijama, îmi trimite un alt mesaj: Lasă! Îmi povestești când îți aduc prânzul.

După duș, mă îmbrac cu un hanorac gri și o pereche de jeanși. Îmi leg părul într-o coadă de cal, trag câteva șuvițe, astfel încât să cadă liber și să-mi încadreze fața, adaug un pic de machiaj și apoi ies în aerul rece al dimineții. În Cortul Principal, mama stă în picioare în spatele tejghelei, așezând mărunțișul în sertarul casei de marcat. Când mă vede, arată spre cana mea ca un ou de Paște, încă aburindă, din care se ițește o acadea în formă de baston.

— Te-ai trezit de mult? o întreb.

Ea suflă delicat în propria-i cană.

— Nu toată lumea poate să doarmă în timp ce pe telefonul tău intră mesaje.

— Of! Îmi pare rău!

Apare tata, care ne sărută pe amândouă pe obraji.

— 'Neața.

— Discutam cu Sierra despre mesajele ei, spune mama. Presupun că n-are nevoie să-și facă somnul de frumusețe, însă...

Tata o sărută pe buze.

— Nici tu n-ai nevoie, scumpo.

Mama râde.

— Cine a spus că vorbeam despre mine?

Tata își scarpină tuleiele încărunțite de pe maxilar.

— Am convenit că este important pentru ea să rămână conectată cu prietenii ei de acasă.

Decid să nu le spun că unul dintre mesaje era de la Heather.

— Asta e adevărat, zice mama şi apoi îmi aruncă o privire. Dar poate că totuşi îi rogi pe cei de acasă să mai doarmă din când în când.

Mi le imaginez pe Rachel şi pe Elizabeth chiar acum, probabil la telefoane, planificând restul acestui weekend prelungit de Ziua Recunoştinţei.

— Dacă tot ai adus vorba de cei de acasă, spun eu, cred că e timpul să-mi spuneţi dacă anul viitor mai venim aici sau nu.

Mama clipeşte şi se îndreaptă de spate. Se uită la tata.

Tata ia o sorbitură lungă din termosul lui.

— Ai tras cu urechea la discuţiile noastre?

Îmi răsucesc o şuviţă de păr.

— N-am tras cu urechea. *Am auzit fără să vreau*, îi lămuresc eu. Prin urmare, cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

Înainte să-mi răspundă, tata mai ia o gură de cafea.

— Nu există niciun motiv de îngrijorare în ceea ce priveşte ferma, îmi răspunde el. Oamenii vor dori întotdeauna pomi de Crăciun, chiar şi dacă îi cumpără de la supermarket. S-ar putea să nu-i mai putem vinde noi înşine.

Mama mă atinge pe braţ, cu o expresie tulburată pe chip.

— Vom face tot ce putem ca să păstrăm locul de desfacere deschis.

— Nu doar pentru mine îmi fac griji, îi răspund. Fireşte că vreau să rămână deschis din motive personale, dar locul ăsta a fost aici încă de când l-a deschis bunicul. E locul în care v-aţi cunoscut voi doi. E viaţa voastră.

Tata încuviinţează încetişor din cap şi, la final, ridică din umeri.

— Ferma este viaţa noastră, sincer. Bănuiesc că, în pofida tuturor dimineţilor de trezit devreme şi a serilor târzii de întors acasă, mereu am văzut locul ăsta de desfacere ca pe un

bonus. Să văd oamenii bucurându-se că au găsit pomii potriviţi. Ar fi tare greu să renunţ la aşa ceva.

Îi admir foarte tare pentru că n-au lăsat ca asta să se transforme doar într-o afacere.

— Toate astea se vor petrece în continuare cu pomii noştri, continuă tata, undeva, dar...

Dar altcineva va fi cel care va ajunge să privească asta întâmplându-se.

Mama îşi ia mâna de pe braţul meu şi amândouă ne uităm la tata. Asta ar fi cel mai greu pentru el.

— Locul de desfacere a mers în pierdere în ultimii ani, îmi explică el. Anul trecut, cu bonusurile pe care le-am acordat personalului, am pierdut, de fapt, bani. Am reuşit să supravieţuim datorită angrosiştilor, şi aş zice că într-acolo ne îndreptăm. Unchiul Bruce se concentrează asupra acestei perspective cât timp suntem plecaţi. Mai ia o gură de cafea, apoi spune: Nu sunt sigur cât mai putem să ne descurcăm înainte să recunoaştem într-un final...

Lasă fraza în aer, neputând s-o rostească – sau nefiind dispus s-o rostească.

— Aşa că ăsta s-ar putea să fie, zic eu, ultimul nostru Crăciun în California.

Pe chipul mamei se oglindeşte blândeţea.

— Sierra, încă nu am hotărât nimic. Dar ar putea fi o idee grozavă să-l facem memorabil.

Heather urcă în rulotă ducând încă două pungi cu mâncare rămasă de la Ziua Recunoştinţei. Privirea îi este agitată şi ştiu că vrea să-i servesc toate detaliile despre tipul simpatic care a

trecut ieri pe-aici. Devon urcă după ea, uitându-se la telefonul lui. Chiar şi cu faţa aplecată în jos, îmi dau seama că arată bine.

— Sierra, el e Devon. Devon, ea e... Devon, capul sus!

El îşi ridică privirea şi îmi zâmbeşte. Părul lui şaten scurt îi încadrează obrajii rotunzi, dar privirea lui mângâietoare mă face să-l plac imediat.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun.

— Şi eu, răspunde el.

Îmi susţine privirea suficient cât să-şi demonstreze sinceritatea, iar apoi îşi apleacă iar ochii asupra telefonului său.

Heather îi dă lui Devon una dintre pungile cu mâncare.

— Iubitule, du-te şi du-le asta tipilor de-acolo. Şi ajută-i să încarce pomii sau ceva.

Devon ia punga fără să-şi desprindă privirea de pe mobil şi coboară din rulotă. Heather se aşază vizavi de mine la masă, iar eu îmi mut calculatorul pe perna de lângă mine.

— Cred că părinţii tăi nu erau acasă când a venit Devon să te ia, îi spun.

Heather pare nedumerită, aşa că arăt spre părul ei.

— E puţin ciufulit la spate.

Obrajii i se fac roşii şi îşi trece degetele prin părul încâlcit.

— A, corect...

— Aşadar, lucrurile merg mai bine între tine şi Domnul Monosilabic?

— Ăsta e un cuvânt drăguţ, zice ea. Dacă e să aleg dintre a-l asculta şi a-l săruta, sărutatul reprezintă o mult mai bună utilizare a gurii lui.

Izbucnesc în râs.

— Ştiu, ştiu, sunt o fiinţă îngrozitoare, replică ea. Povesteşte-mi, deci, despre tipul care a trecut ieri pe-aici.

— N-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu sunt multe de spus.

— Cum arată?

Heather scoate capacul unei caserole cu salată de curcan, care conţine nuci şi bucăţi de ţelină. Familia ei încearcă să-şi elibereze casa de Ziua Recunoştinţei.

— L-am văzut doar o clipă, îi povestesc, dar părea de vârsta noastră. Avea o gropiţă care...

Heather se apleacă spre mine, mijind ochii.

— Şi păr negru? Un zâmbet ucigător?

De unde ştie asta?

Heather îşi scoate mobilul, tastează ceva şi îmi arată o imagine online exact a tipului despre care vorbeam.

— El e?

Nu pare încântată.

— Cum de-ai ştiut?

— Primul lucru pe care l-ai menţionat a fost gropiţa. Asta a fost indiciul. Heather clatină din cap. În plus, aşa sunt eu, norocoasă. Îmi pare rău, Sierra, dar nu. Nu Caleb.

Aşadar, îl cheamă Caleb.

— De ce?

Ea se lasă pe spate şi îşi pune degetele pe marginea mesei.

— Nu e cea mai bună alegere, bine? Hai să găsim pe altcineva.

N-am de gând să las asta să se termine aici şi ea o ştie.

— E un zvon, zice, dar sunt aproape sigură că e adevărat. Oricum ar fi, ceva s-a întâmplat.

— Ce este?

E pentru prima dată când o aud vorbind atât de criptic despre cineva.

— Mă faci să mă simt agitată.

Ea clatină din cap.

— Nu vreau să mă amestec în asta. Detest bârfa, dar n-am de gând să ies la o întâlnire în patru cu el.

— Spune-mi.

— E neconfirmat, bine? E numai ce-am auzit. Heather se uită în ochii mei, dar eu nu scot niciun cuvânt până ce nu aud. Se spune că și-a atacat sora cu un cuțit, zice ea.

— Poftim?

Stomacul mi se face ghem.

— Tipul ăsta e… Ea mai trăiește?

Heather râde, dar nu-mi dau seama dacă e din pricina expresiei mele șocate sau fiindcă glumește. Inima îmi bate cu putere, dar, în cele din urmă, râd și eu un pic.

— Nu, n-a omorât-o, răspunde Heather. Din câte știu, ea e bine.

Deci n-a fost o glumă.

— Dar ea nu mai locuiește aici, continuă Heather. Nu știu dacă din cauza atacului, însă asta e ceea ce cred cei mai mulți oameni.

Mă întind pe pat și îmi pun o mână pe frunte.

— Asta-i grav.

Heather întinde mâna pe sub masă și mă bate pe un picior.

— Vom continua să căutăm.

Vreau să-i spun să nu-și bată capul. Vreau să-i spun că nu mă mai interesează o aventură sentimentală de vacanță, mai ales dacă radarul meu este atât de nefuncțional, încât tipul pe care l-am ales și-a atacat cândva sora cu un cuțit.

După ce terminăm salata de curcan, ieșim să-l căutăm pe Devon, astfel încât eu să mă pot întoarce la treabă. Stă la un picnic în spatele Cortului Principal, cu un grup de tipi, ospătându-se cu toții din mâncarea lui Heather. Mai este și o fată drăguță pe care n-am mai văzut-o niciodată, care se lipește de Andrew.

— Nu cred că ne-am cunoscut, îi spun. Eu sunt Sierra!

— A, părinţii tăi sunt proprietarii locului ăstuia! Îmi întinde o mână manichiurată şi eu i-o strâng. Eu sunt Alyssa, spune fata. Am trecut pe-aici să mă văd cu Andrew la prânz.

Îi arunc o privire lui Andrew, care are acum trei nuanţe de roşu.

El ridică din umeri.

— Noi nu suntem... ştii tu...

Fetei îi cade faţa. Îşi duce mâna la inimă şi se uită la Andrew.

— Voi doi sunteţi...?

— Nu! răspund eu iute.

Nu-mi dau seama ce încearcă Andrew să facă. Dacă e cu ea, vrea ca eu să cred că nu e ceva serios? De parcă mi-ar păsa! Oricum, sper să devină serios între ei. Poate că Alyssa îl va ajuta să treacă peste ceea ce simte el pentru mine.

Mă întorc spre Heather.

— Ne vedem mai târziu?

— Pot să vin cu Devon să te luăm după ce închideţi, îmi spune. Poate ieşim şi încercăm să mai cunoaştem şi alţi oameni – sau pe *altcineva*. Tu nu vrei decât unul, nu?

Heather nu e numai băgăreaţă, nici măcar nu încearcă să fie subtilă.

Ridică o sprânceană spre mine.

— O lună, Sierra. Într-o lună se pot întâmpla multe.

— Nu în seara asta, îi spun. Poate la un moment dat.

Însă, în următoarele zile, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Caleb.

CAPITOLUL ȘAPTE

În majoritatea zilelor săptămânii, venind de la şcoală, Heather trece pe la noi în drumul ei spre casă. Uneori pierde vremea la tejghea şi mă ajută atunci când apar părinţi cu copii mici. Cât timp eu cu tata sau cu mama înregistrăm vânzarea în casa de marcat, ea se ocupă de copii.

— Aseară l-am întrebat pe Devon ce vrea de Crăciun, îmi povesteşte Heather de la masa cu băuturi.

Îşi pune minibezele *marshmallow*, cu mare grijă, una câte una, în cana ei cu ciocolată fierbinte.

— Ce-a zis?

— Stai puţin, număr.

După ce îşi plasează cele optsprezece bezele, ia o gură.

— A ridicat din umeri. Cam atât a durat discuţia noastră. Aşa că mi-am zis în sinea mea că probabil e mai bine aşa. Dacă voia ceva scump? Apoi, dacă el m-ar întreba, *eu aş fi* nevoită să cer ceva scump.

— Şi asta e o problemă deoarece...

— Nu se poate să ne cumpărăm lucruri drăguţe unul celuilalt chiar înainte de a mă despărţi de el!

— Aţi putea amândoi să faceţi ceva, îi spun. Ceva mic şi ieftin.

— Făcut în casă şi bine gândit? Asta-i şi mai rău! Se duce spre un copac nins şi atinge cu delicateţe zăpada artificială. Cum să te desparţi de cineva care tocmai ţi-a sculptat o figurină din lemn sau ceva de genul? mă întreabă.

— Devine mult prea complicat, îi spun.

Scot de sub tejghea o cutie din carton plină cu vâsc în săculeţe şi o pun pe un taburet.

— Poate c-ar trebui s-o faci acum. Oricum îl vei răni mai devreme sau mai târziu.

— Ba nu, în mod cert îl păstrez pe perioada sărbătorilor. Heather soarbe din nou din ciocolată şi se apropie de capătul celălalt al tejghelei. Dar e timpul să vorbim serios despre alegerea unei persoane pentru tine, spune. Parada se apropie şi vreau să ieşim în patru.

Mă întind dincolo de tejghea pentru a reface stocul de vâsc expus.

— Mă tot gândesc că toată tărăşenia asta cu povestea romantică de sărbători n-o să meargă. Recunosc c-am luat-o în calcul atunci când l-am văzut pe Caleb, însă e clar că primele impresii nu sunt punctul meu forte.

Heather mă priveşte drept în ochi şi dă din cap în direcţia parcării.

— Să ţii minte asta, bine? Fiindcă el tocmai a apărut.

Simt cum fac ochii mari de uimire.

Heather se dă un pas înapoi şi îmi face semn să vin lângă ea. Înconjur tejgheaua, iar ea îmi arată o camionetă mov, veche. Cabina e goală.

Dacă asta e camioneta lui, ce caută aici? Deja şi-a cumpărat bradul. Pe bara de protecţie există un abţibild al unei şcoli de care n-am auzit niciodată.

— Unde este Sagebrush Junior High? o întreb.

Heather ridică din umeri şi o buclă îi iese de după ureche, de unde o vârâse ea.

Oraşul ăsta are şase şcoli elementare. În fiecare iarnă am mers la aceeaşi şcoală ca Heather. Acelea constituie pepiniera singurului gimnaziu, la care, de asemenea, am fost, şi apoi un liceu. Atunci am început să-mi fac temele online.

Heather priveşte printre pomi.

— Oh! Iată-l. Dumnezeule, ce drăguţ e!

— Ştiu, îi confirm în şoaptă.

Evit să mă uit în direcţia în care priveşte ea şi, în schimb, îmi studiez vârful pantofului înfipt în pământ.

Ea mă atinge pe cot şi îmi spune în şoaptă:

— Uite-l că vine.

Înainte să apuc să spun ceva, ea se duce întins spre capătul îndepărtat al cortului.

Cu coada ochiului, văd pe cineva ieşind dintre doi brazi. Caleb vine drept spre mine, arborându-şi zâmbetul cu gropiţă.

— Numele tău e Sierra?

Tot ce pot face este să încuviinţez din cap.

— Aşadar, tu eşti cea despre care vorbesc lucrătorii.

— Poftim?

Râde scurt.

— N-am ştiut dacă azi nu cumva lucrează altă fată.

— Doar eu, îi precizez. Părinţii mei sunt proprietarii acestui loc. Şi îl conduc.

— Acum înţeleg de ce se tem băieţii să stea de vorbă cu tine, îmi spune. Când nu-i răspund, continuă: Am fost aici acum câteva zile. M-ai întrebat dacă am nevoie de ajutor.

Nu ştiu ce-ar trebui să spun. El îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Când tot nu spun nimic, îşi schimbă iar

greutatea, ceea ce aproape că mă face să râd. Măcar nu sunt singura care este emoţionată.

În spatele lui, îi văd pe doi dintre jucătorii de baseball mă-turând acele de brad dintre pomi.

Caleb vine lângă mine şi se uită la ei cum mătură. Mă ţin tare, forţându-mă să nu mă mut.

— Tatăl tău chiar îi pune să cureţe toaletele dacă vorbesc cu tine?

— Chiar şi dacă el doar *crede* că ei vor să vorbească cu mine.

— Atunci, toaletele voastre probabil că sunt extrem de curate, zice el, ceea ce este cea mai ciudată replică de agăţat pe care am auzit-o vreodată, dacă asta se voia a fi.

— Te pot ajuta cu ceva? îl întreb. Ştiu că deja ai brad...

— Deci, îţi aminteşti de mine.

Pare puţin cam prea încântat de asta.

— Eu fac inventarul, îi explic, transformând amintirea cu el într-o simplă afacere, şi mă pricep la treaba asta.

— Înţeleg, spune el, dând încet din cap. Ce fel de brad am luat?

— Un brad nobil.

Habar n-am dacă e adevărat.

Acum chiar pare impresionat.

Înconjur tejgheaua, punând casa de marcat şi vâscul între noi.

— Te mai putem ajuta cu ceva?

El îmi întinde o etichetă dintr-un pom.

— Ăsta e mai mare decât ultimul, aşa că doi tipi mi-l pun în camionetă chiar acum.

Mă trezesc că îl privesc în ochi de prea mult timp, aşa că îmi smulg privirea şi mi-o îndrept spre mărfurile expuse în apropiere.

— Ai nevoie de o coroniță care să se potrivească cu bradul? Sunt proaspete. Sau de ornamente?

O parte din mine vrea doar să-i vândă bradul, astfel încât el să plece şi situaţia asta jenantă să se încheie, dar o altă parte vrea ca el să rămână.

El nu spune nimic preţ de câteva secunde, ceea ce mă obligă să mă uit iar la el, și el privește cercetător tot ce se găseşte în Cortul Principal. Poate chiar îi mai trebuie şi altceva. Sau poate caută un motiv pentru a mai sta. Apoi, când zăreşte băuturile, zâmbetul lui devine şi mai luminos.

— În mod cert am să iau o ciocolată fierbinte.

La standul cu băuturi, ia un pahar de carton din teancul aşezat cu gura în jos. Dincolo de el, o văd pe Heather iţindu-se de după un brad nins, sorbind din propria ei ciocolată caldă. Când mă vede că o privesc, clatină din cap şi rosteşte pe muteşte „proastă idee", înainte de a se strecura înapoi îndărătul ramurilor.

Mi se opreşte inima atunci când îl văd cum desface o acadea bastonaş ca să amestece cu ea pudra de ciocolată în apa fierbinte. Când îi dă drumul acadelei, aceasta continuă să se rotească în băutura care se mişcă.

— Aşa mi-o prepar şi eu, îi spun.

— De ce nu?

— E ca o moca cu mentă ieftină, îi spun.

El îşi lasă capul într-o parte şi îşi priveşte băutura cu alţi ochi.

— Ai putea să-i spui aşa, dar cam sună a insultă.

Trece băutura în mâna cealaltă şi pe cea liberă mi-o întinde peste tejghea.

— Mă bucur să te cunosc în mod oficial, Sierra.

Mă uit la mâna lui, apoi la el, şi ezit o fracţiune de secundă. În acel moment, văd cum i se lasă niţel umerii. Am destulă

minte încât să nu fiu atât de pornită numai din pricina unui zvon de care nici măcar Heather nu este sigură. Îi strâng mâna.

— Tu eşti Caleb, nu?

Zâmbetul îi păleşte.

— Aşadar, cineva ţi-a povestit despre mine.

Încremenesc. Chiar şi dacă nu el este tipul cu care să am o poveste romantică de vacanţă, nu merită să fie criticat de cineva care de-abia recent i-a aflat numele.

— Probabil c-am auzit pe cineva spunându-ţi pe nume în timp ce te ajuta.

Zâmbeşte, dar gropiţa nu mai apare.

— Aşadar, cât îţi datorez?

Îi spun suma şi el îşi scoate portmoneul, care este plin cu bancnote. Îmi întinde două de douăzeci şi o mulţime de un dolar.

— N-am apucat să-mi schimb bacşişurile de aseară, îmi spune, înroşindu-se uşor.

Din nou, gropiţa îşi face apariţia, bine conturată, pe obrazul lui.

E nevoie de o voinţă de fier să nu-l întreb unde lucrează, astfel încât să poposesc pe-acolo întâmplător.

— Întotdeauna ne prind bine bancnotele de un dolar, îi spun.

Le număr şi îi înapoiez cincizeci de cenţi.

El pune monedele în buzunar şi roşeaţa îi dispare, înlocuită din nou de aerul încrezător.

— Poate că ne mai vedem înainte de Crăciun.

— Ştii unde să mă găseşti, îi zic, deşi nu sunt sigură dacă asta a sunat a invitaţie sau poate chiar aşa ceva am intenţionat.

Vreau să-l revăd? Nu e treaba mea să aflu care e povestea lui, dar nu mă pot abţine să nu îmi amintesc de felul în care i-au căzut umerii atunci când nu i-am strâns imediat mâna.

Se îndreaptă spre ieşirea din cort, vârându-şi portmoneul în buzunarul de la spate. Dându-i un răgaz de o clipă, ies apoi de după tejghea pentru a-l privi plecând. În timp ce merge spre camioneta lui, îi dă câţiva dolari unuia dintre băieţi.

Heather vine lângă mine şi privim amândouă cum Caleb şi unul dintre lucrători închid oblonul camionetei.

— Din punctul meu de vedere, a părut stânjenitor pentru amândoi, zice ea. Îmi pare rău, Sierra. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic.

— Ba nu, e ceva în treaba asta, o contrazic eu. Nu ştiu cât de mult este adevărat, dar tipul poartă un soi de povară.

Ea se uită la mine arcuind dintr-o sprânceană.

— Tot mai eşti fascinată de el? De fapt, te gândeşti cum să te implici.

Râd şi mă întorc la postul meu din spatele tejghelei.

— E drăguţ. Asta-i tot. Nu e destul pentru mine ca să mă implic.

— Ei bine, asta e o dovadă de înţelepciune, spune Heather, însă el este singurul tip cu care te-am văzut că eşti stânjenită de când te cunosc eu.

— Şi el era stânjenit!

— A avut şi el momentele lui, cade ea de acord, dar tu ai câştigat concursul.

După un apel telefonic în care mi-am descris în franceză săptămâna lui *Monsieur* Cappeau, mama mă lasă să termin mai repede azi. În fiecare an, acasă la Heather are loc un maraton de filme cu ultimul star pentru care ea a făcut o pasiune şi un bol fără fund de popcorn. Tata îmi oferă camioneta lui, dar mă

hotărăsc să merg pe jos. Acasă i-aş fi luat cheile într-o fracţiune de secundă pentru a evita frigul. Aici, chiar şi la sfârşit de noiembrie, este relativ plăcut afară.

Drumul mă duce pe lângă celălalt loc de desfacere a pomilor de Crăciun din oraş, deţinut de o altă familie. Brazii şi cortul lor de vânzări în roşu şi alb ocupă trei rânduri din parcarea unui supermarket. Întotdeauna trec de câteva ori pe la ei în timpul sezonului pentru a-i saluta. La fel ca şi părinţii mei, familia Hopper îşi părăseşte rareori locul odată ce au început vânzările.

Cu braţele îngropate în partea superioară a unui brad, domnul Hopper conduce un client în parcare. Mă duc spre ei, strecurându-mă printre maşinile parcate, pentru a-l saluta pentru prima dată anul acesta. Tipul care duce trunchiul copacului lasă capătul acestuia în partea din spate a unei camionete mov.

Caleb?

Domnul Hopper împinge înăuntru şi restul copacului. Se întoarce în direcţia mea şi eu nu mă răsucesc destul de repede.

— Sierra?

Expir lung şi apoi mă întorc. Îmbrăcat cu o jachetă în carouri portocalii cu negru şi cu o căciulă cu urechi asortată, domnul Hopper vine spre mine şi mă îmbrăţişează călduros. Profit de strânsoare şi arunc o privire spre Caleb. El e rezemat cu spatele de camionetă şi ochii lui îmi zâmbesc.

Domnul Hopper şi cu mine ne punem iute la curent şi eu sunt de acord să mai trec de câteva ori pe la ei înainte de Crăciun. Când el se îndreaptă înapoi spre locul său, Caleb încă se uită la mine, bând ceva dintr-un pahar de carton cu capac.

— Spune-mi de ce eşti dependent, îi cer. Să fie brazii de Crăciun sau băuturile calde?

Gropiţa lui din obraz se adânceşte şi eu mă apropii de el. Are părul ridicat în frunte, ca şi cum toată treaba cu ridicatul pomilor nu-i îngăduie destul timp să şi-l perie. Înainte să-mi răspundă, domnul Hopper şi unul dintre muncitori pun un al doilea pom în maşina lui Caleb.

Caleb se uită la mine şi ridică din umeri.

— Pe bune, ce se întâmplă? îl întreb.

El ridică nonşalant oblonul camionetei, ca şi când faptul că l-am găsit într-un alt loc de desfacere a pomilor n-ar fi extrem de ciudat.

— Vreau să ştiu ce te-aduce *pe tine* aici? mă întreabă el. Verifici concurenţa?

— O, nu e nicio concurenţă în vremea Crăciunului, îi răspund. Dar cum tu pari să fii expert, cine are cel mai bun loc de desfacere?

El ia o gură din băutura sa şi eu văd cum mărul lui Adam se ridică în timp ce înghite.

— Familia ta îi bate, recunoaşte el. Tipii ăştia au rămas fără acadele bastonaşe.

Mimez dezgustul.

— Cum îndrăznesc?

— Ştiu! exclamă el. Poate c-ar trebui să mă rezum la voi.

Mai ia o sorbitură, apoi tace. Oare vrea să insinueze că vor mai fi şi alţi pomi? Asta înseamnă mai multe şanse să îl văd şi nu ştiu cum ar trebui să mă simt în legătură cu asta.

— Ce fel de persoană cumpără atât de mulţi brazi într-o zi? îl întreb. Sau chiar într-un sezon?

— Pentru a răspunde la prima ta întrebare, îmi spune, sunt dependent de ciocolată caldă. Presupun că dacă e să am o dependenţă, nu este cea mai rea. La a doua întrebare, când ai o camionetă, sfârşeşti prin a o umple în multe feluri. Spre

exemplu, în timpul verii am ajutat trei persoane cu care lucrează mama să se mute.

— Înţeleg. Deci tu eşti tipul ăla, îi spun, ducându-mă spre unul din brazii lui şi trăgând uşor de ace. Tu eşti cel pe care toată lumea poate conta pentru o mână de ajutor.

Se sprijină cu braţele de platforma camionetei sale.

— Asta te surprinde?

Mă pune la încercare, deoarece ştie că am auzit ceva despre el. Şi are dreptate să mă verifice, căci nu ştiu sigur cum să-i răspund.

— Ar trebui să mă surprindă?

Se uită la pomii lui, iar eu îmi dau seama că e dezamăgit că am evitat întrebarea.

— Presupun că brazii ăştia nu sunt pentru tine, zic eu.

El zâmbeşte.

Mă aplec în faţă, nesigură dacă ar trebui să fac asta, dar, de asemenea, simţindu-mă obligată.

— Ei bine, dacă plănuieşti să mai cumperi şi alţii, îi cunosc foarte bine pe proprietarii celuilalt loc de desfacere. Cred că pot să-ţi obţin un discount.

Îşi scoate portmoneul, din nou înţesat cu bancnote de un dolar, şi scoate câteva.

— De fapt, am mai fost acolo de două ori de când te-am văzut atârnând afişul ăla cu parada, dar erai plecată.

Oare să fi fost asta recunoaşterea faptului că sperase să mă vadă? Desigur, nu pot să-l întreb un astfel de lucru, aşa că arăt spre portmoneul lui.

— Să ştii că toate băncile îţi vor schimba toate bancnotele de un dolar cu ceva mai mare.

Răsuceşte portmoneul în mâini.

— Ce pot să spun, sunt leneş.

— Cel puţin, îţi cunoşti defectele, zic. Asta e sănătos.

Îşi îndeasă portmoneul în buzunar.

— Cunoaşterea defectelor mele este unul dintre lucrurile la care mă pricep.

Dacă aş fi mai îndrăzneaţă, aş folosi asta drept o introducere şi l-aş întreba despre sora lui, dar o asemenea întrebare l-ar putea trimite cu uşurinţă în camioneta lui, demarând în trombă.

— Defecte, zici? Fac un pas mai aproape de el. Cumpărând toţi pomii ăştia şi ajutând oamenii să se mute, probabil că eşti în capul listei de copii obraznici a Moşului.

— Dacă pui problema aşa, aş zice că nu sunt întru totul rău.

Pocnesc din degete.

— Probabil îţi consideri pofta de dulce un păcat major.

— Ba nu, nu-mi amintesc ca păcatul ăsta să fi fost menţionat la biserică, răspunde el. Dar lenea a fost, şi eu sunt leneş. Încă n-am înlocuit pieptenele pe care l-am pierdut acum câteva luni.

— Şi iată rezultatele, îi spun, cu ochii la părul lui. Asta e aproape de neiertat. S-ar putea să trebuiască să sondezi în altă parte în căutare de pomi cu discount.

— Să *sondez*? repetă el. Vreau să spun, e un cuvânt bun, dar nu cred că l-am mai folosit într-o propoziţie până acum.

— Ah, te rog, nu-mi spune că îl consideri un cuvânt măreţ.

El râde, iar râsul lui este atât de perfect, încât vreau să continui să-l fac să râdă. Dar această tihnă în tachinarea noastră nu e bună. Indiferent cât de frumuşel este sau cât de uşor se poate glumi cu el, trebuie să-mi amintesc îngrijorarea lui Heather.

Ca şi cum ar putea vedea cum se răsucesc gândurile în mintea mea, chipul lui capătă o expresie de nemulţumire. Privirea i se îndreaptă din nou asupra brazilor.

— Ce e? mă întreabă.

Dacă vom continua să tot dăm unul peste altul, mereu va fi o conversație – acest zvon – plutind deasupra noastră.

— Uite, evident am auzit ceva...

Cuvintele seacă în gâtlejul meu. Dar de ce trebuie să le rostesc? Am putea pur și simplu să revenim la a fi clientul și fata cu brazii. Nici nu e nevoie să pomenim de asta.

— Ai dreptate, este foarte evident, spune el. Întotdeauna este.

— Însă nu vreau să o cred dacă...

Își scoate cheile din buzunar și refuză în continuare să se uite la mine.

— Atunci, nu-ți face griji în privința asta. Putem fi amabili unul cu celălalt, îmi voi cumpăra brazii de la tine, dar...

Maxilarul i se încleștează. Îmi dau seama că încearcă să-și ridice ochii să mă privească, dar nu poate.

Nu mai există nimic altceva ce aș mai putea rosti. El nu mi-a spus că ceea ce am auzit este o minciună. Următoarele cuvinte trebuie să vină de la el.

Se duce spre cabina camionetei, urcă și închide portiera.

Fac un pas înapoi.

Pornește motorul și apoi, în timp ce pleacă, flutură ușor din mână.

CAPITOLUL OPT

Sâmbăta, nu încep treaba până la prânz, așa că Heather mă ia devreme și o rog să mergem la Breakfast Express. Mă privește ciudat, dar se îndreaptă în direcția respectivă.

— Ai aflat dacă poți să mergi cu noi la paradă? vrea ea să știe.

— N-ar trebui să fie o problemă, îi răspund. Tot orașul merge la chestia asta. Nu vom fi năpădiți de clienți până ce nu se termină.

Mă gândesc la fluturarea tristă de mână pe care mi-a oferit-o Caleb când a pornit cu mașina aseară și la greutatea de pe umerii lui care îl împiedica să se uite la mine. Chiar dacă există motive pentru care să nu mă implic, tot vreau să-i văd camioneta venind din nou la locul nostru.

— Devon crede c-ar trebui să-l inviți pe Andrew la paradă, zice Heather. Acum, știu ce-ai să spui...

Sunt recunoscătoare că ochii nu-mi sar din cap pe bordul mașinii ei.

— I-ai spus lui Devon că asta e o idee îngrozitoare?

Ea ridică din umeri.

— El e de părere c-ar trebui să-i dai o şansă. Nu spun că sunt de acord cu el, dar Andrew chiar te place.

— Ei bine, eu nu-l plac deloc. Apoi mă fac mică în scaunul meu şi spun: Uau. Asta a fost o mare răutate.

Heather trage lângă trotuar în faţă la Breakfast Express, un local amenajat în stilul anilor '50 în două vagoane de tren scoase din uz. Un vagon este localul propriu-zis, celălalt e bucătăria. Sub ambele vagoane, roţile din metal sunt prinse de şine adevărate de cale ferată, aşezate peste traverse din lemn. Lucrul cel mai bun, servesc micul dejun – *numai* micul dejun – toată ziua.

Înainte să oprească motorul, Heather priveşte pe lângă mine la ferestrele vagoanelor de tren.

— Uite, nu intenţionam să spun nu la asta, fiindcă ştiu că-ţi place să vii aici.

— Bine, îi spun, neştiind despre ce e vorba. Dacă vrei să mergem în altă parte...

— Dar, înainte de a intra, continuă ea, ar trebui să ştii că aici lucrează Caleb.

Aşteaptă ca vorbele ei să-şi facă efectul şi efectul este ca cel al unei pietre care se scufundă.

— Oh!

— Nu ştiu dacă lucrează azi, dar poate că da, îmi spune. Aşa că imaginează-ţi cum ai să te simţi.

În timp ce ne apropiem de scările care duc în local, inima îmi bate din ce în ce mai repede. Urc treptele în urma lui Heather, iar ea deschide uşa din metal roşu.

Pereţii sunt decoraţi până în tavan cu discuri din vinil şi fotografii din filme şi programe TV vechi. Pe ambele părţi ale culoarului din mijloc sunt aliniate mese de patru persoane, cu perne din plastic roşu cu sclipici argintiu. Numai trei mese sunt ocupate acum.

— Poate că nu-i aici, îi spun. Poate că e ziua lui...

Înainte să termin, uşa de la bucătărie se deschide şi intră Caleb. E îmbrăcat cu o cămaşă albă cu nasturi, o pereche de pantaloni de doc kaki şi o bonetă de bucătar. Duce o tavă cu două farfurii cu micul dejun la una din mese şi le aşază câte una în faţa fiecărei persoane. Apoi lasă tava în jos, în lateral, şi îşi croieşte drum spre noi. După câţiva paşi, clipeşte a recunoaştere, mutându-şi privirea de la Heather la mine. Zâmbeşte precaut, dar măcar zâmbeşte.

Îmi îndes mâinile în buzunarele paltonului.

— Caleb. N-am ştiut că lucrezi aici.

El apucă două meniuri de pe un raft de lângă Heather, iar zâmbetul îi păleşte.

— Dacă ai fi ştiut, ai mai fi venit?

Nu ştiu cum să-i răspund.

— Ăsta a fost locul ei preferat încă din copilărie, intervine Heather.

— E adevărat, spun şi eu. Clătitele erau preferatele mele.

Caleb porneşte pe culoar.

— Nu-i nevoie să-mi explici.

Eu şi Heather îl urmăm la o masă din capătul îndepărtat al vagonului. La fel ca fiecare separeu pe lângă care trecem, şi aceasta are propriul geam dreptunghiular. Pe partea asta, ferestrele dau spre strada pe care am parcat.

— E cel mai bun separeu din tren, ne spune.

Heather şi cu mine ne aşezăm faţă în faţă.

— Ce îl face să fie atât de grozav? întreb eu.

— E cel mai apropiat de bucătărie.

Zâmbetul îi revine.

— O cafetieră cu cafea proaspătă va ajunge întotdeauna mai întâi la voi înaintea oricui. În plus, e mai uşor să sporovăiesc cu oamenii pe care îi cunosc.

La asta, Heather ia un meniu și începe să citească. Fără să-și ia privirea, îl strecoară pe celălalt mai aproape de mine. Nu-mi dau seama dacă asta a vrut să pară nepăsare față de Caleb, dar a reușit.

— Dacă te plictisești, îi spun lui Caleb, noi suntem aici.

Caleb se uită la Heather în timp ce ea continuă să citească meniul. Timp de câteva secunde, nimeni nu vorbește, apoi Caleb cedează și dispare dincolo de ușa de la bucătărie.

Împing meniul lui Heather pe masă.

— Ce-a fost asta? Sunt sigură că acum el crede că tu ești cea care mi-a spus despre zvonuri. Însă nici măcar nu știi dacă e adevărat.

— Nu știu cât de *mult* din el este adevărat, îmi răspunde. Îmi pare rău, pur și simplu n-am știut ce să spun. Sunt îngrijorată pentru tine.

— De ce? Fiindcă eu cred că e drăguț? Din câte îmi dau seama, asta-i tot în ceea ce-l privește.

— Dar îl interesezi, Sierra. Îl văd în fiecare zi la școală și niciodată nu e atât de vorbăreț. Și asta e bine, dar tu nu trebuie să flirtezi atât de evident atunci când el...

— Ușurel! spun, ridicând o mână. În primul rând, n-am făcut nimic atât de evident. În al doilea rând, nici măcar nu-l cunosc, așa că n-ai niciun motiv să fii îngrijorată.

Heather își ia din nou meniul, dar îmi dau seama că nu-l citește.

— Iată ce știu despre Caleb, îi spun. Lucrează la un local și cumpără o mulțime de brazi. Așa că deși voi continua probabil să mă întâlnesc cu el, aici se termină totul. Nu am nevoie să-l văd mai mult de-atât și nu vreau să știu mai mult de-atât. Bine?

— Am priceput, zice Heather. Îmi pare rău.

— Bun. Mă reazem de spătarul banchetei. Atunci, poate c-aș putea să-mi savurez clătitele fără nodul ăsta din stomac.

Heather îmi oferă un zâmbet pe jumătate.

— Chestiile alea îți vor *produce* un nod în stomac, îmi spune.

Ridic meniul și îl studiez, deși știu ce-mi iau. Asta îmi permite să am unde să mă uit în timp ce continui cu subiectul.

— În plus, orice s-o fi întâmplat, pe el încă îl chinuie.

Heather trântește meniul pe masă.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— N-am avut ocazia, îi răspund, dar tot trupul lui o arată.

Ea se uită spre ușa închisă de la bucătărie. Când se întoarce spre mine, își lipește palmele de tâmple.

— De ce sunt oamenii atât de complicați?

Râd.

— Chiar așa. Ar fi mult mai ușor dacă ar fi exact ca noi.

— OK, înainte să se întoarcă, zice Heather, iată ce știu despre el. Și e numai ceea ce știu sigur – nu zvonuri.

— Perfect.

— Caleb și cu mine n-am fost niciodată prieteni, însă el a fost mereu amabil cu mine. Trebuie să fie – sau trebuie să fi *fost* – o altă latură a lui, dar eu n-am văzut-o niciodată.

Fac un semn spre meniul ei.

— Atunci, nu fi atât de rece cu el.

— Nu încerc să fiu. Heather se apleacă spre mine și pune o mână peste mâna mea. Vreau ca tu să te distrezi cât timp ești aici, dar nu poți să faci asta dacă băiatul duce o încărcătură mai mare ca a unui Jumbo Jet.

Ușa se deschide și Caleb iese cu un carnețel și un creion. Se oprește lângă noi.

— Faceți angajări? îl întreabă Heather.

Caleb lasă jos instrumentele de scris.

— Îți cauți de lucru?

— Nu, dar Devon are nevoie de o slujbă, îi răspunde. Refuză să-şi caute singur, însă ştiu că i-ar condimenta puţin viaţa.

— Tu eşti iubita lui, îi spun râzând. Nu cumva asta e treaba *ta*?

Heather îmi trage un şut pe sub masă.

— Sau încerci să scapi de el? o întreabă Caleb.

— N-am spus asta, se repede Heather, puţin cam impetuos.

Caleb râde.

— Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Dar am să-mi întreb managerul când ajunge aici.

— Mulţumesc, îi spune Heather.

El se întoarce spre mine.

— Dacă speri la ciocolată caldă, ar trebui să ştii că n-avem acadele bastonaşe. S-ar putea să nu se ridice la înălţimea standardelor tale.

— O cafea e în regulă, îi spun. Dar cu tone de frişcă şi zahăr.

— Eu iau ciocolată caldă, zice Heather. Poţi să-i pui bezele în plus?

Caleb încuviinţează din cap.

— Mă întorc imediat.

Odată ce nu ne mai poate auzi, Heather se apleacă spre mine:

— Ai auzit asta? Vrea să fie la înălţimea standardelor tale.

Mă aplec şi eu spre ea.

— E chelner, îi spun. Asta e slujba lui.

Când Caleb se întoarce, aduce o cană din ceramică plină ochi cu bezele. O pune pe masă şi câteva se revarsă.

— Nu-ţi face griji, mai fierb nişte cafea, îmi spune.

Uşa de la celălalt capăt al vagonului se deschide. Când Caleb se uită într-acolo să vadă cine a intrat, un amestec de surprindere şi de fericire îi apare în priviri. Mă întorc şi văd o mamă

cu două gemene – poate de şase ani – zâmbindu-i lui Caleb. Fetele sunt slăbuţe şi amândouă sunt îmbrăcate cu hanorace cu glugă, manşete uzate şi o mărime prea mari. Una din fete ridică destul de sus un desen în creion al unui brad de Crăciun împodobit, astfel încât Caleb să poată să-l vadă.

— Mă întorc imediat, ne spune în şoaptă. Se duce la fete şi primeşte desenul cadou. E frumos. Mulţumesc!

— E ca pomul pe care ni l-ai dăruit, spune una din fete.

— Acum e tot împodobit, adaugă cealaltă. Arată exact ca ăsta.

Caleb se uită mai atent la desen.

— Nu-şi amintesc când au avut brad ultima oară, îi explică mama. Îşi potriveşte bareta poşetei pe umăr. Cu greu îmi amintesc când am luat eu unul. Şi când s-au întors acasă de la şcoală, fetişoarele lor... pur şi simplu...

— Vă mulţumesc pentru ăsta, le zice Caleb şi strânge desenul la piept. Dar a fost plăcerea mea.

Mama trage adânc aer în piept.

— Fetele au vrut să-ţi mulţumească personal.

— Am spus o rugăciune pentru tine, zice una din fete.

Caleb îşi apleacă uşor capul spre fată.

— Asta înseamnă mult.

— Când am sunat la banca de alimente, bărbatul a spus că faci asta singur, continuă mama. Ne-a spus că lucrezi aici şi că probabil n-o să te superi dacă trecem pe-aici.

— Ei bine, a avut dreptate. De fapt... Caleb face un pas în lateral şi arată spre masa cea mai apropiată. Aţi vrea nişte ciocolată caldă?

Fetele chiuie, dar mama spune:

— Nu putem să stăm. Noi...

— Le pun în pahare de carton, să le luaţi cu voi, zice Caleb.

Când mama nu refuză oferta, el porneşte în direcţia noastră şi eu mă întorc spre Heather.

Când el e în bucătărie, spun în şoaptă:

— De-asta cumpără toţi pomii ăia? Ca să-i dea unor familii pe care nici măcar nu le cunoaşte?

— Nu ţi-a spus nimic atunci când i-a cumpărat? mă întreabă Heather.

Privesc pe fereastră la maşinile care trec. L-am taxat preţul întreg pentru primul brad şi sunt sigură că şi domnul Hopper a procedat la fel. Dar iată că el lucrează la un local şi cumpără brazi unul după unul. Nu sunt sigură unde să aşez această nouă informaţie despre el alături de cealaltă poveste pe care am auzit-o.

Caleb se întoarce de la bucătărie. Într-o mână ţine un suport de carton cu trei pahare cu capac. În cealaltă are o cană de cafea, pe care o pune în faţa mea, înainte de a-şi continua drumul spre fete. O privesc lung pe Heather în timp ce sorb din cafea, deja amestecată cu combinaţia perfectă de frişcă şi zahăr.

În cele din urmă, Caleb se întoarce şi se opreşte la masa noastră.

— Cafeaua e în regulă? mă întreabă. Am combinat-o în spate, deoarece n-aş fi putut să duc şi băuturile lor şi cafeaua ta împreună cu frişca şi zahărul.

— E perfectă, îi răspund.

Pe sub masă, îi trag un şut pantofului lui Heather. Ea se uită la mine, iar eu înclin uşor capul într-o parte, rugând-o să se dea puţin mai încolo. Dacă l-aş invita pe Caleb să ia loc alături de mine, ar fi un semn clar că sunt interesată. Dacă îl invită Heather, după ce deja i-a spus că e cu Devon, devine o simplă conversaţie amicală.

Heather se mută mai încolo.

— Ia loc, băiatule cu brazi.

Caleb pare surprins, dar încântat de invitaţie. Înainte de a se aşeza vizavi de mine, aruncă o privire rapidă spre celelalte mese.

— Ştii, spune Heather, a trecut ceva timp de când mi-a oferit cineva un desen în creioane colorate al unui pom de Crăciun.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, recunoaşte Caleb. Pune desenul pe mijlocul mesei, întorcându-l cu faţa spre mine. Chiar e bun, nu-i aşa?

Admir pomul, apoi mă uit la el. Încă priveşte desenul.

— Tu, Caleb, eşti un om cu o multitudine de calităţi, îi spun.

Fără să-şi ia ochii de la desen, îmi răspunde:

— Trebuie să subliniez faptul că ai folosit *multitudine* într-o propoziţie.

— Nu e pentru prima oară, intervine şi Heather.

Caleb se uită la ea.

— S-ar putea să fie prima persoană din acest local care să-l fi folosit vreodată.

— Tu – amândoi – sunteţi ridicoli, le spun. Heather, spune-i că ai mai folosit *sondez* într-o propoziţie până acum. Sunt două silabe.

— Sigur că am… Se opreşte şi se uită la Caleb. Ba nu, probabil că n-am făcut-o niciodată.

Caleb şi Heather îşi ciocnesc pumnii.

Mă întind peste masă şi iau boneta caraghioasă de pe capul lui Caleb.

— În acest caz, domnule, poate c-ar trebui să foloseşti cuvinte mai interesante. Și cumpără-ţi un pieptene.

El întinde mâna.

— Boneta mea, te rog. Sau data viitoare când voi cumpăra un brad, voi plăti integral cu bancnote de un dolar. Discuţie întoarsă în altă direcţie.

— Bine, îi spun, încă ținând boneta, în așa fel încât el să nu o poată ajunge.

Caleb se ridică cu mâna întinsă, iar eu, în cele din urmă, i-o înapoiez. Își așază chestia aia deloc drăguță înapoi pe cap.

— Dacă mai vii după brazi, să nu te-aștepți la desene, îi spun, dar azi lucrez de la prânz până la ora opt.

Heather mă fixează cu privirea, iar pe chip îi apare o jumătate de zâmbet. Când Caleb se duce să se ocupe de ceilalți clienți, ea mi se adresează:

— Practic, l-ai invitat să treacă pe la tine.

— Știu, îi spun, ridicând cana. *Asta* am fost eu, flirtând în mod atât de evident.

Mă întorc la treabă cu o oră înainte ca mama să creadă că e nevoie de mine, ceea ce e un lucru bun. Locul e aglomerat și mai devreme a sosit un camion plin cu brazi de la fermă pentru a se reface stocul. Îmi pun mănușile de lucru și mă sui pe scara din spatele camionului. Pășesc cu grijă peste stratul de brazi de deasupra, toți trași în plase și așezați unul peste altul, cu cetina lor umedă atingându-mi manșetele pantalonilor. Probabil că în cea mai mare parte a drumului a plouat, dându-le brazilor un miros care e apropiat de cel de casă.

Încă doi lucrători mi se alătură, mișcându-și cât mai puțin cu putință picioarele pentru a nu rupe ramurile. Îmi strecor degetele pe sub plasa unui copac, îndoi genunchii și îl trec peste marginea camionului, astfel încât un alt lucrător să-l poată lua și să-l ducă în spatele Cortului Principal, spre stiva care crește întruna.

Andrew ia următorul pom pe care îl cobor eu și, în loc să-l ducă în spatele cortului, i-l pasează altcuiva.

— Pe ăsta l-am rezolvat! strigă spre mine, bătând de două ori din palme.

Sunt gata să-i spun că nu participăm la un concurs, dar apare tata, care îi pune o mână pe umăr.

— Stocul de la toalete necesită să fie refăcut, *pronto*, îi spune. Şi dacă eşti de părere că e nevoie să fie mai atent curăţate, te rog să-mi dai de veste. Decizia îţi aparţine.

Când încep să mă doară muşchii, iau o pauză de o clipă pentru a-mi întinde spatele şi a-mi trage răsuflarea. Chiar şi în momentele de epuizare, e uşor să-mi păstrez zâmbetul la locul de desfacere. Mă uit la clienţii care trec printre brazi, la bucuria de pe feţele lor, care este evidentă chiar şi de aici, din camion.

Am fost înconjurată de aceste privelişti toată viaţa mea. Acum, îmi dau seama că singurii oameni pe care îi văd sunt cei care *vor avea* un pom de Crăciun. Oamenii pe care nu-i văd sunt acele familii care nu-şi permit un pom, chiar dacă îşi doresc unul. Aceia sunt oamenii cărora Caleb le duce brazii noştri.

Pun mâinile în şolduri şi mă răsucesc la stânga şi la dreapta. Dincolo de locul nostru – dincolo de ultima casă din oraş –, Cardinals Peak se înalţă spre cerul albastru-deschis, lipsit de nori. Aproape de vârful dealului se află copăceii mei, care nu se pot distinge de aici.

Tata urcă scara pentru a mă ajuta să mai dau nişte brazi jos. După ce împingem câţiva către lucrători, se uită la mine, ţinând palmele pe genunchi.

— Am reacţionat prea dur în cazul lui Andrew?

— Nu-ţi face griji, îi răspund, ştie că nu mă interesează.

Tata mai coboară un brad, cu un zâmbet de încântare pe chip.

Privesc la lucrătorii din locul de desfacere.

— Cred că toţi cei de aici ştiu că n-au voie să intre în vorbă cu mine.

El se ridică şi îşi şterge palmele umede de jeanşi.

— Scumpo, nu cred că ţi-am impus prea multe restricţii, nu-i aşa?

— Acasă, nu. Mai dau jos un brad, şi adaug: Dar aici? Nu cred că ţi-ar fi prea la îndemână dacă eu m-aş vedea cu cineva.

El apucă încă un brad, dar apoi se opreşte să se uite la mine şi nu-l dă peste marginea camionului.

— E din cauză că ştiu cât de uşor poate fi să te îndrăgosteşti de cineva într-un timp foarte scurt. Crede-mă, nu-i uşor să pleci aşa.

Mai dau jos încă doi brazi, apoi îmi dau seama că el continuă să mă privească.

— În regulă, zic. Înţeleg.

Când toţi pomii au fost, într-un final, descărcaţi, tata îşi scoate mănuşile şi le îndeasă în buzunarul de la spate. Se duce spre rulotă să tragă un pui de somn, iar eu mă îndrept spre Cortul Principal să ajut la vânzare. Dau să îmi prind părul într-un coc când, stând lângă tejghea, îl văd pe Caleb, îmbrăcat în haine de stradă.

Las părul să-mi cadă liber pe umeri şi trag câteva şuviţe în faţă.

În drumul meu spre casa de marcat, trec pe lângă el.

— Te-ai întors ca să faci Crăciunul cuiva mai luminos?

El zâmbeşte.

— Asta e ceea ce fac eu.

Dau din cap spre el să mă urmeze la standul cu băuturi. Aşez alături de cana mea de Paşte un pahar de carton pentru el şi apoi deschid un pachet de ciocolată caldă.

— Spune-mi, te rog, ce anume te-a determinat să începi să faci chestia asta cu brazii?

— E o poveste lungă, răspunde el, iar zâmbetul îi păleşte puţin. Dacă accepţi versiunea simplă, Crăciunul a fost mereu o treabă importantă în familia mea.

Ştiu că sora lui nu mai locuieşte cu el; poate că asta e o parte a povestirii care nu e scurtă. Îi întind paharul lui cu ciocolată caldă cu o acadea pe post de amestecător. Când vede cana mea de Paşte, îi reapare gropiţa, şi sorbim amândoi din căni în timp ce ne privim.

— Părinţii mei obişnuiau să ne lase pe mine şi pe sora mea să cumpărăm orice brad voiam noi, îmi zice. Invitau prietenii la noi şi împodobeam cu toţii casa. Găteam o oală de tocană cu chili, iar după aceea mergeam cu toţii să colindăm. Sună a chestii sentimentale, nu-i aşa?

Arăt spre brazii ninşi din jurul nostru.

— Familia mea *trăieşte* din tradiţiile sentimentale de Crăciun. Dar asta nu explică de ce îi cumperi pentru alţi oameni.

El mai ia o gură de ciocolată.

— Biserica mea face acest „tur de necesităţi" în timpul sărbătorilor, îmi explică el. Adunăm lucruri cum ar fi paltoane şi periuţe de dinţi pentru familiile care au nevoie de ele. E grozav. Însă, uneori, e plăcut să le dai oamenilor ceea ce vor în loc de cele necesare doar.

— Pot să apreciez asta, îi zic.

Suflă aburul de la suprafaţa băuturii lui.

— Familia mea nu mai petrece sărbătorile aşa cum obişnuiam. Împodobim un brad, dar cam asta-i tot.

Vreau să-l întreb de ce, dar sunt sigură că şi asta face parte din versiunea care nu e simplă.

— Pe scurt, mi-am luat slujba asta la Breakfast Express și mi-am dat seama că aș putea să cheltui bacșișurile în beneficiul familiilor care vor un pom de Crăciun, dar nu și-l pot permite. Amestecă folosind bețișorul cu mentă și adaugă: Cred că dacă aș câștiga și mai multe bacșișuri, m-ai vedea mai des.

Sorb o bezea minusculă și o ling de pe buze.

— Poate c-ar trebui să pui separat un borcan pentru bacșișuri, îi spun. Desenează un brăduț pe el și lipește un bilețel în care să scrii pentru ce sunt banii.

— M-am gândit și eu la asta, îmi zice. Însă îmi face plăcere să folosesc banii mei. M-aș simți prost dacă acele bacșișuri în plus ar proveni cumva din banii pe care lumea i-ar da pentru a asigura ceea ce le trebuie oamenilor.

Pun cana pe tejghea și arăt spre părul lui.

— Apropo de lucrurile care le trebuie oamenilor, nu te mișca.

Dau fuga în spatele tejghelei și iau o pungută de hârtie. I-o întind lui Caleb, care ridică mirat din sprâncene.

Ia punguța, se uită înăuntru și izbucnește în hohote de râs când scoate pieptenele mov pe care l-am luat pentru el de la farmacie.

— E timpul să începi să ataci acele defecte, îi spun.

El vâră pieptenele în buzunarul de la spate și îmi mulțumește. Înainte să apuc să-i explic că mai întâi ar trebui să-și treacă pieptenele prin păr, în cort intră familia Richardson.

— Chiar mă întrebam când o să apăreți! Îi îmbrățișez pe soții Richardson. În mod normal, nu sunteți cumpărători de brazi în prima zi de după Ziua Recunoștinței?

Familia Richardson este compusă din opt membri care își cumpără pomul de Crăciun de la noi încă de când aveau numai doi copii. În fiecare an ne aduc o cutie de tablă cu prăjiturele de casă și sporovăim în timp ce puștii lor se ceartă pentru care

brad este cel perfect. Azi, toţi copiii lor mă salută şi aleargă afară ca să înceapă să caute.

— Am avut probleme cu maşina pe drumul de întoarcere din New Mexico, îmi povesteşte domnul Richardson. Am petrecut Ziua Recunoştinţei într-o cameră de motel aşteptând să sosească cureaua de la ventilator.

— Slavă Domnului c-aveau o piscină acolo, altminteri copiii s-ar fi omorât între ei, spune doamna Richardson şi îmi întinde cutia cu prăjituri din acest an, învelită în hârtie albastră cu fulgi de nea. Anul acesta am încercat o reţetă nouă. Am găsit-o online şi toţi jură că sunt delicioase.

Scot capacul şi iau o prăjitură strâmbă, în formă de om de zăpadă, care are o tonă de glazură şi de bombonele decorative. Caleb se apleacă şi el deasupra cutiei, aşa că îi ofer cutia şi el ia un ren mutant cu incisivi de rozător.

— Anul ăsta ne-au ajutat şi cei mai mici, ne explică doamna Richardson, dar probabil că vă puteţi da seama.

Mormăi, muşcând din prăjitură:

— O, Doamne, *mmm*... Sunt delicioase.

— Savuraţi-le acum, ne îndeamnă doamna Richardson, căci la anul am de gând să revin la versiunea Pillsbury.

Caleb prinde o firimitură care îi cădea de pe buze.

– Sunt excelente!

– O doamnă de la serviciu spune c-ar trebui să încercăm nişte pătrate cu mentă*, zice domnul Richardson. Ea susţine că nici măcar copiii n-au cum s-o dea în bară.

Încearcă să vâre mâna în cutia mea să ia o prăjitură, dar doamna Richardson îl trage de cot.

---

* Pătratele cu mentă sunt dulciuri tradiţionale de Crăciun confecţionate din două straturi de ciocolată, neagră şi albă, în care se adaugă bucăţele de acadele cu mentă.

Caleb şterpeleşte încă o prăjitură, iar eu îi arunc o privire lungă.

— Scuză-mă! Ţi-ai depăşit cota alocată.

Ştiu că i-ar face plăcere să mă tachineze pentru că am spus *cotă* şi este amuzant să-l privesc cum se străduieşte, dar mai curând ar prefera să-şi mănânce prăjitura.

— Mâncaţi cât vreţi, spune doamna Richardson. Vă pot da ţie şi iubitului tău reţeta şi...

Domnul Richardson o atinge pe soţia sa pe braţ la cuvântul *iubit.* Îi zâmbesc, lăsându-l să înţeleagă că e în regulă. În plus, acum, unul dintre copiii lor ţipă de undeva de afară.

Doamna Richardson oftează.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Sierra!

Domnul Richardson ne salută pe amândoi cu o mişcare a capului, înainte să plece. Odată ieşiţi afară, strigă:

— Nathan, te vede Moşul!

Caleb mai fură o prăjitură şi o vâră în gură. Îl împung cu degetul.

— Caleb, te vede Moşul!

Ridică nevinovat mâinile şi se duce spre standul de băuturi să ia un şerveţel, cu care se şterge la gură.

— Ar trebui să vii cu mine în turul brazilor din seara asta, îmi propune el.

Aproape mă înec cu o îmbucătură.

Aruncă şerveţelul boţit în containerul verde din plastic pentru gunoi.

— Nu e nevoie să faci asta dacă...

— Mi-ar face plăcere, îi răspund. Dar în seara asta lucrez.

Mă priveşte în ochi.

— Nu trebuie să te scuzi, Sierra. Doar să fii sinceră cu mine.

Fac un pas spre el.

— Lucrez până la opt. Ți-am spus asta, ți-aduci aminte?

Mereu e așa defensiv?

Își mușcă buza de sus și se uită afară.

— Știu că sunt lucruri despre care ar trebui să vorbim, îmi spune, dar nu încă, bine? Însă, dacă poți, nu mai crede tot ce auzi.

— Voi *merge* cu tine în altă zi, Caleb. Bine? Foarte curând. Aștept să se uite la mine. Asta dacă nu cumva *tu* nu mai vrei.

Mai ia un șervețel pentru a se șterge pe mâini.

— Ba vreau. Mă gândesc că ți-ar plăcea cu adevărat.

— Bun, îi spun, fiindcă pentru mine înseamnă foarte mult că vrei să merg și eu.

Își înăbușă un zâmbet, dar gropița îl trădează.

— Tu ai crescut brazii. Meriți să vezi bucuria pe care o aduc acestor familii.

Fac un gest cu acadeaua mea spre cei de afară.

— Văd asta zilnic.

— Asta e altceva, spune el.

Amestec în cană cu acadeaua și examinez vârtejurile care se creează. Am senzația că va fi ceva mai mult decât doi oameni care pur și simplu își petrec vremea împreună. Am senzația că sunt invitată în oraș. Dacă s-ar întâmpla asta, fără să aibă ceva de-a face cu brazii, unei părți din mine i-ar plăcea să spună da. Dar, sincer, cât de mult știu despre el? Iar el știe și mai puțin despre mine.

Își scoate pieptenele și îl mișcă în sus și în jos în fața lui.

— Ăsta nu va ajunge să fie folosit până ce tu n-ai să-ți asumi obligația de a stabili o dată exactă.

— Aha, acum joci dur, îi spun. Să mă gândesc. Weekendul ăsta o să fie foarte aglomerat pe-aici, așa că după lucru voi fi foarte obosită. Am putea merge luni, după ce termini orele?

El priveşte în sus, de parcă ar verifica un calendar aflat în mintea sa.

— Nu lucrez atunci. Hai s-o facem! Vin să te iau după cină.

Caleb şi cu mine ieşim împreună din Cortul Principal şi eu mă hotărăsc să-i arăt câţiva dintre brazii mei preferaţi. Oricâţi bani din bacşişuri vrea el să cheltuie azi, am să mă asigur că îi va primi pe cei mai buni. Pornesc spre un brad de balsam pe care l-am ochit, dar el merge spre zona de parcare.

Mă opresc.

— Unde te duci?

Se întoarce.

— N-am bani pentru un pom chiar acum, spune şi zâmbetul îi e cald, dar ghiduş. Am primit lucrul după care am venit.

CAPITOLUL NOUĂ

Duminică seara, ritmul vânzărilor scade, aşa că mă retrag în rulotă să stau de vorbă cu Rachel şi cu Elizabeth. Deschid laptopul şi dau la o parte draperiile de la masă, în caz că e nevoie de mine afară. Când apar chipurile prietenelor mele pe ecran, începe să mă doară inima pentru că sunt atât de departe. Totuşi, în câteva minute, râd în timp ce Rachel povesteşte cum profesoara ei de spaniolă a încercat să-şi convingă clasa să facă *empanadas*.

— Erau ca nişte pucuri de hochei arse, îmi zice ea. Nu te mint! După ore, literalmente am jucat hochei pe culoare.

— Mi-e tare dor de voi, fetelor, le spun.

Întind mâna să le ating chipurile de pe ecran şi ele procedează la fel.

— Cum stă treaba? mă întreabă Elizabeth. Nu vreau să fiu băgăcioasă, dar ai veşti despre anul viitor?

— Ei bine, am discutat problema, le spun. Părinţii mei vor cu adevărat să facă lucrurile să meargă aici, dar până acum nu ştiu dacă lucrurile se îndreaptă în direcţia asta. Sunt convinsă că asta vă face pe voi puţin fericite, însă...

— Ba nu, mă întrerupe Elizabeth. Indiferent de ce se întâmplă, va fi plăcut şi dureros în acelaşi timp.

— Noi n-am vrea niciodată ca locul de desfacere să-şi încheie activitatea, spune Rachel, dar, fireşte, ne-ar plăcea să fii cu noi aici.

Mă uit pe fereastră. Trei clienţi sunt tot ceea ce pot să văd trecând printre brazi.

— N-am impresia că suntem la fel de aglomeraţi ca anul trecut, le spun. Părinţii mei analizează vânzările în fiecare seară, însă mă tem foarte tare să-i întreb.

— Atunci, n-o face, zice Elizabeth. Ce-o fi să se întâmple, o să se întâmple.

Are dreptate, dar de fiecare dată când plec să-mi fac temele sau chiar când iau o pauză, mă întreb dacă aş putea să fac mai mult. Să pierdem locul ăsta ar fi foarte dureros, mai ales pentru tata.

Rachel se apleacă.

— În regulă, e rândul meu? N-o să-ţi vină să crezi bătaia de joc cu care mă confrunt pentru balul de iarnă. Lucrez cu o adunătură de amatori!

Se lansează într-o poveste despre cum a trimis doi boboci la un depozit de bricolaj după materiale din care să facă fulgi de nea. S-au întors cu sclipici.

— Asta-i tot? o întreb.

— Sclipici! Nu şi-au dat seama că aveam nevoie de ceva *pe care* să punem sclipiciul? Doar nu-l aruncăm în aer!

Îmi imaginez cum ar fi să iau parte la un astfel de bal; colegii îmbrăcaţi în rochii de bal şi smochinguri aruncând pumni de sclipici în timp ce dansează. Sclipiciul curge în cascade, luminat de luminile rotitoare. Rachel şi Elizabeth râd şi fac piruete cu braţele întinse. Iar eu îl privesc pe Caleb, cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi, zâmbind.

— Deci... am cunoscut pe cineva, le spun. Oarecum.

Urmează o pauză care am senzaţia că ţine o veşnicie.

— Cum ar fi, un băiat? întreabă Rachel.

— Deocamdată suntem doar prieteni, le informez. Aşa cred.

— Uită-te la ea cum roşeşte! exclamă Elizabeth.

Îmi ascund faţa în palme.

— Nu ştiu. Poate că nu e nimic. Ştiţi, el e...

Rachel mă întrerupe.

— Nu! Nu-nu-nu-nu-*nu*! N-ai voie să te agiţi prea tare pentru ce nu e-n ordine cu el. Nu când ai făcut o adevărată pasiune.

— De data asta nu mă agit. Nu! E un tip super, care le dă brazi de Crăciun oamenilor care nu şi-i pot permite.

Rachel se aşază la loc şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Dar...

— Aici devine agitată, comentează Elizabeth.

Mă uit de la Rachel la Elizabeth, ambele în ferestrele lor mititele de pe ecranul meu. Amândouă aşteptând să le spun partea negativă.

— Dar... acest super dulce tip se poate să o fi atacat pe sora lui cu cuţitul.

Amândouă rămân cu gurile căscate.

— Sau poate că numai l-a scos ameninţător, spun. Nu ştiu. Nu l-am întrebat.

Rachel duce mâna făcută pumn la cap şi apoi răsfiră degetele, ca şi cum creierul ei ar fi făcut *bum*.

— Un cuţit, Sierra?

— S-ar putea să fie doar un zvon, răspund.

— E un zvon destul de serios, zice Elizabeth. Ce părere are Heather?

— Ea e cea care mi-a spus.

Rachel se apleacă iar pentru a fi mai aproape de ecran.

— Când vine vorba de băieţi, tu eşti persoana cea mai cusurgioaică pe care am cunoscut-o vreodată. De ce se întâmplă asta?

— El ştie c-am auzit ceva, îi răspund, dar schimbă subiectul ori de câte ori ajungem cu discuţia aici.

— Trebuie să-l întrebi pe el, spune Elizabeth.

Rachel ridică un deget spre mine.

— Dar fă-o într-un loc public.

Au dreptate. Fireşte că au. Trebuie să ştiu mai multe înainte de a mă apropia de el şi mai tare.

— Şi fă-o înainte să-l săruţi, adaugă Rachel.

Râd.

— Va trebui să fim singuri ca asta să se întâmple.

Fac ochii mari, amintindu-mi că mâine vom fi singuri. La un moment dat, după ce Caleb iese de la şcoală, o să mă ia cu el să livrăm un brad.

— Întreabă-l, spune Rachel. Dacă totul e o neînţelegere, va fi o poveste grozavă de spus când ajungi acasă.

— Eu nu mă îndrăgostesc de un tip pentru ca voi să aveţi ceva de povestit amicilor voştri de la teatru.

— Încrede-te în instinctele tale, îmi recomandă Elizabeth. Poate că Heather a înţeles greşit zvonul. N-ar trebui să fie în vreo instituţie specială dacă şi-a înjunghiat sora?

— N-am zis că a înjunghiat-o. Nu ştiu ce anume s-a întâmplat.

— Vezi? face Elizabeth. Deja am dat peste cap zvonul.

— Voi avea ocazia să-l întreb mâine, le spun. Mergem să livrăm un pom de Crăciun împreună.

Rachel se lasă pe spate.

— Fată, duci o viaţă ciudată.

Deşi mama şi tata încă sunt în rulotă, terminând de mâncat cina, simt cum ne privesc pe mine şi pe Caleb în timp ce ne îndreptăm spre camioneta lui. Cu ochii lor aţintiţi asupra noastră şi cu mâna lui Caleb la un deget distanţă de a mea, am senzaţia că e cel mai lung drum din viaţa mea.

Mă urc pe locul din dreapta al camionetei şi el închide portiera în urma mea. În spate se află un alt pom de Crăciun. E un brad nobil cu un discount uriaş – îmi pare rău, tată – şi suntem pe cale de a merge oriunde este acest brad dorit. În tot timpul petrecut la locul de desfacere, sezon după sezon, niciodată n-am urmat un pom de când a plecat de la noi şi până la destinaţia sa finală.

— Le spuneam prietenelor mele despre această distribuire de pomi a ta, îi zic. Sunt de părere că e ceva foarte drăguţ.

Râde, în timp ce porneşte maşina.

— *Distribuire* de pomi, da? Întotdeauna am crezut că îi livram.

— Înseamnă acelaşi lucru! Iar te iei de mine pentru cum îmi aleg cuvintele?

Nu menţionez că asta îmi cam place.

— Poate că am să învăţ şi eu câteva dintre şmecheriile tale de vocabular până ce pleci acasă.

Îi dau un ghiont în umăr.

— Ar trebui să fii foarte norocos.

Îmi zâmbeşte şi bagă în viteză.

— Bănuiesc că asta va depinde de cât de mult te voi vedea.

Îi arunc o privire şi, în timp ce-i înregistrez vorbele, mă încălzesc toată.

Când ajungem pe drumul principal, mă întreabă:

— Ai idee cât de des va fi?

Aş vrea să-i pot da un răspuns, dar înainte de a face proiecte cu privire la timpul petrecut împreună, mai sunt lucruri

pe care trebuie să le ştiu. Pur şi simplu mi-aş dori ca *el* să fi deschis subiectul, aşa cum a promis c-o va face.

— Depinde, îi răspund. Câţi pomi crezi că vei mai dărui anul acesta?

El priveşte pe geam spre banda de alături, dar zâmbetul i se reflectă în oglinda laterală.

— E sezonul sărbătorilor, aşa că bacşişurile mele sunt decente, dar trebuie să spun, chiar şi brazii cu discount sunt scumpi. Fără supărare.

— Păi, nu pot să fac un discount şi mai mare de atât, aşa că poate va trebui să fii şi mai fermecător la muncă.

Ieşim pe autostrada care merge spre nord. Piramida crestată a lui Cardinals Peak se profilează pe cerul care se întunecă.

Arăt spre vârful dealului.

— Pariez că nu ştiai că am şase brazi de Crăciun care cresc acolo.

Îmi aruncă o privire scurtă şi apoi se uită pe geam spre dealul întunecat care se întrevede la orizont.

— Ai o fermă de pomi de Crăciun pe Cardinals Peak?

— Nu chiar o fermă, îi răspund, dar am plantat câte unul în fiecare an.

— Pe bune? Cum de-ai început să faci asta? vrea el să ştie.

— De fapt, datează de când aveam eu cinci ani.

Semnalizează, se asigură privind peste umăr şi apoi trece pe banda următoare.

— Haide, spune-mi. Vreau întreaga poveste, de la origini.

Farurile maşinilor care trec îi luminează zâmbetul curios.

— În regulă, atunci. Mă prind de centura de siguranţă întinsă peste piept. Acasă, când aveam cinci ani, am plantat un copac cu mama. Înainte de asta, am mai plantat zeci de pomi, dar pe ăsta l-am ţinut separat. Am pus un gard în jurul lui şi

tot tacâmul. Șase ani mai târziu, când aveam unsprezece ani, l-am tăiat și l-am dat secției de maternitate a spitalului nostru.

— Bravo ție! mă laudă el.

— E nimic în comparație cu ce faci tu, Domnule Caritate, îi spun. Să le dau un brad a fost ceva ce părinții mei făceau la fiecare Crăciun ca să le mulțumească după ce m-am născut eu. Se pare că a durat mult până să fi fost eu de acord să vin pe lume.

— Mama zice că și sora mea a făcut nazuri la naștere, spune Caleb.

Râd.

— Prietenelor mele le-ar face mare plăcere să știe că tocmai m-ai descris în felul ăsta.

Se uită la mine, dar n-am cum să-i explic asta.

— Oricum, în acel an am decis să plantăm un brad pentru ei, care să fie anume de la mine. La vremea aceea, mi-a plăcut ideea. Dar șase ani mai târziu, timp în care avusesem mare grijă de acel copac toată viața lui – aproape toată viața *mea* –, am plâns foarte tare când l-am tăiat. Mama mi-a spus că am îngenuncheat în fața ciotului și am plâns o oră.

— Vai! exclamă Caleb.

— Dacă îți plac chestiile sentimentale, așteaptă până ce îți spun că și pomul a plâns. Cumva, îi zic. Când un copac crește, absoarbe apa prin rădăcini, nu? Când e tăiat, uneori rădăcinile continuă să împingă apa spre ciot sub forma unor picături de sevă.

— Ca lacrimile? mă întreabă el. Asta e înduioșător!

— Știu!

Lumina farurilor în cabină dezvăluie zâmbetul atotcunoscător de pe chipul lui.

— Dar trebuie să recunoști, este și prostesc*.

---

* Joc de cuvinte, *sappy* însemnând „plin de sevă", dar și „prostesc".

Dau ochii peste cap.

— Am auzit toate glumele prosteşti care ţi-ar putea trece prin cap, domnule.

Semnalizează din nou şi mergem până la prima ieşire de pe autostradă. E o curbă strânsă şi mă ţin de portieră.

— Ăsta e motivul pentru care tăiem doi centimetri de la baza pomilor înainte ca oamenii să-i ia de la locul de vânzare, îi spun. Astfel, cu o tăietură nouă, va continua să tragă apă. Nu poate s-o facă atunci când este acoperit cu răşină.

— Asta chiar...? Se opreşte. A, ştiu, e o chestie isteaţă.

— Oricum, continui eu, după ce am dus pomul meu la spital, tata mi-a dat felia aia groasă de doi centimetri pe care o tăiase de la bază. Am dus-o în camera mea şi am pictat un brad de Crăciun pe ea, şi încă o mai am acasă, rezemată pe măsuţa mea de toaletă.

— Îmi place asta, zice Caleb. Nu ştiu dacă eu am păstrat vreodată ceva atât de simbolic. Dar cum a condus asta la mica ta fermă de pe munte?

— A doua zi, ne pregăteam să venim încoace, îi spun. De fapt, deja ne îndepărtaserăm de casă şi eu începusem iar să plâng. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să plantez un pom pentru a-l înlocui pe cel tăiat. Totuşi, trebuia să mergem mai departe, aşa că am făcut-o pe mama să oprească la sera noastră şi am înşfăcat un pui de brad într-un vas şi l-am legat cu centura de siguranţă pe bancheta din spate.

— Şi apoi l-ai plantat aici, concluzionează el.

— După aceea, am adus un brad cu mine în fiecare sezon. Planul meu a fost mereu să-l tai pe primul şi să i-l dau familiei lui Heather. Ei întotdeauna primesc unul de la noi, dar acesta va fi special, adaug.

— Asta e o poveste grozavă, îmi spune.

— Mulţumesc.

Privesc pe geam în timp ce trecem de câteva străzi cu hoteluri de două etaje. Apoi închid ochii, întrebându-mă dacă ar trebui să spun asta.

— Dar ce-ar fi dacă... nu ştiu... ce-ar fi dacă ai da acel pom cuiva care are nevoie de el?

Mai parcurgem o stradă în tăcere. În cele din urmă, mă uit la el, aşteptându-mă să văd un zâmbet sincer pe chipul lui. Tocmai m-am oferit să-l las pe el să dea primul brad pe care l-am plantat în California. În loc de asta, el fixează cu privirea drumul, pierdut în gânduri.

— Am crezut că ţi-ar plăcea asta, îi spun.

El clipeşte şi apoi se uită la mine. Un zâmbet precaut îi apare pe buze.

— Mulţumesc.

Pe bune? vreau să-i spun. *Fiindcă nu pari prea* încântat *de asta*.

El deschide puţin geamul şi vântul se joacă cu părul lui.

— Îmi pare rău, zice. Îmi imaginam bradul tău în casa unui străin. Deja aveai planuri pentru el. Erau planuri bune. Nu le schimba din pricina mea.

— Ei bine, poate că asta e ceea ce vreau.

Caleb intră cu camioneta în parcarea unui complex cu blocuri de patru etaje. Găseşte un loc liber aproape de clădire, virează şi parchează.

— Ce părere ai de ideea asta: stau cu ochii în patru un an întreg în căutarea familiei perfecte. Când te întorci, îl putem duce acasă la ei împreună.

Încerc să ascund orice incertitudine despre anul viitor.

— Şi dacă la anul nu vreau să ies cu tine?

Se posomorăşte şi regret imediat. Mă aşteptam să riposteze cu ceva sarcastic, aşadar, încerc să o dreg.

— Vreau să spun, dacă la anul n-o să mai ai nicio poftă? Doar acum eşti dependent de acadele şi de ciocolată caldă.

El zâmbeşte şi deschide portiera.

— Uite cum facem: o să mă spăl pe dinţi mult şi bine tot anul*.

Tensiunea se risipeşte.

Cobor din camionetă zâmbind şi mă îndrept spre partea din spate. Cele mai multe ferestre ale apartamentelor sunt întunecate, dar câteva au luminiţe de Crăciun de jur împrejur. Mă întâlnesc cu Caleb în dreptul oblonului, pe care îl lasă în jos, acoperind abţibildul de pe bara de protecţie cu Sagebrush Junior High. Începe să scoată bradul din maşină, iar eu apuc de cetină, ca să-l ajut.

— Acum, că datorită mie îţi ameliorezi igiena *şi* vocabularul, îi spun, mai există ceva unde să ai nevoie de ajutor?

Îmi oferă zâmbetul cu gropiţă şi dă din cap spre bloc.

— Porneşte, te rog. Ar trebui să-ţi eliberezi toată agenda ca să mă ajuţi.

Eu deschid drumul, iar el cară bradul spre intrarea în clădire. Închid ochii şi râd, nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai eram să scot pe gură. Privesc înapoi peste umăr şi cumva reuşesc să nu-i spun: „Consider-o eliberată."

* Joc de cuvinte, *to have a teeth* se traduce prin „a avea o poftă", de aici şi aluzia la spălatul pe dinţi.

CAPITOLUL ZECE

Liftul aproape că e prea mic pentru ca noi să putem pune bradul drept. Caleb apasă pe butonul pentru etajul al treilea şi urcăm. Când uşa se deschide, mă strecor prima, Caleb apleacă pomul în faţă, iar eu îl apuc. Îl ducem la capătul coridorului, unde el bate la ultima uşă cu genunchiul. Pe vizor este prins cu o piuneză un înger din carton subţire, probabil decupat de un copil mic. Îngerul ţine o pancartă pe care scrie *Feliz Navidad**.

O femeie voinică, cu părul cărunt, îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu floral, deschide uşa. Plăcut surprinsă, face un pas înapoi.

— Caleb!

Încă ţinând trunchiul bradului, el îi urează:

— Crăciun fericit, doamnă Trujillo!

— Luis nu mi-a spus că vii. Şi cu un brad!

— A vrut să fie o surpriză, îi explică Caleb. Doamnă Trujillo, îmi face plăcere să vi-o prezint pe prietena mea, Sierra.

Doamna Trujillo pare gata să mă învăluie într-o îmbrăţişare, însă vede că am mâinile ocupate.

---

* „Crăciun fericit", în lb. spaniolă.

— Mă bucur să te cunosc! îmi zice.

În timp ce cărăm pomul înăuntru, o surprind făcându-i cu ochiul lui Caleb, în timp ce dă din cap spre mine, dar mă prefac că n-am observat.

— De la banca de alimente mi s-a spus că aţi vrea un pom, spune Caleb, aşa că mă bucur că am putut să vi-l aduc.

Femeia roşeşte şi îl bate pe braţ de câteva ori.

— O, băiat bun ce eşti! Ce inimă mare ai!

Traversează, târşâindu-şi papucii, încăperea dublă, ce ţine loc de cameră de zi şi de sufragerie. Se apleacă, cu pântecele întinzând imprimeul floral al rochiei, şi trage de sub canapea un suport pentru brad.

— N-am scos încă nici măcar bradul artificial, Luis e ocupat cu şcoala. Iar acum tu mi-ai adus un brad adevărat!

Caleb şi mine ţinem pomul între noi în timp ce ea dă la o parte cu un şut revistele şi plasează suportul în colţ. O ascultăm turuind despre cât de mult îi place mirosul.

Se uită la Caleb, duce mâna la inimă şi apoi bate o dată din palme.

— Îţi mulţumesc, Caleb. Mulţumesc, mulţumesc mult!

Din cealaltă parte a încăperii se aude o voce strigând:

— Mamă, cred că te-a auzit!

Caleb se uită la un băiat cam de vârsta noastră, Luis, probabil, care intră de pe un coridor îngust.

— Salut, omule!

— Luis! Uite ce ne-a adus Caleb.

Luis priveşte bradul, zâmbind stingherit.

— Mulţumesc că l-ai adus.

Doamna Trujillo mă atinge pe braţ.

— Tu eşti colegă de şcoală cu băieţii?

— Eu locuiesc în Oregon, de fapt, îi spun.

— Părinţii ei sunt proprietarii unui loc de desfacere din oraş, îi explică Caleb. De acolo provine bradul ăsta.

— Da? face ea şi se uită la mine. Îl înveţi pe Caleb să fie băiatul vostru cu livrările?

Luis râde, dar doamna Trujillo pare încurcată.

— Nu, răspunde Caleb. Se uită la mine. Nu tocmai. Noi...

Îi întorc privirea.

— Continuă.

Mi-ar plăcea să-l aud explicând ce suntem noi doi.

El zâmbeşte afectat.

— În ultimele zile am devenit prieteni buni.

Doamna Trujillo ridică ambele mâini.

— Înţeleg. Pun prea multe întrebări. Caleb, ai vrea, te rog, să le duci mamei şi tatălui tău nişte *turrón** din partea mea?

— Cum să nu, răspunde Caleb. Se uită la ea de parcă i-ar fi oferit un pahar cu apă în mijlocul deşertului, apoi îmi spune: Sierra, trebuie să încerci chestia asta.

Doamna Trujillo îşi împreunează mâinile.

— Da! Trebuie să iei şi pentru familia ta. Am făcut multă, Luis şi cu mine vrem ca mai târziu să le ducem şi vecinilor.

Îi cere lui Luis să aducă nişte şerveţele şi apoi ne întinde fiecăruia câte o bucată de ceva ce arată a nuga cu alune, însă e cu migdale. Rup o bucăţică şi o vâr în gură – atât de delicioasă! Caleb deja a devorat jumătate din porţia lui.

Doamna Trujillo radiază. Mai pune câteva bucăţi în nişte pungi pentru sandvişuri, ca să le luăm acasă. Îndreptându-ne spre uşa de la intrare, îi mulţumim amândoi din nou pentru *turrón*. După ce deschide uşa, îl îmbrăţişează lung pe Caleb, exprimându-şi iar recunoştinţa pentru pom.

---

* Sortiment de nuga.

Aşteptând să se deschidă uşa liftului, cu punguţele cu *turrón* în mână, îl întreb:

— Luis îţi este prieten?

— Speram să nu devină stânjenitor, îmi spune, dând din cap.

Uşa liftului se deschide, intrăm şi el apasă butonul pentru parter.

— Banca de alimente păstrează o listă de articole unde familiile pot nota lucrurile de care au nevoie. Câteodată, îi rog să întrebe dacă unele familii ar avea nevoie de un pom şi aşa capăt adresele. Când am văzut-o pe a lor apărând, l-am întrebat pe Luis dacă e în regulă, dar...

— N-a părut chiar aşa de încântat, îi spun. Crezi că era stânjenit?

— O să treacă peste asta, răspunde Caleb. Ştia că mama lui voia un brad. Şi, crede-mă, ea e o femeie tare cumsecade.

Uşa liftului se deschide la parter şi Caleb îmi face semn cu mâna să ies prima.

— E deosebit de recunoscătoare pentru orice, continuă Caleb. Nu judecă pe nimeni. Din când în când, o persoană ca ea merită să primească ceea ce-şi doreşte.

În camionetă, ieşim pe autostradă şi ne îndreptăm spre locul de desfacere.

— De ce faci asta? îl întreb, hotărând că pomii sunt o modalitate sigură de a ne apropia de zone mai personale.

Parcurge cam o jumătate de stradă fără să răspundă. În cele din urmă, zice:

— Cum tu mi-ai povestit despre pomii tăi de pe deal...

— Corect, îi spun.

— De ce o fac e asemănător cu de ce ştiu că Luis va trece peste, continuă el. Ştie că e un gest sincer. Un timp, după ce părinţii mei au divorţat, am fost în aceeaşi situaţie ca familia

Trujillo. Mama de-abia câştiga destul cât să ne ia nişte mici daruri, darămite un brad.

Adaug asta pe o listă mică, dar în creştere, cu lucruri pe care le ştiu despre Caleb.

— Cum stau lucrurile acum? îl întreb.

— E mai bine. Acum e şefa departamentului şi ne putem permite din nou brazi. Primul pe care l-am cumpărat de la locul vostru era pentru noi. Îmi aruncă o scurtă privire şi zâmbeşte. Ea încă nu face excese cu decoratul, dar ştie că pomii au însemnat mult pentru noi pe măsură ce-am crescut.

Revăd toate bancnotele alea de un dolar de la prima lui vizită.

— Dar tu ai plătit pentru brad.

— Nu toată suma, spune el râzând. Doar m-am asigurat că vom avea unul mai mare.

Vreau să-l întreb despre sora lui. Însă profilul feţei lui în timp ce priveşte prin parbriz pare foarte calm. Heather are dreptate, orice s-ar petrece aici, nu e nevoie să dureze şi după Crăciun. Dacă îmi face plăcere să mă aflu în preajma lui, de ce s-o dau în bară? Întrebându-l, nu fac decât să-l determin să se închidă în el.

Sau poate, ca să fiu sinceră, nu vreau să ştiu răspunsul.

— Mă bucur c-am făcut asta în această seară, îi spun. Îţi mulţumesc.

El rânjeşte şi apoi semnalizează ieşirea de pe autostradă.

Caleb mi-a spus că va trece din nou pe la noi spre sfârşitul săptămânii. Când într-un final camioneta lui apare, eu prefer să rămân în Cortul Principal în loc să ies şi să-l salut. N-am

nevoie ca el să știe cât de nerăbdătoare am așteptat venirea lui. Cumva, sper că acesta e motivul pentru care n-a venit chiar a doua zi; își ascundea aceeași nerăbdare.

Când a trecut mai mult decât suficient timp ca el să mă fi găsit, trag cu ochiul afară. Andrew tocmai îi spune ceva, subliniindu-și ideile prin împungerea aerului cu degetul în jos. Privirea lui Caleb este fixată într-o stare de încordare asupra unui punct aflat dincolo de Andrew, iar mâinile lui sunt adânc vârâte în buzunare. Când Andrew arată cu un deget spre rulota noastră – unde se află tata, vorbind la telefon cu unchiul Bruce –, Caleb închide ochii și brațele i se lasă moi pe lângă corp. Curând, Andrew dispare printre brazi și mă aștept oarecum să măture unul din calea lui.

Mă retrag iute în spatele tejghelei. Câteva secunde mai târziu, Caleb intră în cort. Nu știe că l-am văzut discutând cu Andrew și se comportă de parcă totul ar fi normal.

— Mă duc la muncă, îmi spune, iar acum știu că poate să mimeze zâmbetul lui cu gropiță. Dar n-am putut să nu trec pe aici fără să te salut.

Nu suntem singuri mai mult de un minut înainte ca tata să-și pună mănușile de lucru pe tejghea și apoi să deschidă capacul termosului său. Se duce să și-l umple la loc. Fără să-și ridice privirea, întreabă:

— Ai venit să mai iei un pom?

— Nu, domnule, îi răspunde Caleb. Nu chiar acum. M-am oprit doar ca să o salut pe Sierra.

Când termosul e plin, tata se întoarce spre Caleb. Ținând bine termosul, îi închide capacul.

— Să nu dureze prea mult. Are o groază de lucruri de făcut pe aici, apoi temele pentru școală.

Trecând pe lângă el, tata îl bate pe Caleb pe umăr şi mie îmi vine să mor din pricina umilinţei. Mai vorbim câteva minute în cort, apoi îl conduc pe Caleb la camioneta lui. El deschide portiera de la şofer, însă, înainte să urce, dă din cap spre afişul cu parada pe care îl atârnam când ne-am cunoscut.

— Asta e mâine-seară, zice el. Voi fi acolo împreună cu câţiva prieteni. Ar trebui să apari şi tu.

Să apar? Aş vrea să-l tachinez pentru că nu e destul de curajos să mă invite să ne întâlnim acolo.

— O să mă gândesc, îi spun.

După ce se îndepărtează, mă îndrept spre Cortul Principal, privind în jos şi zâmbind. Înainte să ajung la tejghea, tata îmi iese în cale.

— Sierra... Ştie că nu vreau să aud ce urmează să-mi spună, dar el trebuie s-o spună oricum: Sunt convins că e un puşti de treabă, dar te rog să fii atentă dacă începi ceva acum. Eşti ocupată şi apoi plecăm înapoi şi...

— Nu încep nimic, îi spun. Mi-am făcut un prieten, tată. Încetează să mai fii ciudat.

El râde şi apoi soarbe din cafea.

— De ce nu poţi să o faci din nou pe prinţesa?

— N-am făcut-o *niciodată* pe prinţesa.

— Glumeşti? mă întreabă. Ori de câte ori mama lui Heather vă lua la paradă, tu te îmbrăcai cu cea mai frumoasă rochie, pretinzând că erai Crăiasa Zăpezii.

— Întocmai! confirm eu. Crăiasă, nu prinţesă. M-ai crescut mult mai bine de-atât.

Tata face o plecăciune adâncă, aşa cum s-ar cuveni în prezenţa unui cap încoronat. Apoi porneşte spre rulotă şi eu mă întorc în cort. Înăuntru, rezemat de tejghea, se află Andrew.

Trec în spatele tejghelei şi împing la o parte mănuşile de lucru ale tatei.

— Despre ce vorbeai cu Caleb afară?

— Am observat că vine cam des pe-aici, răspunde Andrew.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Şi?

Andrew clatină din cap.

— Tu crezi că e un tip grozav fiindcă le cumpără pomi oamenilor. Dar nu-l cunoşti.

Vreau să-i servesc argumentul că *el* nu ştie nimic despre Caleb, însă adevărul este că probabil ştie mai multe decât mine. Oare sunt proastă că nu-l confrunt pe Caleb în legătură cu zvonul?

— Dacă tatăl tău nu vrea ca niciunul dintre lucrători să te invite în oraş, zice Andrew, sub nicio formă n-ar fi de acord cu Caleb.

— Încetează! îi cer. Asta nu te priveşte pe tine.

El îşi coboară privirea.

— Anul trecut am fost prost. Ţi-am lăsat biletul ăla tâmpit pe geam, când ar fi trebuit să te invit personal.

— Andrew, spun blând, nu e vorba de tata sau Caleb sau altcineva. Hai să nu facem lucrul nostru împreună şi mai stânjenitor, bine?

El se uită la mine şi expresia de pe chipul lui devine dură.

— Nu face asta cu Caleb. Eşti ridicolă fie şi numai fiindcă te gândeşti că poţi fi prietenă cu el. Nu e cine crezi tu că e. Nu fi...

— Spune-o!

Mijesc ochii. Dacă mă face proastă, tata îl va concedia într-o secundă.

Andrew o lasă baltă şi pleacă brusc.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În seara paradei, mă îndrept spre centru cu Heather și cu Devon. Mama lui Heather e în comitetul de organizare a paradei și ne-a implorat să ajungem devreme. În clipa în care apărem la standul albastru pe care e marcat *Înscriere*, ne dă fiecăruia câte o pungă cu cocarde pentru participanți și un clipboard pentru a bifa intrările. Majoritatea grupurilor sunt deja luate în calcul, însă în fiecare an există noi organizații care participă și uită să-și înregistreze prezența. Ne spune că e treaba noastră să le depistăm.

Devon se uită la Heather:

— Pe bune? Chiar trebuie să facem asta?

— Da, Devon. E unul dintre avantajele de a fi iubitul meu. Dacă nu-ți place...

Face o mișcare spre oamenii care trec pe lângă noi.

Neclintit de provocarea din vorbele ei, Devon îi plantează un sărut pe obraz.

— Merită din plin.

Apoi se trage înapoi și se uită la mine zâmbind subtil. Da, e conștient că uneori o enervează.

— Înainte să găsim pe careva, zice Heather, hai să luăm o cafea. Se face frig.

Ne croim drum printre membrii unei trupe zgomotoase de Cercetași și apoi parcurgem o stradă și jumătate spre o cafenea aflată dincolo de traseul paradei. Heather îl trimite pe Devon înăuntru și noi două așteptăm afară.

— Trebuie să-i spui, o îndemn eu. Nu vă face niciunuia din voi bine să prelungiți situația.

Ea își dă capul pe spate și oftează.

— Știu. Însă el are nevoie de medii mai bune semestrul ăsta. Nu vreau să fiu eu cea care să-l distragă de la asta.

— Heather...

— Sunt cea mai rea. Știu! Știu! Mă privește în ochi, dar apoi vede ceva în depărtare în spatele meu. Apropo de discuțiile care trebuie să aibă loc, cred că ăla e Caleb.

Mă răsucesc pe călcâie. Pe trotuarul de vizavi, Caleb șade pe spătarul unei bănci din stația de autobuz cu încă doi tipi. Unul pare a fi Luis. Mă hotărăsc să-l aștept pe Devon să iasă cu cafeaua, în timp ce-mi adun curajul să traversez strada.

Un autobuz apare huruind spre stație și mă tem că mi-am ratat șansa. Când autobuzul pleacă, Caleb și prietenii lui rămân așezați acolo, vorbind și râzând. Caleb își freacă scurt palmele una de cealaltă și apoi și le vâră în buzunarele paltonului. Devon iese și îmi oferă una din cafele, însă eu clatin din cap.

— Îmi schimb comanda, le spun. Vreți, vă rog, voi doi să-i verificați pe participanți fără mine? Ne putem întâlni mai târziu.

— Sigur că da, spune Heather.

Devon oftează, evident iritat de faptul că eu reușesc să mă eschivez de la munca legată de paradă în timp ce el trebuie să rămână. Înainte să se poată plânge, Heather se uită la el și spune:

— Fiindcă așa! De-aia.

Când ies din cafenea, duc câte o băutură fierbinte în fiecare mână. Traversez strada încet, aşa încât să nu se verse băuturile pe sub capac. Înainte să ajung la Caleb, la câţiva metri dincolo de ei, remarc un băiat înalt, îmbrăcat într-o uniformă albă de fanfară, care coboară dintr-o maşină. Apoi coboară o fată mai mare, îmbrăcată într-o uniformă de majoretă cu mascota Bulldogs pe piept.

Încă un membru al fanfarei, cu un flaut, vine fuga spre ei.

— Jeremiah!

Caleb îşi îndreaptă atenţia spre membrii fanfarei. Jeremiah deschide portbagajul maşinii şi scoate o tobă, dotată cu o curea lungă. Închide portbagajul, îşi petrece cureaua peste un braţ şi îşi vâră beţele în buzunarul de la spate.

Încetinesc pe măsură ce mă apropii de bancă. Caleb nu s-a întors încă spre mine, fiind în continuare concentrat asupra membrilor fanfarei şi a majoretei. Maşina porneşte şi o văd pe femeia care o conduce aplecându-se şi uitându-se la Caleb. El îi oferă un surâs şovăielnic şi apoi îşi coboară privirea.

Maşina se îndepărtează şi îl aud pe flautist vorbind despre o fată cu care se întâlneşte după paradă. Când trec prin dreptul băncii, Jeremiah se uită la Caleb. E greu să-mi dau seama sigur, dar văd o undă de tristeţe pe chipurile amândurora.

Majoreta vine, îl ia pe Jeremiah de cot și pleacă amândoi mai departe. Caleb îi urmăreşte cu privirea, aşa că la un moment dat mă zăreşte şi pe mine.

— Ai venit, îmi spune.

Îi ofer una din băuturi.

— Pare să-ţi fie frig.

Ia o sorbitură şi apoi îşi acoperă gura, căci aproape izbucneşte în râs. După ce înghite, zice:

— Moca cu mentă. Fireşte că da.

— Şi nici măcar una ieftină, ţin eu să precizez.

Luis şi celălalt tip se apleacă în faţă pentru a se uita la ceva de pe stradă, aflat dincolo de mine. În intersecţie este parcată o maşină roz cu alb, decapotabilă. Portiera din spate e ţinută deschisă şi o elevă de liceu, îmbrăcată într-o rochie de seară albastră strălucitoare şi cu o centură bleu deschis, este ajutată să urce pe bancheta din spate.

— Aia e Christy Wang? întreb.

În perioada în care am frecventat şcoala elementară aici, timp de câteva săptămâni în fiecare an, Christy a fost singura persoană care niciodată nu m-a lăsat să mă simt bine-venită. Nu eram o californiană adevărată, aşa îmi spunea. Probabil că şi-a schimbat destul de mult personalitatea pentru a câştiga rolul de Regina Iernii. Sau poate că asta are legătură cu cât de incredibil arată în rochia aia.

— Oameni buni, e o zi minunată pentru paradă! anunţă Luis într-un stil ciudat de crainic. Pur şi simplu minunată! Iar Regina Iernii de anul acesta este cu siguranţă o bunăciune. Bănuiesc că Moşul a pus-o în capul listei sale de copii foarte, *foarte* cuminţi.

Tipul care stă alături de Luis izbucneşte în hohote de râs.

Caleb îi împinge, în glumă, pe unul în altul.

— Amice! Dă dovadă de puţin respect. Ea e Regina noastră.

— Ce Dumnezeu faceţi voi aici? vreau eu să ştiu.

Tipul pe care nu-l cunosc spune:

— E comentariul paradei. În fiecare an se înregistrează o lipsă ciudată de reportaje TV, aşa că îi facem oraşului o favoare. Apropo, eu sunt Brent.

Întind mâna.

— Sierra.

Caleb se uită la mine stânjenit.

— E o tradiţie anuală.

Brent arată cu degetul spre mine.

— Tu eşti fata cu brazii de Crăciun. În mod cert am auzit de tine.

Caleb ia o sorbitură lungă şi ridică din umeri, mimând inocenţa.

— Mă bucur să te revăd, Luis, îi spun.

— Şi eu pe tine, îmi răspunde.

Vocea lui este blândă, poate cu o nuanţă de timiditate. Îşi ridică fruntea şi priveşte după un bărbat cu un pantof cu şiretul dezlegat, care trece pe lângă noi.

— Cu toţii, hai să aclamăm Clubul Trendsetterilor. Începând prin a lega strâns un şiret şi apoi prin a-l lăsa pe celălalt să atârne liber. Dacă eşti şmecher, sigur o să te prindă. Asta? N-o să se prindă.

— Nu te împiedica, trendsetterule! strigă Brent.

Bărbatul se uită înapoi, iar Brent zâmbeşte şi îi face cu mâna.

Preţ de câteva secunde, nimeni nu mai spune nimic şi cu toţii stau aşezaţi, privindu-i pe trecători. Caleb mai ia o sorbitură, iar eu fac un pas înapoi.

— Unde te duci? mă întreabă. Rămâi!

— E în regulă. Nu vreau să vă întrerup munca de crainici.

Caleb se uită la prietenii lui. Are loc o comunicare tăcută ca între băieţi, apoi el se întoarce spre mine.

— Nup. E OK.

Brent ne alungă cu un gest al mâinilor.

— Copii, fugiţi şi distraţi-vă!

Caleb îşi ciocneşte pumnii cu prietenii lui, apoi mă conduce spre zona în care se desfăşoară parada.

— Mulţumesc încă o dată pentru cafea.

Trecem pe lângă câteva magazine deschise până târziu pentru mulţimea de la paradă. Mă întorc spre el, sperând că va

începe o conversaţie veselă. El mă priveşte şi ne zâmbim unul altuia, dar apoi amândoi ne uităm înainte. Nu mă simt în largul meu cu Caleb, sunt stânjenită şi foarte nesigură.

În cele din urmă, îl întreb singurul lucru la care mă gândesc în acest moment.

— Cine era tipul?

— Brent?

— Nu, toboşarul.

Caleb soarbe din cafea şi mai facem câţiva paşi în tăcere.

— Jeremiah. E un vechi prieten.

— Şi el preferă să mărşăluiască la paradă mai curând decât să facă acele comentarii cu voi toţi? îl întreb. Şocant.

El zâmbeşte.

— Nu, probabil că nu. Dar nu şi-ar petrece vremea cu noi nici dac-ar putea.

După o lungă ezitare, îl întreb:

— E vreo poveste aici?

Răspunsul lui vine imediat.

— E o poveste lungă, Sierra.

Evident, sunt băgăreaţă, dar atunci de ce m-aş mai gândi măcar la o prietenie cu el dacă nu-i pot pune o întrebare simplă? Nu e ca şi când întrebarea a apărut din senin. Era legată de ceva ce s-a petrecut chiar sub ochii mei. Dacă un lucru atât de neimportant îl reduce la tăcere, nu ştiu dacă vreau să mai stau în preajma lui. Am plecat dintr-o relaţie pentru mult mai puţin de atât.

— Poţi să te întorci la prietenii tăi, dacă vrei, îi spun. Oricum, trebuie s-o ajut pe Heather.

— Prefer să vin cu tine, răspunde imediat.

Mă opresc.

— Caleb, cred c-ar trebui să fii cu prietenii tăi în seara asta.

El închide iar ochii și își trece o mână prin păr.

— Dă-mi voie să încerc din nou.

Mă uit la el și aștept.

— Jeremiah a fost cel mai bun prieten al meu. S-au întâmplat niște chestii, despre care cred că ai auzit, iar părinții lui n-au vrut ca el să-și mai petreacă timpul cu mine. Sora lui e un soi de supraveghetor – o versiune în miniatură a mamei lor – și cumva reușește să fie mereu în zonă.

Derulez în minte imaginea cu modul în care mama lui Jeremiah s-a uitat la Caleb în timp ce demara, iar sora lui îl conducea pe trotuar. Vreau să-l mai întreb și alte amănunte, dar el trebuie *să vrea* să-mi spună. Singurul mod în care putem ajunge mai apropiați este ca el să fie cel care să se deschidă.

— Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, îți voi spune, zice Caleb, dar nu acum.

— Atunci, în curând.

— Doar că nu aici. E o paradă de Crăciun! Și avem cafele moca cu mentă. Caleb se uită la ceva aflat dincolo de mine, zâmbește afectat și adaugă: Oricum, probabil că ai rata ceva din ceea ce ți-aș spune din pricina fanfarei.

Ca la comandă, fanfara începe să intoneze tare o variantă cu percuție a „Micului toboșar".

Strig pentru a mă face auzită:

— Am priceput!

Îi găsim pe Devon și pe Heather stând la o stradă distanță de locul unde începe parada. Devon ține strâns la piept clipboardul, aproape ca pe o păturică de bebeluș, în timp ce Heather se uită urât la el.

— Care-i treaba? îi întreb.

— Regina Iernii i-a cerut numărul de telefon! izbucnește Heather. Și eu stăteam lângă el!

Pe buzele lui Devon trece un zâmbet minuscul, iar eu aproape că îi zâmbesc drept răspuns. Christy Wang nu s-a schimbat câtuşi de puţin. În acelaşi timp, mă face să mă întreb dacă toată vorbăria lui Heather despre despărţire n-a fost decât... vorbărie. Probabil că simte ceva pentru el, chiar dacă îi iese doar sub formă de gelozie.

Caleb şi cu mine îi urmăm spre un loc liber între familiile care stau aşezate pe bordură pentru a privi parada. Heather se aşază prima, iar eu mă înghesui alături de ea. Devon rămâne în picioare, iar Caleb, înainte de a se aşeza jos lângă mine, îi trage un pumn amical.

— Chiar i-a cerut numărul? o întreb pe Heather.

— Da! şuieră Heather. Şi eu stăteam chiar lângă el!

Devon se apleacă în faţă.

— Nu i l-am dat, să ştii. I-am spus că aveam deja o iubită.

— *Aveam* e aproape corect, spune Heather.

— *Este* o Regină a Iernii care arată bine, adaugă Caleb.

Sesizez nuanţa de tachinare din glasul lui, dar oricum îi dau un cot.

— Nu e amuzant.

El zâmbeşte şi flutură din gene de parcă ar fi Domnul Nevinovat. Înainte ca Heather să mai spună ceva sau ca Devon să-şi sape o groapă şi mai adâncă, fanfara, condusă de majorete, apare de după colţ. Mulţimea ovaţionează când aude „Jingle Bell Rock" în variantă orchestrală.

Îl urmăresc cu privirea pe Jeremiah trecând pe lângă noi şi bătând în tobă. Cu toţii aplaudăm, dar eu mă opresc puţin şi îl studiez pe Caleb. După ce toţi ceilalţi s-au întors să vadă următorul grup participant la paradă, Caleb nu şi-a desprins încă privirea de la fanfară. Tobele sunt mai departe acum, însă el ţine ritmul, bătând cu degetele peste genunchi.

Caleb închide oblonul după ce a pus încă un pom în camionetă.

— Eşti sigură că ai timp pentru asta? mă întreabă.

În realitate, nu am timp pentru asta. În fiecare an după paradă, locul nostru devine aglomerat, dar ne-am întors direct aici şi am întrebat-o pe mama dacă pot face un drum cu Caleb. Ea mi-a acordat treizeci de minute.

— Nu e nicio problemă, îi răspund.

În parcare mai apar două maşini, iar el îmi aruncă o privire sceptică.

— Bine, poate că nu e timpul cel mai potrivit, dar vreau să fac asta.

Zâmbeşte cu gropiţă şi se duce spre portiera lui.

— Bine.

Tragem în faţa unei case mici, întunecate, aflată la numai câteva minute distanţă, şi coborâm amândoi. El prinde bradul de partea din mijloc, iar eu îl apuc de trunchi. Urcăm câteva trepte din beton până la uşa de la intrare şi apucăm mai bine pomul. Caleb apasă pe butonul soneriei şi, la auzul sunetului, simt că inima mea o ia la galop. Mi-a făcut mereu plăcere să vând pomi, dar să-i surprind pe oameni cu ei e un cu totul alt nivel de emoţie.

Uşa se deschide. Un bărbat iritat se uită urât de la Caleb la pom. O femeie de lângă el, care pare epuizată, îmi aruncă mie aceeaşi căutătură.

— Banca de alimente a spus că veniţi mai devreme, se răsteşte bărbatul. Am ratat parada aşteptându-vă.

Pe moment, Caleb îşi lasă privirea în jos.

— Îmi pare rău. Eu le-am spus că vom veni după paradă.

Prin uşa deschisă, văd în camera de zi un ţarc de copil şi un bebeluş în scutece dormind în el.

— Nu asta ne-au spus nouă. Deci, minţeau? întreabă femeia. Deschide uşa mai larg şi face semn cu capul spre interiorul casei: Puneţi-l în suport.

Caleb şi cu mine ducem pomul, care acum pare de zece ori mai greu, şi îl fixăm într-un colţ întunecat în timp ce ei ne privesc. După ce îl potrivim de câteva ori pentru a-l face să stea cât mai drept cu putinţă, ne dăm înapoi şi îl examinăm împreună cu bărbatul. Când el nu obiectează, Caleb îmi face semn să-l urmez spre uşă.

— Sper să aveţi un Crăciun fericit, le urează Caleb.

— Nu s-ar zice că a început bine, murmură femeia. Pentru ăsta am pierdut parada.

Dau să mă întorc şi încep:

— V-am auzit de...

Caleb mă ia de mână şi mă trage spre uşă, spunând:

— Încă o dată, ne pare foarte rău.

Merg după el spre uşă, clătinând din cap. Când ajungem în camionetă, mă descarc:

— Nici măcar nu ţi-au spus mulţumesc. Nici măcar o dată!

Caleb porneşte motorul.

— Au ratat parada. Sunt frustraţi.

Clipesc, nevenindu-mi să cred.

— Vorbeşti serios? Tu le-ai adus un pom gratis!

Caleb bagă schimbătorul de viteze în marşarier şi ieşim pe stradă.

— Nu fac asta pentru a câştiga o steluţă de aur. Au un bebeluş şi probabil că erau obosiţi. Să ratezi parada – fie că a fost sau nu o neînţelegere – poate fi frustrant.

— Dar tu faci asta pe banii tăi, în timpul tău...

Se uită la mine şi surâde.

— Să înţeleg că tu ai face-o numai dacă oamenii ţi-ar spune cât eşti de grozavă pentru asta?

Îmi vine să ţip şi să râd de cât de ridicoli au fost oamenii ăia. De cât de ridicol este Caleb acum! În loc de asta, tac şi el ştie. Râde şi apoi priveşte peste umăr pentru a schimba banda.

Îmi place Caleb. Îmi place şi mai mult de fiecare dată când îl văd. Iar asta nu poate să ducă decât la dezastru. Eu voi pleca la sfârşitul acestei luni, el va rămâne, iar greutatea a tot ce a rămas nespus între noi se face prea mare pentru a mai putea fi purtată mult timp.

Ajunşi la locul nostru de desfacere, Caleb trage frâna de mână şi lasă motorul să meargă.

— Aşa, ca să ştii, sunt foarte conştient de cât de răutăcioşi au fost, deşi au primit un brad gratuit. Totuşi, trebuie să cred că oricine are dreptul la o zi proastă.

Luminile care înconjoară locul aruncă umbre în camioneta lui Caleb. El se uită la mine, cu trăsăturile sale pe jumătate ascunse, dar ochii lui prind lumina şi imploră să fie înţeleşi.

— De acord, îi spun.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Este ziua cea mai aglomerată de până acum. Nu prea am timp nici să mă duc la toaletă, ca să nu mai spun de luat prânzul. Așa că ciugulesc dintr-un bol cu macaroane cu brânză la tejghea în rarele momente în care nu încasez banii de la clienți. *Monsieur* Cappeau mi-a trimis un e-mail azi-dimineață, rugându-mă să-l sun în ziua următoare sau așa ceva *pour pratiquer**, dar asta e printre ultimele poziții de pe lista mea cu lucruri de făcut.

Transportul de pomi de azi a sosit din nou dis-de-dimineață, nu doar înainte să deschidem, ci și înainte ca oricare dintre lucrători să fi venit. Tata i-a sunat pe câțiva dintre jucătorii de baseball mai de încredere să vină mai devreme, așa că măcar eram o mână de oameni care să descărcăm, obosiți, transportul.

Oricât de istovită aș fi de la descărcatul atâtor brazi înainte de micul dejun, sunt recunoscătoare că avem atâta de lucru. Am senzația că lucrurile merg înspre bine și că ar putea fi posibil să ținem locul deschis încă un an.

---

* „Pentru a exersa" (în lb. franceză în original).

Stau alături de mama la casa de marcat şi arăt spre doamna şi domnul Ramsay de afară. Încerc nişte comentarii referitoare la vânzarea de pomi, aşa cum au făcut Caleb şi prietenii lui la paradă.

— Oameni buni, se pare că membrii familiei Ramsay se ciorovăiesc dacă să plătească sau nu în plus pentru acest uluitor pin neted, încep eu.

Mama se uită la mine de parcă ar pune sub semnul întrebării sănătatea mea mintală, dar eu continui.

— Am mai văzut asta, spun, şi nu cred că e o surpriză pentru nimeni dacă vă spun că doamna Ramsay *va câştiga* şi se va face cum vrea ea. Ea n-a fost niciodată o mare fană a molidului argintiu, indiferent ce ar spune domnul Ramsay.

Mama izbucneşte în râs, făcându-mi semn să nu ridic tonul.

— O decizie pare iminentă! exclam eu.

Acum stăm amândouă cu privirile lipite de scena care se joacă printre pomii noştri.

— Doamna Ramsay îşi flutură braţele, spun eu, cerându-i soţului ei să se decidă odată dacă vrea să ia ceva acasă, totuşi. Domnul Ramsay compară acele ambilor pomi. Ce să fie, oameni buni? Ce să fie? Şi... este... pinul neted!

Şi eu, şi mama ne aruncăm mâinile în aer şi apoi batem palma.

— Doamna Ramsay câştigă din nou, constat eu.

Cuplul intră în Cortul Principal şi mama, muşcându-şi obrajii pe dinăuntru ca să nu râdă, iese aplecându-se. Când domnul Ramsay pune ultima bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea, doamna Ramsay şi cu mine schimbăm zâmbete cu subînţeles. Detest să văd pe cineva plecând chiar şi puţin descurajat, aşa că îi spun domnului Ramsay că au făcut o alegere grozavă. Pinul neted îşi păstrează acele mai bine decât alţi pomi.

Nu vor avea nevoie să dea cu aspiratorul înainte să le sosească nepoții în vizită.

Până să-și pună el portofelul în buzunar, doamna Ramsay i-l ia și scoate o bancnotă de zece dolari, pe care mi-o strecoară pentru ajutorul meu. Pleacă amândoi mulțumiți, deși ea, veselă, îl pocnește ușor și îi spune că e prea zgârcit pentru binele lui.

Mă uit lung la bancnota de zece dolari, în vreme ce în mintea mea o idee încețoșată prinde contur. Rareori primesc bacșișuri, de vreme ce majoritatea oamenilor le dau băieților care le încarcă pomii.

Îi trimit un mesaj lui Heather: Am putea face diseară niște prăjiturele la tine acasă? Rulota noastră e un cămin bun departe de casă, dar nu e făcută pentru a găti cantități mari de mâncare.

Heather îmi răspunde pe loc: Bineînțeles!

Îi trimit imediat un mesaj lui Caleb: Dacă faci o livrare mâine, vreau să merg. Ba chiar voi avea ceva pentru a contribui, în afară de personalitatea mea fascinantă. Pun pariu că n-ai folosit niciodată asta în vreo propoziție!

Câteva minute mai târziu, Caleb răspunde: N-am folosit. Și da, poți.

Zâmbind în sinea mea, bag mobilul în buzunar. Tot restul după-amiezii și al serii, perspectiva de a mai petrece ceva timp cu Caleb mă ține în priză. Însă în timp ce fac monetarul la închidere, sunt conștientă că de data asta trebuie să fie vorba despre ceva mai mult decât pomi și prăjiturele. Dacă acum mă face să mă simt atât de fericită, și văd bine cum lucrurile devin tot mai intense, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora lui. El a recunoscut că ceva s-a întâmplat, dar știind tot ce știu despre el și tot ceea ce am văzut, nu-mi pot imagina că e atât de rău pe cât ar crede unii oameni.

Cel puțin, sper că nu e.

A doua zi, timpul se târăşte cu o viteză redusă la jumătate. Heather şi cu mine am stat treze până târziu şi am copt prăjiturele de Crăciun la ea acasă. Devon a venit în vizită la timp pentru a le glazura şi a le orna şi pentru a ne ajuta să încercăm vreo duzină din ele. Acum, beneficiind de experienţă pe propria-mi piele, sunt de acord că povestirile lui sunt cumplit de plictisitoare. Însă îndemânarea lui la ornatul prăjiturelelor *aproape* că reprezintă o compensaţie.

Termin de arătat unui client cum să evalueze pomii noştri pe baza panglicilor colorate legate în ei. Odată ce pricepe şi trece mai departe, apuc unul dintre pomi şi închid, pentru o clipă, ochii obosiţi. Când îi deschid, văd camioneta lui Caleb parcând şi, brusc, toată oboseala dispare.

Şi tata observă camioneta. Când mă îndrept spre Cortul Principal, mă aşteaptă la casa de marcat, cu câteva ace de brad în păr.

— Tot îţi mai petreci timp cu băiatul ăsta? mă întreabă.

Tonul lui este penibil de grăitor.

Îi scutur câteva ace de pe umeri.

— Băiatul se numeşte Caleb, îi zic, şi nu lucrează aici, aşa că nu poţi să-l sperii ca să nu mai vorbească cu mine. În plus, trebuie să recunoşti că este cel mai bun client al nostru.

— Sierra...

Nu termină, însă aş vrea să ştie că n-am uitat situaţia în care ne aflăm.

— Vom mai fi aici doar câteva săptămâni. Ştiu. Nu trebuie să mi-o spui.

— Vreau doar să nu-ţi faci speranţe, îmi spune. Şi nici el, de altfel. Nu uita, nici măcar nu ştim dacă mai venim la anul.

Înghit pentru a scăpa de nodul din gât.

— Poate că n-are noimă, îi spun. Și sunt perfect conștientă că de obicei nu sunt așa, dar... îl plac.

După felul în care tresare, dacă ne-ar privi cineva, ar crede că tocmai i-am spus că sunt însărcinată. Tata clatină din cap.

— Sierra, ai...

— Grijă? Clișeul ăsta îl cauți?

Privește în altă parte. Ironia nerostită este că el și mama s-au cunoscut exact așa. În locul ăsta.

Îi mai iau un ac din păr și îl sărut pe obraz.

— Sper să crezi că de obicei am.

Caleb se apropie de tejghea și lasă jos eticheta noului său pom.

— Familia din seara asta se alege cu o frumusețe, spune. L-am remarcat data trecută când am fost aici.

Tata îi zâmbește și, politicos, îl bate pe umăr, apoi pleacă fără să scoată un cuvințel.

— Asta înseamnă că l-ai convins, îi explic.

De sub tejghea, scot o cutie din metal, în formă de sanie, pentru prăjituri, iar Caleb ridică din sprâncene.

— Nu mai saliva. Astea rămân acolo unde ducem pomul.

— Stai așa, tu ai făcut astea pentru ei?

Vă jur, e ca și cum zâmbetul lui luminează tot Cortul Principal.

După ce livrăm pomul și prăjiturelele familiei din această seară, Caleb mă întreabă dacă aș vrea să gust cele mai bune clătite din oraș. Sunt de acord, iar el mă duce la un local deschis non-stop care a fost probabil renovat ultima dată la mijlocul anilor '70. Un șir lung de geamuri luminate în nuanțe de oranj

încadrează o duzină de separeuri. Înăuntru se află doar doi oameni, care stau la capetele opuse ale localului.

— Trebuie să ne facem injecții antitetanos pentru a mânca aici? îl întreb.

— Ăsta e singurul loc din oraș unde primești o clătită mare cât capul tău, îmi spune. Și să nu-mi zici că ăsta n-a fost unul din visele tale.

În local, pe o hârtie prinsă cu bandă adezivă de casa de marcat scrie de mână: *Vă rugăm, luați loc.* Îl urmez pe Caleb într-un separeu la fereastră, trecând pe sub ornamentele roșii de Crăciun atârnate cu gută de tavan. Ne așezăm pe banchetele acoperite cu un vinilin verde care a cunoscut zile mai bune, dar cel mai probabil nu în secolul ăsta. După ce comandăm amândoi clătitele „faimoase în lume", îmi împreunez mâinile pe masă și mă uit la el. El împinge cu degetul mare capacul unui recipient cu sirop, aflat lângă șervețele, deschizându-l și închizându-l la loc.

— Nu e nicio fanfară, îl îmbii eu. Dacă vorbim, voi putea să te aud foarte bine.

El încetează să se mai joace cu siropul și se lasă pe spate, rezemându-se de spătarul banchetei.

— Chiar vrei să auzi asta?

Sincer, nu știu. El știe că am auzit zvonurile. Poate că n-am auzit adevărul. Dacă adevărul este mai bun, ar trebui să profite de ocazie și să mi-l spună.

Își pigulește cuticula degetului mare.

— Poți să începi prin a-mi explica de ce nu ți-ai folosit noul pieptene, îi sugerez.

Gluma cade prost, dar sper că știe că am încercat.

— L-am folosit azi-dimineață, îmi spune. Își trece degetele prin păr. Poate că cel pe care mi l-ai luat este defect.

— Mă îndoiesc, îi zic.

El ia o gură de apă. După alte câteva momente de tăcere, mă întreabă:

— Putem să începem prin a-mi spune tu ce ai auzit?

Îmi muşc buza de jos, cântărind cum anume să spun asta.

— Cuvintele exacte? îl întreb. Ei bine, am auzit că ţi-ai atacat sora cu un cuţit.

El închide ochii. Trupul lui, aproape imperceptibil, se leagănă înainte şi înapoi.

— Altceva?

— Că nu mai locuieşte aici.

Mă simt aiurea numai din cauză că zăresc cuţitul pentru unt aflat pe un şerveţel lângă mâna lui.

— Ea locuieşte în Nevada, îmi spune, cu tatăl nostru. Anul ăsta a trecut în clasa a noua.

Se uită spre bucătărie, poate sperând că ospătăriţa ne va întrerupe conversaţia. Sau poate că vrea să continue fără a fi întrerupt.

— Iar tu locuieşti cu mama voastră, spun eu.

— Da, încuviinţează el. Evident, nu aşa au început lucrurile.

Ospătăriţa pune pe masă două căni goale şi le umple apoi pe amândouă cu cafea. Amândoi luăm frişca şi pacheţelele de zahăr.

Încă mai amestecă în cană atunci când se decide să continue:

— Când părinţii mei s-au despărţit, mamei nu i-a fost uşor. A slăbit foarte mult şi a plâns o grămadă, ceea ce e firesc, bănuiesc. Abby şi cu mine am rămas amândoi cu ea în timp ce ei încercau să se lămurească ce e de făcut.

Ia o sorbitură din cafea. Eu ridic cana şi suflu aburul.

— Lui Abby și mie ni s-a desemnat propriul avocat, așa cum se întâmplă în unele cazuri. Caleb mai ia o gură de cafea și apoi ține cana cu ambele mâini, privind lung înăuntrul ei. Atunci a început totul. Eu am fost cel care a spus că ar trebui să rămânem cu mama. Am convins-o pe Abby că era ceea ce trebuia să facem. I-am spus că mama avea nevoie de noi și că tata va fi bine.

Iau o înghițitură din cafeaua mea, în timp ce el privește în continuare în cana lui.

— Dar el n-a fost bine, continuă Caleb. Cred c-am știut asta un timp, dar am tot sperat că își va reveni. Mă gândesc că, dacă l-aș fi văzut, de fapt, zilnic, arătând atât de dărâmat și de rănit ca mama, s-ar putea să-l fi ales pe el.

— De ce crezi că el nu era bine? îl întreb.

Ospătărița ne aduce două farfurii. Clătitele chiar sunt de mărimea capetelor noastre, dar asta nu face nimic pentru a ne ușura conversația. Caleb probabil că așa a sperat atunci când a ales locul acesta. Totuși, ele ne oferă amândurora o diversiune, în timp ce discuția continuă. Torn sirop peste a mea și, luând cuțitul pentru unt și furculița, încep să tai o jumătate din ea.

— Înainte ca ei să se despartă, ne întreceam pe noi înșine în această perioadă a anului, continuă el. Nu ne dădeam în lături de la nimic, începând cu decorațiunile și terminând cu toate lucrurile pe care le făceam pentru biserica noastră. Uneori, până și pastorul Tom obișnuia să meargă la colindat cu noi. Dar când tata s-a mutat în Nevada, am aflat că pentru el totul a încetat. Casa lui era cel mai întunecat și mai deprimant loc de vizitat. Nu numai că nu erau lumini de Crăciun, dar jumătate dintre becurile obișnuite din casă erau arse. La câteva luni după ce s-a mutat, nici măcar nu și-a despachetat cutiile.

Ia câteva înghiţituri din clătita lui, privind tot timpul în farfurie. Mă gândesc dacă să-i spun că nu e nevoie să-mi povestească mai mult. Orice s-a întâmplat, îmi place faptul că el stă acum vizavi de mine.

— După prima noastră vizită la el acasă, Abby m-a bătut la cap tot timpul. Era atât de supărată pe mine pentru cum se descurca tata, pentru că o făcusem şi pe ea să o aleagă pe mama. Şi nu voia să înceteze cu asta. Obişnuia să-mi spună: „Uite ce i-ai făcut."

Vreau să-i spun lui Caleb că tatăl lui nu este responsabilitatea sa, însă probabil că el ştie asta. Sunt sigură că mama lui i-a spus-o de o mie de ori. Cel puţin, aşa sper.

— Câţi ani aveai? îl întreb.

— Eram în clasa a opta. Abby era într-a şasea.

— Îmi amintesc cum era în clasa a şasea, îi spun. Probabil că ea încerca să înţeleagă cum aveau să se potrivească lucrurile în noua viaţă care vă aştepta pe toţi.

— Dar ea m-a învinovăţit pe mine pentru că *nu* se potriveau. Şi eu m-am învinovăţit, pentru că o parte era adevărat. Dar eram în clasa a opta. De unde să fi ştiut eu cum era mai bine pentru toată lumea?

— Poate că nici nu exista ceva care să fie mai bine.

Pentru prima dată după atâtea minute, Caleb îşi ridică privirea. Încearcă un zâmbet şi, în vreme ce abia mijeşte, mă gândesc că acum crede că eu chiar vreau să înţeleg.

Soarbe din cafea, mai curând aplecându-se decât să ridice mâinile. Asta este ipostaza cea mai fragilă în care l-am văzut vreodată.

— Jeremiah era prietenul meu de mulţi ani – cel mai bun prieten –, iar el ştia cât de tare mă ura Abby pentru asta. Îi spunea Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

— Asta înseamnă un prieten bun, îi spun.

Mai tai o bucată din clătita mea.

— A spus-o şi în faţa ei, ceea ce, fireşte, a făcut-o să fie şi mai supărată.

Râde puţin, dar când se opreşte, se uită afară pe fereastră. Reflexia lui în geamul întunecat dă senzaţia de rece.

— Într-o zi, am izbucnit. N-am mai putut suporta acuzaţiile. Pur şi simplu am izbucnit.

Ridic în furculiţă o bucată de clătită din care picură sirop, dar n-o duc la gură.

— Ce înseamnă asta?

Se uită la mine. În mişcările trupului său zăresc durere şi mâhnire, şi niciun pic de furie.

— N-am mai putut să mai ascult. Nu ştiu cum altfel să descriu asta. Într-o zi a ţipat la mine, strigându-mi acelaşi lucru pe care mi l-a reproşat mereu: că i-am stricat viaţa tatei, şi pe a ei, şi pe a mamei. Şi ceva în mine... a pocnit.

Vocea îi tremură.

— Am fugit în bucătărie şi am înşfăcat un cuţit.

Încremenesc cu furculiţa deasupra farfuriei, privindu-l în ochi.

— Când a auzit asta, a fugit în camera ei foarte repede, îmi spune. Şi eu am alergat după ea.

Duce cana la gură cu o singură mână. Cu cealaltă mână, împătureşte neatent şerveţelul până ce ascunde cuţitul pentru unt. Nu-mi dau seama dacă e conştient că a făcut asta. Dacă e, nu ştiu dacă a fost de dragul meu sau al lui.

— A ajuns în camera ei şi a trântit uşa şi...

Se lasă pe spate, închide ochii şi îşi pune mâinile în poală. Şerveţelul se desface.

— Am înfipt cuţitul în uşa ei, iar şi iar. Nu voiam s-o rănesc pe ea. N-aş fi rănit-o *niciodată*. Dar nu m-am putut abţine să nu înfig cuţitul în uşă. Am auzit-o ţipând şi plângând în timp ce vorbea cu mama la telefon. În cele din urmă, am lăsat cuţitul să cadă şi m-am chircit pe podea.

A ieşit ca o şoaptă sau putea fi totul doar în mintea mea:

— O, Dumnezeule!

El ridică privirea spre mine. Ochii lui *cerşesc* înţelegere acum.

— Aşadar, ai făcut-o, îi spun.

— Sierra, îţi jur că niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, nici înainte şi nici după. Şi îţi jur, n-aş fi fost nicicând în stare să-i fac ceva rău. Nici măcar n-am încercat să văd dacă încuiase uşa, deoarece nu despre asta era vorba. Cred că trebuia să arăt cât de mult mă rănea şi pe mine totul. În viaţa mea n-am făcut niciun rău fizic nimănui.

— Tot nu înţeleg de ce, îi spun.

— Cred că voiam să o sperii, îmi explică. Dar asta-i tot. Şi am reuşit. M-am speriat *pe mine*. Am speriat-o pe mama.

Niciunul din noi nu mai spune nimic. Ţin palmele strânse între genunchi. Tot trupul mi se încordează.

— Prin urmare, Abby s-a dus să locuiască cu tata, iar eu sunt aici, trăind cu efectul negativ şi cu toate zvonurile.

Am rămas fără suflu. Nu ştiu cum să-l împac pe Caleb, cel pe care l-am cunoscut şi cu care mi-a făcut mare plăcere să ies, cu această persoană distrusă din faţa mea.

— Te mai vezi cu ea? Cu sora ta?

— Când îl vizitez pe tata sau când vine ea în vizită aici.

Privirea i se îndreaptă către farfuria mea şi probabil că vede că n-am mai luat o îmbucătură de mult timp.

— Timp de aproape doi ani, ori de câte ori venea acasă, noi mergeam la un consilier familial. Spune că înţelege şi că m-a iertat, iar eu cred că e sinceră. E o persoană grozavă. Ţi-ar plăcea s-o cunoşti.

Într-un final, iau o îmbucătură. Nu-mi mai este foame, dar nici nu ştiu ce să spun.

— O parte din mine continuă să spere că ea se va răzgândi şi se va muta înapoi, dar n-am putut niciodată să-i cer asta, îmi spune. Asta trebuie să fie ceva ce *ea* să vrea. Şi ei îi place Nevada. Are acolo o nouă viaţă şi noi prieteni. Presupun că dacă există o parte bună a lucrurilor, mă bucur că tata o are în preajmă.

— Nu trebuie să găseşti mereu o parte bună a lucrurilor, îi spun, dar mă bucur că tu ai găsit una.

— Totuşi, a avut un impact uriaş asupra mamei. Din cauza mea – fără nicio îndoială de data asta –, unul din copiii ei a plecat de acasă, îmi explică. Mamei îi lipsesc anii în care să-şi fi văzut fata crescând, şi asta e din vina mea. Voi trăi mereu cu povara asta.

După felul în care i se încordează maxilarul, îmi dau seama că a plâns de multe ori din pricina asta. Cântăresc în minte tot ce mi-a spus. Cât de greu a fost pentru mama şi sora lui, la fel ca şi pentru el. Ştiu că asta ar trebui să mă sperie niţel, dar, cumva, nu se întâmplă, căci eu chiar cred că el n-ar face rău nimănui. Totul în legătură cu el mă face să cred asta.

— De ce s-au despărţit părinţii tăi? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Sunt sigur că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, dar mama mi-a spus cândva că ea mereu îşi ţinea respiraţia în preajma lui, aşteptând ca el să-i spună ce greşea. Când erau împreună, cred că ea nu se simţea în largul ei.

— Dar pe sora ta? îl întreb. Tatăl tău o tratează în același mod?

— Nici pomeneală, răspunde Caleb și, în sfârșit, izbucnește în râs. Abby i-ar servi-o imediat înapoi. Dacă el zice ceva despre cum e îmbrăcată, ea va perora la nesfârșit despre standardele duble și el va sfârși prin a retrage totul și prin a-și cere scuze.

Acum râd și eu.

— Asta e genul meu de fată.

Ospătărița vine să ne umple din nou cănile, iar eu observ că lui Caleb i-au revenit ridurile de îngrijorare de pe frunte.

Își ridică privirea la ospătăriță.

— Mulțumim.

Când aceasta pleacă, îl întreb:

— Care e rolul lui Jeremiah în toată povestea?

— A avut ghinionul de a se afla la mine acasă atunci când s-a întâmplat, îmi răspunde. Din nou, Caleb privește pe fereastră. Și a fost la fel de îngrozit ca noi toți. S-a dus acasă la el și le-a povestit alor lui despre asta, ceea ce a fost în regulă. Dar atunci a fost momentul când mama lui i-a spus că nu mai putem fi prieteni.

— Și ea tot nu-l lasă să vă vedeți?

Abia atinge masa cu buricele degetelor.

— Aș greși dacă aș învinovăți-o, îmi spune. Știu că nu sunt periculos, însă ea doar își protejează fiul.

— Ea *crede* că-l protejează, îi spun. Există o diferență.

Își mută privirea de la geam la masa dintre noi, mijind ochii.

— Însă o învinovățesc pentru că le-a spus altor părinți despre asta, continuă el. M-a transformat în *chestia* asta care trebuie evitată. Tu ai auzit asta atâția ani mai târziu numai

din cauza familiei lui. Aş minţi dacă aş spune că nu m-a durut... mult.

— N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la urechile mele, îi spun.

— Iar ea a şi exagerat, adaugă el. Probabil pentru a se asigura că ceilalţi părinţi nu se gândesc cumva că a reacţionat exagerat. De aceea, pentru oameni ca Andrew, eu încă sunt un maniac mânuitor de cuţit.

Pentru prima dată, întrezăresc furia pe care încă o resimte în legătură cu toată povestea.

Caleb închide ochii şi ridică o mână.

— Trebuie să retrag asta. Nu vreau ca tu să judeci familia lui Jeremiah. Nu ştiu sigur dacă ea a exagerat ceva. S-ar fi putut întâmpla ca povestea să se fi schimbat pe măsură ce a circulat.

Mă gândesc la avertismentul lui Heather şi la cum Rachel şi Elizabeth au rămas cu gurile căscate, nevenindu-le să creadă ce le spusesem. Toată lumea a reacţionat foarte rapid. Fiecare avea o opinie fără ca măcar să fi auzit varianta lui Caleb.

— Chiar şi dacă a fost ea, nu contează, continuă Caleb. A avut un motiv să spună ceea ce a spus. Toată lumea a avut un motiv. Asta nu schimbă ceea ce am făcut eu pentru a stârni povestea.

— Dar tot nu-i corect, îi spun.

— De foarte mult timp, ori de câte ori trec pe culoare sau merg prin centru şi toată lumea pe care o cunosc se uită la mine, dar nu spune nimic – chiar dacă privirea lor nu înseamnă *nimic* –, m-am întrebat ce au auzit sau ce părere au.

Clatin din cap.

— Caleb, îmi pare tare rău.

— Chestia stupidă este că îl cunosc pe Jeremiah şi am fi putut să rămânem prieteni. El a fost acolo. A văzut totul. Sunt sigur că s-a speriat, dar mă cunoştea destul de bine încât să ştie că nu aş fi rănit-o niciodată pe Abby, îmi spune. Numai că durase prea mult. Eram mai mic decât este ea acum atunci când s-a întâmplat.

— Nu se poate ca mama lui să fie în continuare îngrijorată dacă fiul ei, mare acum, ar vrea să iasă cu tine, îi spun. Nu te supăra, dar e mai înalt cu câţiva centimetri faţă de tine.

El râde scurt.

— Dar ea este. Şi la fel e şi sora lui. Cassandra zici că e umbra lui. Chiar şi atunci când el e prietenos, ea e mereu prezentă să-l tragă deoparte.

— Şi tu te simţi bine lăsând asta să continue?

Se uită la mine, cu privirea pierdută.

— Oamenii cred ce vor. Asta e ceea ce a trebuit să accept, îmi zice. Aş putea să lupt, dar e epuizant. M-aş putea simţi rănit, dar e o tortură. Sau pot să decid că e pierderea lor.

Indiferent de felul în care alege să se gândească la asta, este limpede că încă îl epuizează şi îl chinuie.

— Chiar *este* pierderea lor, îi spun. Întind mâna şi îi acopăr degetele cu ale mele. Şi sunt convinsă că tu aştepţi cuvinte mai impresionante de la mine, însă, Caleb, tu eşti un tip destul de mişto.

Îmi zâmbeşte.

— Şi tu eşti o tipă destul de mişto, Sierra. Nu multe fete ar fi atât de înţelegătoare.

Încerc să înseninez atmosfera.

— Câte fete îţi trebuie?

— Asta e cealaltă problemă.

Din nou, zâmbetul i-a pierit.

— Nu numai că ar trebui să-i explic unei fete povestea cu trecutul meu – dacă nu a auzit-o deja –, dar ar trebui să le explic și părinților ei. Dacă ei locuiesc aici, în cele din urmă vor auzi zvonurile.

— Ai fost nevoit să explici mult?

— Nu, răspunde el, deoarece n-am fost cu cineva suficient de mult timp cât să aflu dacă merită.

Rămân fără aer. *Eu* merit? Asta e ceea ce tocmai a recunoscut?

Îmi retrag mâna.

— De asta ești interesat de mine? Fiindcă plec?

Îi cad umerii și se lasă pe spate.

— Vrei adevărul?

— Cred că despre asta e vorba în seara asta.

— Da, la început, m-am gândit că poate am putea ocoli drama și pur și simplu să ieșim împreună.

— Dar am auzit zvonurile, îi spun. Știai asta și totuși ai continuat oricum să vii.

Văd că își reține un zâmbet.

— Poate că a fost ceva în modul în care ai folosit *a sonda* într-o propoziție.

Își așază mâinile în mijlocul mesei, cu palmele în sus.

— Sunt sigură că asta a fost, îi spun.

Îmi pun mâinile într-ale lui. În seara asta, o greutate s-a ridicat de pe umerii amândurora.

— Nu uita, îmi spune cu un zâmbet ca de copil, tu mai și acorzi reduceri grozave la pomi.

— A, *de asta* ai continuat să vii, îi spun. Și dacă decid că trebuie să începi să plătești prețul întreg?

Se reazemă de spătar, iar eu îmi dau seama că dezbate în sinea lui cât de departe să meargă cu tachinatul.

— Bănuiesc că va trebui să plătesc prețul întreg.

Ridic dintr-o sprânceană spre el.

— Atunci, bănuiesc că e vorba într-adevăr de mine.

El își trece degetele mari peste încheieturile degetelor mele.

— E vorba doar de tine.

CAPITOLUL TREISPREZECE

După ce îmi prind centura de siguranţă, Caleb porneşte camioneta. Ieşim din parcarea localului şi îmi zice:

— Acum e rândul tău. Mi-ar plăcea să aud despre o dată în care *tu* te-ai pierdut cu firea.

— Eu? îl întreb. Ah, eu deţin mereu controlul.

După felul în care zâmbeşte, mă bucur că ştie că glumesc.

Mergem pe autostradă în tăcere. Îmi mut privirea de la farurile maşinilor care vin pe contrasens la silueta impresionantă a lui Cardinals Peak, aflat exact la ieşirea din oraş. Mă uit din nou la el şi profilul său trece de la un simplu contur la o expresie fericită şi apoi de la contur la îngrijorare. Oare se întreabă dacă acum mi-am schimbat părerea despre el?

— Ţi-am furnizat o grămadă de muniţie, îmi zice.

— Ca să o folosesc împotriva ta? îl întreb.

Când nu-mi răspunde, sunt puţin supărată că mă crede în stare să fac una ca asta. Poate că niciunul din noi nu îl cunoaște pe celălalt de suficient timp cât să fie sigur de orice.

— N-aş face niciodată asta, îi spun.

Depinde în întregime de el dacă mă crede sau nu.

Parcurgem mai bine de un kilometru şi jumătate înainte ca el să-mi răspundă într-un final cu un simplu:

— Mulţumesc.

— Am senzaţia că destui oameni au făcut-o deja, îi spun.

— De-asta am încetat să le mai explic celor mai mulţi oameni adevărul, zice el. Ei o să creadă ce vor şi eu am obosit să explic. Singurii oameni cărora le datorez ceva sunt Abby şi mama.

— Nu trebuia să-mi spui nici mie, îi răspund. Ai fi putut să te hotărăşti să...

— Ştiu, mă întrerupe el. Am vrut să-ţi spun.

Parcurgem în tăcere restul drumului până la locul de desfacere şi sper că acum se simte mai despovărat. Ori de câte ori sunt dureros de sinceră cu oricare din prietenii mei, am mereu o senzaţie de uşurare. Asta se întâmplă numai fiindcă am încredere în ei. Şi el poate să aibă încredere în mine. Dacă sora lui spune că îl iartă, de ce aş avea ceva împotriva lui? Mai ales când ştiu cât de mult regretă.

Tragem în parcarea locului de desfacere a pomilor. Luminiţele în formă de fulgi de nea din jurul perimetrului sunt stinse, dar becurile stâlpilor de iluminat sunt aprinse pentru siguranţă. Ferestrele rulotei sunt întunecate şi draperiile trase.

— Înainte să pleci, îi spun, mai e ceva ce trebuie să ştiu.

Cu motorul pornit, se întoarce spre mine.

— Când se apropie Crăciunul, îl întreb, te duci să-i vizitezi pe Abby şi pe tatăl tău?

Priveşte în jos, dar nu trece mult şi un zâmbet îi apare pe buze. Ştie că întreb pentru că nu vreau să plece.

— Ăsta e anul mamei, îmi răspunde. Vine Abby aici.

Nu vreau să-mi ascund entuziasmul pe deplin, însă încerc să-l menţin la un nivel acceptabil.

— Mă bucur, îi zic.

Se uită la mine.

— Pe tata o să-l văd în vacanța de primăvară.

— Va fi singur de Crăciun?

— Puțin, îmi răspunde, sunt sigur. Dar un alt lucru bun în legătură cu faptul că Abby locuiește acolo este că ea îl obligă să intre în spiritul sărbătorilor. Săptămâna asta îl scoate în oraș să ia un brad.

— E foarte hotărâtă, îi zic.

Caleb se uită prin parbriz.

— Abia așteptam să fac asta împreună cu ei la anul, îmi spune, dar acum nu știu. Cred că o mare parte din mine nu va dori să plece până în ultimul minut înainte de Crăciun.

— Din cauza mamei tale? îl întreb.

Mă simt tot mai emoționată cu fiecare secundă care trece fără un răspuns. Oare spune că va dori să rămână pentru mine? Vreau să întreb – ar trebui să întreb –, dar mi-e prea frică s-o fac. Dacă răspunde nu, m-aș simți caraghioasă pentru că am presupus asta. Dacă răspunde da, atunci va trebui să-i spun că anul viitor s-ar putea să nu fie câtuși de puțin ca acesta.

El se dă jos din mașină în aerul rece și vine să-mi deschidă portiera. Mă ia de mână și mă ajută să cobor. Ne ținem de mână încă un moment, stând foarte aproape. În această clipă, mă simt mai aproape de el decât am fost vreodată de orice alt băiat. Cu toate că nu voi fi mult timp aici. Cu toate că nu știu când mă întorc.

Îl invit să vină iar mâine. El zice că va veni. Îi dau drumul mâinii și pornesc spre rulotă, sperând ca liniștea dinăuntru să-mi calmeze mintea răvășită.

În ultimii ani am mers la școală cu Heather pentru o zi înainte de vacanța lor de iarnă. A început ca o provocare în timpul

unuia dintre maratoanele ei de filme; eram curioase dacă şcoala ei mi-ar permite. Mama a sunat să afle şi, pentru că directoarea liceului fusese profesoară la şcoala elementară la care mersesem în fiecare iarnă, nu a deranjat-o deloc ideea. „Sierra e un copil bun", a zis ea.

Heather îşi aplică tuşul de ochi, uitându-se într-o oglinjoară lipită pe uşa dulapului ei.

— L-ai întrebat în timp ce mâncaţi clătite? vrea ea să ştie.

— Clătite uriaşe, îi spun. Şi Rachel mi-a spus s-o fac într-un loc public, aşa că...

— Ce-a spus?

Mă reazem de dulapul de alături.

— Nu e povestea mea ca s-o pot spune. Doar continuă să-i dai o şansă, bine?

— Te las să ieşi cu el neînsoţită. Aş zice că *asta* înseamnă să-i dau o şansă. Îşi închide tuşul şi adaugă: Când am auzit că voi doi ţopăiţi prin tot oraşul livrând brazi întocmai ca Domnul şi Doamna Crăciun, mi-am închipuit că zvonurile trebuie să fie exagerate.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

Ea încuie dulapul.

— Acum, că voi doi vă înţelegeţi atât de bine, ar trebui să-ţi amintesc de ce am încurajat un flirt de vacanţă.

Amândouă ne uităm la Devon, care stă pe culoarul aglomerat, într-un cerc de prieteni.

— Ai trecut peste chestia aia cu Regina Iernii? o întreb.

— Crede-mă, l-am făcut să se târască în patru labe pentru asta. Şi totuşi, uită-te la el! Ar trebui să fie aici cu mine. Ai crede că dacă mă place cu adevărat...

— Încetează! îi cer eu. Tu auzi ce spui? Mai întâi, vrei să te desparţi, dar zici că nu i-ai face asta în timpul sărbătorilor. Şi când el *nu-ţi* acordă atenţie, devii deznădăjduită.

— Nu înţeleg...! A, stai, asta e ca şi cum aş fi toată bosumflată?

— Da.

— Bine. Devin deznădăjduită.

Acum totul este clar. Niciodată n-a fost vorba că Devon ar fi plictisitor. E vorba că Heather are nevoie să simtă că el o vrea.

O urmez pe culoare spre următoarea ei oră, însoţite de priviri lungi din partea elevilor şi profesorilor, care se întreabă cine sunt, sau din partea celor care mă recunosc şi-şi dau seama că e din nou acea perioadă din an.

— Tu şi Devon petreceţi mult timp împreună, îi spun, şi ştiu că vă giugiuliţi mult, dar el ştie că tu chiar îl placi?

— Ştie, îmi răspunde. Dar nu ştiu dacă *el* mă place *pe mine*. Vreau să spun, el zice că da. Şi mă sună în fiecare seară, dar numai ca să vorbească despre fotbalul virtual şi nu despre lucruri importante, cum ar fi să ne gândim ce mi-aş dori de Crăciun.

Părăsim culoarul aglomerat şi intrăm în sala în care are ea oră de engleză. Profesorul dă din cap şi îmi zâmbeşte, după care îmi arată un loc deja pregătit alături de pupitrul lui Heather.

Când sună clopoţelul pentru a doua oară, Jeremiah se strecoară în încăpere şi ocupă locul din faţa lui Heather. Inima îmi bate mai iute. Văd iar în minte privirea tristă de pe chipul lui Jeremiah atunci când a trecut pe lângă Caleb la paradă.

În timp ce profesorul porneşte tabla electronică, Jeremiah se întoarce spre mine. Are o voce profundă.

— Aşadar, tu eşti noua iubită a lui Caleb.

Simt că mă îmbujorez şi, pentru moment, înlemnesc.

— Cine a spus asta?

— Nu e un oraş mare, îmi răspunde. Şi cunosc o mulţime de băieţi din echipa de baseball. Reputaţia tatălui tău este legendară.

Îmi acopăr faţa cu palmele.

— O, Doamne!

El râde.

— E în regulă. Mă bucur că ieşi cu el. E oarecum perfect.

Îmi dau mâinile deoparte şi îl examinez cu atenţie. Profesorul spune ceva despre *Visul unei nopţi de vară* în timp ce-şi face de lucru cu calculatorul său şi copiii din jur îşi răsfoiesc maculatoarele. Mă aplec în faţă şi întreb în şoaptă:

— De ce e perfect?

El se întoarce uşor spre mine.

— Din cauza chestiei lui cu pomii. Şi chestiei tale cu pomii. E mişto.

Heather îmi şopteşte:

— Nu mă vârî în belele. Eu trebuie să vin aici şi mâine.

Întreb, cât pot de discret:

— Tu de ce nu-ţi mai petreci timpul cu el?

Jeremiah se uită la pupitrul lui, şi apoi, cu bărbia lipită de umăr, îşi întoarce privirea spre mine.

— Ţi-a spus că am fost prieteni?

— Mi-a spus multe. Jeremiah, el e un băiat foarte de treabă.

Se uită în partea din faţă a clasei.

— E complicat.

— Oare? îl întreb. Sau familia ta face totul aşa?

El tresare puţin şi spoi se uită la mine, gen *Cine e fata asta?*

Mă gândesc ce ar spune părinţii mei dacă ar şti cum a cedat nervos Caleb, chiar dacă asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Încă de când eram mică, ei au insistat mereu asupra iertării, convinşi că oamenii se pot schimba. Vreau să cred că nu şi-ar schimba părerea, însă când vine vorba de mine şi de cine îmi place, nu sunt sigură cum ar reacţiona.

Îi arunc o privire lui Heather, ridicând din umeri a scuză, dar asta s-ar putea să fie singura şansă pe care să o am cu Jeremiah.

— Ai mai vorbit cu ei despre asta? îl întreb.

— Ei nu vor genul ăsta de problemă pentru mine, îmi răspunde.

Mă întristează – şi mă înfurie – că părinţii lui sau altcineva l-ar putea considera pe Caleb un *gen* de problemă.

— Bun, dar aţi mai fi prieteni dac-ai putea?

Jeremiah îşi îndreaptă din nou privirea către partea din faţă a clasei şi spre profesorul care caută ceva în calculatorul său. Apoi se întoarce spre mine.

— Am fost acolo. Am văzut cum s-a întâmplat. Caleb era furios ca naiba, dar nu cred că i-ar fi făcut rău.

— Nu crezi? îl întreb. Ştii că n-ar fi făcut-o.

Se ţine cu degetele de muchia pupitrului său.

— *Nu* ştiu asta, zice el. Iar tu n-ai fost acolo.

Cuvintele astea mă izbesc tare. N-a fost niciodată vorba numai de familia lui Jeremiah, ci şi de el; şi are dreptate, eu n-am fost acolo.

— Aşadar, niciunuia din voi nu îi este îngăduit să se schimbe, asta e?

Heather mă bate pe braţ şi eu mă las din nou pe spătarul scaunului meu. Jeremiah se zgâieşte toată ora la o pagină goală din maculatorul lui, dar nu scrie niciun cuvânt.

Îl zăresc pe Caleb abia la sfârşitul zilei. Acum iese cu Luis şi cu Brent din aripa de mate. Îi privesc pocnindu-se reciproc peste umeri şi luând-o în direcţii diferite. El zâmbeşte când mă vede şi vine spre mine.

— Ştii, majoritatea încearcă să *iasă* din şcoală, îmi zice. Cum a fost ziua ta?

— Au fost câteva momente interesante, spun şi mă sprijin de un perete din hol. Ştiu că probabil ai să zici că n-ai folosit niciodată cuvântul *anevoios* într-o propoziţie, dar în cea mai mare parte aşa a fost.

— Nu l-am folosit, îmi răspunde. Se reazemă de perete alături de mine, îşi scoate mobilul şi începe să tasteze. Am de gând să-l caut în dicţionar mai târziu.

Râd şi apoi o văd pe Heather venind spre noi. La câţiva paşi în urma ei, Devon vorbeşte la telefon.

— Mergem în centru, spune ea. La cumpărături. Vreţi să veniţi şi voi doi?

Caleb se uită la mine.

— De tine depinde. Eu nu lucrez.

— Sigur, îi răspund lui Heather. Mă întorc spre Caleb: Să-l lăsăm pe Devon să conducă. Tu poţi să cauţi cuvântul zilei.

— Continuă tu să mă tachinezi şi poate că n-am să-ţi mai cumpăr o moca cu mentă, îmi spune.

Apoi, ca şi când ar fi cel mai firesc lucru pe care îl face, mă ia de mână şi ieşim afară, urmându-i pe prietenii noştri.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Caleb îmi dă drumul la mână numai cât să poată să deschidă portiera din spate a mașinii lui Devon. După ce m-am instalat, închide portiera și se duce pe partea opusă a mașinii. De pe locul din dreapta, Heather se întoarce spre mine și îmi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

Îi dau unicul răspuns potrivit pentru o asemenea situație:

— Taci.

Când ea mișcă din sprâncene spre mine, aproape că izbucnesc în râs. Dar chiar îmi place că a decis să nu mă mai chestioneze în legătură cu Caleb. Fie asta, fie că e cu adevărat bucuroasă să ne aibă și pe noi alături cu ea la plimbarea cu Devon.

După ce urcă în mașină, Caleb întreabă:

— Deci ce cumpărăm?

— Cadouri de Crăciun, îi răspunde Devon. Pornește motorul, apoi se întoarce spre Heather: Așa cred. Am dreptate?

Heather închide ochii și își reazemă capul de geamul portierei. Trebuie să-i dau lui Devon niște indicii.

— Bine, dar pentru cine cumperi *tu*, Devon?

— Probabil că pentru familia mea, îmi zice. Și tu?

O să fie mai greu decât am crezut, aşa că schimb tactica.

— Heather, dacă ar fi să primeşti ceva de Crăciun, ce-ai vrea să fie? Dă-mi o idee.

Heather se prinde ce încerc să fac şi asta pentru că nu e atât de ridicol de neatentă precum Devon.

— Bună întrebare, Sierra. Ştii, eu n-am fost niciodată o persoană prea pretenţioasă, aşa că poate...

În timp ce conduce, Devon îşi face de lucru cu radioul. Am nevoie de multă răbdare ca să nu-i trag un şut în spătarul scaunului. Caleb priveşte pe geam, aproape râzând. Cel puţin el a priceput ce se întâmplă.

— Poate ce? o întreb pe Heather.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă lui Devon.

— Ceva făcut din suflet ar fi drăguţ, cum ar fi o zi în care să fac lucrurile mele preferate: un film, o plimbare, poate un picnic pe Cardinals Peak. Ceva atât de simplu, încât şi un prostănac ar putea să-l facă.

Devon schimbă din nou postul la radio. Acum îmi vine să-i trag una peste ceafa lui groasă, dar conduce şi ţin prea mult la ceilalţi pasageri.

Caleb se apleacă în faţă. Pune o mână pe umărul lui Devon, în timp ce se uită la Heather.

— Asta sună tare distractiv, Heather. Poate că cineva îţi va oferi ziua asta nemaipomenită.

Devon îl priveşte pe Caleb în oglinda retrovizoare.

— M-ai bătut pe umăr?

Heather se apleacă pentru a fi mai aproape de faţa lui.

— Vorbeam despre ce îmi doresc de Crăciun, Devon!

Devon îi zâmbeşte.

— Cum ar fi una din lumânările alea parfumate? Îţi plac aşa de mult!

— Eşti un bun observator, îi spune ea, aşezându-se la loc. Nu am decât vreo mie pe masa de toaletă şi pe birou.

Îndreptându-şi din nou privirea asupra drumului, Devon zâmbeşte şi o mângâie pe genunchi.

Caleb şi cu mine izbucnim încet în râs, dar când nu ne mai putem abţine, hohotim. Mă reazem de umărul lui, ştergându-mi lacrimile de la coada ochilor. În cele din urmă, ni se alătură şi Heather... niţel. Ba chiar şi Devon începe să râdă, cu toate că n-am nici cea mai vagă idee de ce.

În fiecare iarnă, un cuplu de pensionari deschide în centrul oraşului un magazin de sezon numit Cutia cu Lumânări. Aproape mereu e într-o locaţie diferită – un magazin care altminteri ar fi rămas gol în timpul sărbătorilor. Ţin deschis cam între aceleaşi ore ca locul nostru de desfacere, însă proprietarii locuiesc aici în tot timpul anului. Rafturile şi mesele festive ale magazinului sunt burduşite cu lumânări parfumate decorate cu conuri de brad, sclipici şi alte articole prinse în ceară. Ceea ce îi atrage în magazin pe unii oameni, care în alte condiţii ar trece pe lângă, este procesul de fabricare a lumânărilor, care se desfăşoară în vitrină.

Azi, soţia şade pe un taburet, înconjurată de recipiente cu ceară topită de diferite culori. Introduce un fitil în ceară, iar şi iar, pentru a crea lumânarea, care se îngroaşă cu fiecare plonjare în ceară, alternând straturi de roşu şi de alb. Termină lumânarea cu o înmuiere în ceara albă şi apoi o atârnă de un cârlig, folosind o buclă a fitilului. Ceara e caldă încă, în timp ce ea trece un cuţit pe margini, cojind fâşii şi lăsând la vedere multele învelişuri de alb şi roşu. La aproximativ doi centimetri

de capătul inferior nu mai taie ceara şi lipeşte o panglică sub forma unui model vălurit. Procesul continuă şi, cu ajutorul cuţitului, văluреşte panglica de jur împrejurul lumânării, pe toată înălţimea ei.

Aş putea să privesc procesul acesta ore în şir.

Caleb, totuşi, îmi întrerupe starea de hipnoză.

— Care îţi place mai mult? mă întreabă, ridicând lumânările în faţa mea.

Mai întâi vrea să miros un borcan cu imaginea unei nuci de cocos pe etichetă, apoi unul cu merişoare.

— Nu ştiu. Am mirosit prea multe, îi spun. Acum toate miros la fel.

— Nici pomeneală! Merişoarele şi cocosul nu miros deloc la fel.

Ridicându-le pe rând, îmi apropie iar lumânările de nas.

— Caută ceva cu scorţişoară, îi spun. Îmi plac lumânările cu scorţişoară.

Mimând groaza, cască gura mare.

— Sierra, scorţişoara e un miros de aperitiv. Tuturor le place scorţişoara! Ideea este să trecem la ceva mai sofisticat.

Zâmbesc ironic.

— Aşa stau lucrurile?

— Absolut. Aşteaptă aici.

N-apuc să redevin profund captivată de procesul fabricării lumânărilor înainte ca el să revină cu o altă lumânare în pahar. Acoperă imaginea cu mâna, însă văd că ceara are o nuanţă de roşu-închis.

— Închide ochii, îmi cere. Concentrează-te.

Închid din nou ochii.

— A ce miroase? mă întreabă.

Acum e rândul *meu* să râd.

— A cineva care s-a spălat recent pe dinți și stă acum chiar în fața mea.

Îmi dă un ghiont în braț, iar eu – continuând să țin ochii închiși – inspir adânc. Apoi îi deschid, privind drept în ochii lui. Îl simt aproape, foarte aproape. Vocea mea e doar o șoaptă.

— Spune-mi tu. Îmi place.

El zâmbește cald.

— Are ceva mentă, ceva de brad de Crăciun. Puțină ciocolată, cred.

Pe eticheta de pe borcan scrie cu litere de mână aurii *Un Crăciun Deosebit*. Pune capacul la loc.

— Îmi amintește de tine.

Îmi umezesc buzele.

— Vrei să ți-o cumpăr?

— Asta-i cam dificil, murmură el, și fețele noastre sunt la numai câțiva centimetri distanță. Cred că aș înnebuni dacă aș aprinde asta în camera mea.

— Hei, voi doi! ne întrerupe Devon. Heather și cu mine vrem să facem poze cu Moș Crăciun în scuar. Vreți să veniți și voi?

Probabil că Heather a văzut ce se petrecea între Caleb și mine. Îl ia pe Devon de mână și îl trage îndărăt.

— E în regulă. Ne putem întâlni cu ei mai târziu.

— Ba nu, venim și noi, spune Caleb.

Îmi întinde mâna și eu o iau. Sincer, mi-aș dori să dispar undeva cu el, unde să nu fim întrerupți. În loc de asta, plecăm să facem poze așezați în poala unui necunoscut.

Când ajungem în piațetă, coada pornește din fața Căsuței de Turtă Dulce a lui Moș Crăciun, străbate curtea și ocolește o fântână arteziană cu un urs din bronz care are o labă în apă.

Devon aruncă o monedă și nimerește laba ursului.

— Trei dorinţe! exclamă el.

În timp ce Devon şi Caleb stau de vorbă, Heather se apleacă spre mine.

— Se pare că vouă v-ar fi prins bine puţin timp singuri.

— Asta e bucuria Crăciunului, îi spun. Eşti mereu înconjurat – complet – de familie şi de prieteni.

Când într-un final ajungem la uşa căsuţei, un ins rotofei, deghizat în elf, îi conduce pe Devon şi pe Heather la Moş Crăciun, care este cocoţat pe un tron supradimensionat acoperit cu catifea roşie. Se aşază amândoi în poala lui. Bărbatul are o barbă autentică, albă ca zăpada, şi îşi petrece braţele în jurul lor, de parcă ar fi nişte copilaşi. E caraghios, dar în acelaşi timp adorabil. Mă reazem de umărul lui Caleb, iar el mă cuprinde cu un braţ.

— Îmi plăcea să fac poze cu Moşul, îmi povesteşte el. Părinţii mei ne îmbrăcau pe Abby şi pe mine cu tricouri asortate şi apoi obişnuiau să folosească poza din acel an pentru felicitările de Crăciun.

Mă întreb dacă amintirile de acest fel sunt pentru el acum plăcute şi dureroase în acelaşi timp.

Îl privesc în ochi şi el duce un deget la fruntea mea.

— Văd cum se învârt rotiţele acolo, înăuntru. Da, e în regulă să vorbesc despre sora mea.

Zâmbesc şi îmi lipesc fruntea de umărul lui.

— Dar îţi mulţumesc, îmi spune. Îmi place că încerci să mă înţelegi.

Devon şi Heather se îndreaptă spre casa de marcat, la care se află un alt elf. Când e rândul nostru să stăm în poala lui Moş Crăciun, îl văd pe Caleb scoţând pieptenele mov din buzunar şi trecându-şi-l prin păr de câteva ori.

Un elf cu un aparat de fotografiat îşi drege glasul.

— Sunteţi gata?

— Scuze, îi spun, luându-mi privirea de la Caleb.

Elful face mai multe fotografii. Începem cu nişte mutre caraghioase, dar apoi ne lăsăm pe spate, cu braţele pe după umerii Moşului. Tipul care joacă rolul Moşului se adaptează la orice, fără ca veselia să-l părăsească. Ba chiar aruncă şi un „Ho, ho, ho!" înaintea fiecărei fotografii.

— Ne pare rău dacă suntem grei, mă scuz eu.

— N-aţi plâns şi nici n-aţi făcut pipi, ne spune. Aveţi un atu.

Când sărim jos din poala lui, Moşul ne dă fiecăruia câte o acadea ambalată. Îl urmez pe Caleb spre tejghea pentru a ne uita la pozele noastre pe un monitor de calculator. Alegem fotografia în care ne rezemăm de Moş Crăciun, iar Caleb achită câte un exemplar pentru fiecare. În timp ce sunt scoase la imprimantă, el cere şi un breloc cu poză.

— Pe bune? îl întreb. Ai de gând să mergi în camioneta ta bărbătească cu o poză a Moşului pe un breloc?

— În primul rând, e o poză *cu noi* şi cu Moş Crăciun, îmi explică. În al doilea rând, e o camionetă mov şi astfel tu eşti prima persoană care să o numească bărbătească.

Heather şi Devon ne aşteaptă în faţa căsuţei, unde văd că Devon o ţine cu un braţ petrecut pe după umerii ei. Vor să mergem să mâncăm ceva, aşa că îi însoţim, dar sunt nevoită să-l conduc pe Caleb de braţ în timp ce el îşi prinde poza la breloc. Îl ghidez cu succes, evitând o ciocnire. Apoi, atenţia îmi este atât de tare distrasă de expresia lui grijulie în timp ce pune fotografia noastră pe un obiect pe care îl va vedea zilnic, încât dăm peste cineva.

Acesta îşi scapă telefonul.

— Ups! Scuze, Caleb!

Caleb îi ridică mobilul de jos şi i-l dă înapoi.

— Nicio problemă.

Mergem mai departe şi Devon îmi şopteşte:

— La şcoală, tipul ăsta stă mereu cu ochii în telefon. Ar trebui ca din când în când să-şi mai ridice privirea.

— Glumeşti? îl întreabă Heather. Tu eşti ultimul care să...

Devon ridică o mână asemenea unui scut.

— Glumeam!

— Vorbea cu Danielle, spune Caleb. I-am văzut numele pe ecran.

— Mai vorbesc? Heather mă pune la curent: Danielle locuieşte în Tennessee. A cunoscut-o în tabăra de teatru de astă-vară şi s-au îndrăgostit.

— De parcă asta ar dura, spun eu.

Caleb mijeşte ochii şi eu tresar, regretând instantaneu vorbele rostite. Îl strâng mai tare de braţ, dar el continuă să privească drept în faţă. Mă simt prost, dar oare e posibil să creadă că există un viitor pentru o relaţie la distanţă?

Asta – Caleb şi cu mine – poate să se termine numai într-un singur fel, cu noi amândoi răniţi. Şi deja ştim data când se va termina. Cu cât împingem lucrurile mai departe, cu atât mai tare ne va durea.

Aşadar, ce caut eu aici?

Mă opresc.

— Ştii ce, eu chiar ar trebui să mă întorc la lucru.

Heather face un pas în faţa mea. Înţelege ce se întâmplă.

— Sierra...

Toată lumea se opreşte, însă numai Caleb refuză să se uite la mine.

— N-am ajutat la treabă atât cât ar fi trebuit, spun. Şi oricum mă doare şi stomacul, aşa că...

— Vrei să te ducem înapoi? mă întreabă Devon.

— Merg eu cu ea pe jos, zice Caleb. Nici mie nu mai mi-e foame.

Parcurgem cea mai mare parte a drumului în tăcere. Probabil că el ştie că nu mă doare cu adevărat stomacul, căci nu mă întreabă nici măcar o dată dacă mă simt bine. Totuşi, în momentul în care Cortul Principal apare în raza noastră vizuală, chiar mă doare. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Am senzaţia că toată treaba cu sora mea te deranjează mai mult decât recunoşti, spune el.

— Nu e câtuşi de puţin adevărat, îl contrazic. Mă opresc şi-l iau de mână. Caleb, nu sunt genul de persoană care să-ţi reproşeze trecutul.

El îşi trece cealaltă mână prin păr.

— Atunci, de ce ai spus chestia aia despre relaţiile la distanţă?

Inspir adânc.

— Tu chiar crezi că va funcţiona în cazul lor? Nu vreau să fiu cinică, dar două vieţi, două rânduri de prieteni, două state diferite? Soarta e împotriva lor de la bun început.

— Vrei să spui că e împotriva noastră, zice el.

Îi dau drumul la mână şi mă uit în altă parte.

— Îl ştiu pe tipul ăla de dinainte s-o cunoască pe Danielle şi mă bucur că e cu ea. E incomod şi n-o vede în fiecare zi şi nici nu se duce cu ea la dans, dar vorbesc tot timpul. Caleb se opreşte şi, pentru o fracţiune de secundă, mijeşte ochii, apoi adaugă: Chiar nu te-am crezut pesimistă.

Pesimistă? Simt cum mă înfurii.

— Asta dovedeşte că nu ne cunoaştem de mult timp.

— Aşa e, spune el, dar ne cunoaştem de suficient timp.

— Aşa să fie?

Nu mă pot debarasa de sarcasmul din vocea mea.

— El şi Danielle au un obstacol uriaş, însă se străduiesc să-l depăşească, zice Caleb. Sunt sigur că ştiu mai multe unul despre celălalt decât majoritatea oamenilor. Vrei să spui că ar trebui să se concentreze numai asupra singurului lucru dificil?

Clipesc.

— Vorbeşti serios? Tu eviţi fetele, fiindcă nu vrei să fii nevoit să le explici trecutul tău. Asta cam înseamnă să te concentrezi asupra dificilului.

Din el ţâşneşte frustrarea:

— Nu asta am spus! Ţi-am spus că n-am fost cu nimeni destul cât să aflu dacă merită sau nu. Dar *tu* meriţi. Ştiu asta.

Mă simt ameţită de ceea ce tocmai a spus.

— Pe bune? Crezi că e posibilă relaţia dintre noi?

Privirea lui e fermă.

— Da.

Curând, ochii lui devin blânzi şi îmi oferă un zâmbet delicat şi sincer.

— Sierra, mi-am pieptănat părul pentru tine.

Mă uit în jos şi râd, apoi îmi dau părul de pe faţă.

Îşi trece degetul mare de-a lungul obrazului meu. Ridic bărbia spre el şi îmi ţin respiraţia.

— Sora mea ajunge aici în weekendul ăsta, îmi spune pe un ton emoţionat. Vreau s-o cunoşti. Şi pe mama. Vrei?

Îl privesc adânc în ochi pentru a-i răspunde.

— Da.

Cu un singur cuvânt, simt că răspund la încă zece întrebări pe care nu mai trebuie să mi le pună.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Când ajung la rulotă, mă prăbuşesc pe pat. Pun fotografia cu mine, cu Caleb şi cu Moş Crăciun pe masă, privind-o pieziş, în timp ce mă culc cu capul pe perna făcută din puloverul cel urât.

Apoi sar în genunchi şi ţin poza noastră lângă cele înrămate de acasă. Mai întâi i-o arăt lui Elizabeth. Cu cea mai bună imitaţie a vocii lui Elizabeth, întreb:

— De ce faci asta? Eşti acolo ca să vinzi pomi şi să-ţi petreci timpul cu Heather.

Răspund:

— Aşa este, dar…

Din nou Elizabeth:

— Asta nu poate să ducă nicăieri, Sierra, chiar dacă el spune că trebuie să vă concentraţi asupra posibilului.

Închid ochii strâns.

— Nu ştiu, fetelor. Poate că s-ar putea.

Trec la fotografia lui Rachel. Primul lucru pe care îl face este să fluiere şi să arate spre gropiţa lui.

— Ştiu, spun eu. Crede-mă, asta nu uşurează deloc situaţia.

— Care-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla? întreabă ea. Te alegi cu inima frântă. Şi? Se pare că oricum asta se va întâmpla.

Mă las din nou pe pat, strângând la piept fotografia cu Caleb.

— Ştiu.

Ies să văd dacă pot fi de ajutor în Cortul Principal. Lucrurile merg cu încetinitorul, aşa că amestec ciocolată caldă în cana mea cu ou de Paşte şi mă duc înapoi la rulotă să mă ocup de teme. Când trec pe lângă cei mai înalţi brazi Fraser ai noştri, îl văd pe Andrew trăgând un furtun printre ei. După discuţia noastră din urmă cu câteva zile, mă hotărăsc să fiu amabilă de dragul faptului că lucrăm împreună.

— Îţi mulţumesc că le-ai verificat apa, îi spun. Arată bine.

Andrew mă ignoră complet. Răsuceşte duza furtunului şi începe să stropească brazii. S-a zis cu cordialitatea.

În rulotă, scot laptopul şi revizuiesc rezumatul unui capitol pe care l-am înjghebat aseară târziu. Verificându-mi e-mailul, văd că *Monsieur* Cappeau e supărat că am lăsat baltă ultima noastră conversaţie, aşa că o reprogramez şi apoi închid totul.

Trăgând cu ochiul printre draperii, îl văd pe tata apropiindu-se de Andrew, făcându-i semn să-i dea lui furtunul. Îi arată cum vrea să fie stropiţi pomii şi apoi i-l dă înapoi. Andrew încuviinţează din cap şi tata zâmbeşte, bătându-l pe umăr. Apoi intră în pădurea noastră de pomi. În loc să reia stropitul, Andrew aruncă o privire grăbită spre rulotă.

Mă trag înapoi, lăsând draperia să cadă.

Mă hotărăsc să pregătesc cina pentru familia noastră, tăind legumele de la McGregor's şi fierbându-le împreună într-o oală mare de supă. În timp ce clocotesc, văd cum intră în parcare încă un camion cu brazi. Unchiul Bruce sare din cabină. În vreme ce unii dintre lucrătorii noştri roiesc în jurul

camionului şi se caţără pe scări după pomi, unchiul Bruce vine fuga spre rulotă şi deschide uşa.

— Uau, miroase grozav aici! Mă trage într-o îmbrăţişare ca de urs. Afară miroase a răşină şi a adolescenţi.

Se scuză şi intră în baie în timp ce eu văd ce face supa. Presar nişte mirodenii din dulăpiorul de bucătărie, apoi amestec cu o lingură de lemn. Unchiul Bruce se întoarce să guste înainte de a se îndrepta din nou spre pomi. Mă reazem de blatul de bucătărie şi privesc lung la uşa care se închide în urma lui. Asemenea momente sunt cele care mă fac să-mi doresc cu nerăbdare să mă ocup de asta tot restul vieţii mele. Când părinţii mei vor fi prea bătrâni, eu voi fi cea care va decide soarta fermei noastre şi dacă vom mai avea locuri de desfacere.

Când camionul a fost descărcat, tata rămâne afară să-i dirijeze pe lucrători, dar mama şi unchiul Bruce vin să mi se alăture. Sunt atât de încântaţi de supă, sorbind-o zgomotos aidoma unor lupi înfometaţi, încât nu-mi spun nimic că i-am lăsat baltă când aveau mai multă treabă.

Umplându-şi un al doilea castron, unchiul Bruce ne povesteşte despre mătuşa Penny, care a pus instalaţiile în bradul lor de Crăciun fără să le vâre mai întâi în priză.

— Cine face asta? comentează el.

Când într-un final le-a pornit, jumătate din ele nu funcţionau, aşa că acum au un pom pe jumătate luminos faţă de cum ar fi trebuit să fie.

După ce unchiul Bruce iese să preia treaba de la tata, mama se duce în micul dormitor să tragă un pui de somn înainte de aglomeraţia de seară. Vine tata şi îi întind un castron de supă. El rămâne în cadrul uşii, părând agitat, de parcă ar vrea să discute cu mine despre ceva. Însă scutură din cap şi se duce în dormitor.

A doua zi la amiază, când ritmul vânzărilor scade, o sun înapoi pe Rachel.

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat! exclamă ea.

— Vreun actor ţi-a văzut postarea despre balul de iarnă şi a acceptat?

— Hei, ei fac asta uneori – e o publicitate bună –, aşa că încă am mari speranţe, spune. Însă vestea mea e mult mai grozavă.

— Varsă tot!

— Fata din *Poveste de Crăciun*, cea care interpretează Fantoma Crăciunului Trecut, are mono*! Vreau să spun, asta nu-i bine. Dar am de gând s-o înlocuiesc, ceea ce este!

Râd.

— Cel puţin recunoşti că mono nu e bună.

Râde şi Rachel.

— Ştiu, ştiu, dar e mono, nu cancer. În fine, ştiu că e pe ultima sută de metri, dar spectacolul din seara de duminică e singurul la care nu s-au epuizat biletele.

— Cum ar fi… mâine? o întreb.

— Deja am verificat şi poţi să sari într-un tren la miezul nopţii şi…

— La miezul nopţii ăsteia?

— Ai timp berechet, îmi zice.

Probabil că am făcut o pauză mult prea lungă, deoarece Rachel mă întreabă dacă mai sunt acolo.

— Am să întreb, îi spun, dar nu pot să promit.

— Nu, bineînţeles, este ea de acord, dar încearcă. Vreau să te văd, şi Elizabeth vrea. Şi poţi să stai la mine acasă. Deja i-am

* Mononucleoză.

întrebat pe părinţii mei. Şi atunci ai să poţi să ne spui ultimele noutăţi despre Caleb. Ai fost mult prea tăcută în această privinţă...

— Am avut acea discuţie despre sora lui, îi spun. Cred că mi-a spus totul.

— Aşadar, bănuiesc că nu e un psihopat mânuitor de cuţit?

— N-am spus nimănui mare lucru, deoarece încă am senzaţia că e complicat, îi explic. Nu sunt sigură cum mă simt şi nici măcar cum vreau să mă simt.

— E derutant numai să auzi de asta, zice Rachel. Trebuie să fie tare derutant să te gândeşti la asta.

— Acum, că ştiu că nu e greşit să-l plac, îi spun, mă gândesc întruna dacă e corect. Sunt aici pentru încă vreo două săptămâni.

— Hmm..., face Rachel şi o aud bătând în telefonul ei. Sună ca şi cum nu te-ai aştepta să-l uiţi când pleci.

— În acest moment, nu ştiu dacă asta e posibil.

După ce încheiem conversaţia, o găsesc pe mama în Cortul Principal, atârnând coroniţele proaspăt făcute. Peste bluza ei de lucru poartă un şorţ verde-închis pe care scrie *Începe să miroasă a Crăciun.* Anul trecut i-am dat tatei şorţul acesta în Ajunul Crăciunului. Întotdeauna îi luăm ceva banal înainte de a porni spre casă, acolo unde se află darurile adevărate.

O ajut să înfoaie câteva ramuri din coroniţe. În cele din urmă, izbucnesc:

— Pot să iau un tren şi s-o văd duminică pe Rachel în rolul de Fantomă a Crăciunului Trecut?

În timp ce ajustează o coroniţă, mama înlemneşte.

— Cred c-ai spus ceva despre Rachel şi o fantomă sau...

— Nu e momentul potrivit, îi spun, ştiu. Weekendul ăsta va fi foarte aglomerat pe-aici. Nu trebuie să mă duc, dacă asta constituie un inconvenient pentru cineva.

Nu menţionez faptul că nu-mi doresc în mod deosebit să mă duc. Nu vreau să pierd două potenţiale zile cu Caleb captivă într-un tren de una singură.

Ea se duce spre un bax sigilat pus pe tejghea şi taie cu o lamă banda adezivă.

— Am să vorbesc cu tatăl tău, îmi spune. Poate că reuşim să facem ceva.

— Oh...

După ce deschide baxul, îmi întinde mai multe cutii albe cu beteală argintie. Le aşez pe raftul de sub coroniţe, apoi ea îmi mai dă câteva.

— Câţiva dintre muncitori au cerut ore suplimentare, îmi zice. Putem să ne descurcăm câteva zile cât vei fi plecată. Apoi pune cutia goală sub tejghea, îşi şterge mâinile de şorţ şi mă întreabă: Poţi să ai grijă de casa de marcat în locul meu?

Asta înseamnă că se duce să vorbească cu tata.

— De fapt, îi spun, închizând ochii, nu vreau foarte tare să mă duc.

Zâmbesc printre dinţii încleştaţi. Mama chicoteşte.

— Atunci, de ce m-ai mai întrebat?

Îmi trec o mână peste faţă.

— Deoarece am crezut că ai să spui nu. Credeam că ai nevoie de mine aici. Dar i-am spus lui Rachel c-am să vă-ntreb.

Chipul mamei se înmoaie.

— Scumpo, ce se petrece? Ştii că tatălui tău şi mie ne place să te avem aici să ne ajuţi, dar noi n-am vrea niciodată să ai impresia că trebuie să renunţi la tot pentru afacerea familiei.

— Dar este afacerea *familiei*, îi spun. Într-o bună zi aş putea s-o preiau.

— Fireşte, asta ne-ar bucura nespus, zice mama.

Mă îmbrăţişează, apoi se lasă pe spate, astfel încât să ne putem privi.

— Însă dacă te citesc corect, noi nu vorbim numai despre afacerea familiei sau despre o piesă.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Rachel e importantă pentru mine. Știi asta. Chiar dacă Fantoma Crăciunului Trecut nu vorbește, tot mi-ar plăcea s-o văd. Dar... ei bine... Caleb m-a invitat să-i cunosc familia weekendul ăsta.

Mama îmi studiază expresia.

— Dacă aş fi tatăl tău, ţi-aş cumpăra chiar acum biletul de tren.

— Ştiu, îi spun. Mă port caraghios?

— Sentimentele tale nu sunt caraghioase, îmi răspunde. Dar trebuie să-ţi spun, tatăl tău are nişte rezerve în ceea ce-l priveşte pe Caleb.

Mă încrunt.

— Poţi să-mi spui de ce?

— I-am zis că trebuie să avem încredere în tine, răspunde mama, dar nu pot să spun că nu sunt şi eu puţin îngrijorată.

— Mamă, spune-mi, o rog, căutându-i privirea. A spus Andrew ceva?

— A vorbit cu tatăl tău, îmi răspunde. Și asta ar trebui să faci şi tu.

— Dar e *Poveste de Crăciun*! exclamă Rachel.

Mă întind pe pat, cu telefonul la ureche şi cu o mână la frunte. Rachel din fotografie se uită la mine în timp ce se preface că se fereşte de paparazzi.

— Nu e vorba că n-aş vrea s-o văd, îi spun.

Aş putea să spun că nu mă lasă ai mei să plec, dar noi două am fost mereu sincere una cu alta.

— Atunci, urcă-te în tren! îmi cere. Jur, dacă asta are legătură cu băiatul ăla...

— Îl cheamă Caleb. Şi da, are. Rachel, trebuie să-i cunosc familia în weekendul ăsta. După asta, mai avem doar câteva zile înainte să...

Se aude un clic.

— Mai eşti acolo?

Trântesc telefonul pe masă, îmi pun perna din puloverul urât la gură şi ţip. Acordându-mi un moment pentru a fi furioasă, mă hotărăsc să folosesc energia aia pentru a-l înfrunta pe tata în legătură cu ceea ce i-a spus Andrew.

Îl găsesc pe tata ducând un pom mic spre o maşină.

— Nu, în seara asta e prea multă agitaţie, îmi spune.

Asprimea tonului său îmi dovedeşte că nu e încă pregătit să vorbim.

— Mama ta şi cu mine avem de revăzut vânzările şi... Nu, Sierra, nu pot.

Când Heather sună să vadă dacă putem face prăjiturele în seara asta cu băieţii, nici măcar nu mă deranjez să-i întreb. Mama a spus că nu vrea ca afacerea de familie să-mi acapareze viaţa, aşa că atunci când Devon îşi face apariţia, îi spun mamei că plec, sar în maşina lui şi duşi suntem.

Tragem în parcarea supermarketului şi Caleb se apleacă în faţă. Îl roagă pe Devon să parcheze în capătul opus faţă de locul unde vinde brazi familia Hopper, ca să nu aibă loc nicio conversaţie stânjenitoare legată de faptul că n-a mai trecut de mult pe la ei.

— Ar trebui să cumperi şi de la ei, îi spun. Îmi place familia Hopper. Vreau să spun, atunci ar trebui să-ţi revoc discountul, dar...

Heather râde.

— Sierra, cred că va trebui să le spui ce înseamnă *a revoca*.

— Ha. Amuzant, spune Caleb. Știu ce înseamnă... din context.

Telefonul mă anunță că am un mesaj de la Elizabeth, și acopăr ecranul cu mâna pentru a-l citi. Ea îmi spune că trebuie să mă gândesc mai bine care vor fi prietenii ce vor rămâne lângă mine în viitor. Evident, Rachel a sunat-o imediat ce mi-a închis mie telefonul în nas. Un al doilea mesaj de la Elizabeth exprimă dezamăgirea că fac asta pentru un băiat pe care de-abia îl cunosc.

— E totul în regulă? mă întreabă Caleb.

Închid mobilul și îl bag în buzunar.

— Doar o dramă în Oregon, îi răspund.

Venind în special de la Elizabeth, mesajele dau senzația de agresiv. Oare ele cred că pentru mine a fost o decizie ușoară? Sau că nu poate conta pentru mine Caleb? Nu e ușor, și nu devin una din fetele alea. Sunt aici pentru scurt timp și nu vreau să șterg din calendar mai multe zile pe care le-aș putea petrece cu el.

Coborâm din mașină și Caleb exagerează ridicându-și gulerul și făcându-se mic, în speranța că domnul Hopper nu-l va observa. Cu toate că suntem mult prea departe de el ca să ne vadă, procedez și eu la fel și intrăm fuga în magazin.

Heather îndoaie lista de cumpărături și apoi o rupe pe dungă. Ne dă o jumătate de listă mie și lui Caleb, păstrând cealaltă jumătate pentru ea, apoi îl ia pe Devon de braț. Convenim să ne întâlnim la casa opt când terminăm. Caleb și cu mine pornim spre raionul de lactate din fundul magazinului.

— Păreai să nu fii în apele tale când te-am luat, spune Caleb. E totul în regulă?

Pot doar să ridic din umeri. Lucrurile nu sunt în regulă. Rachel e supărată că nu vin la spectacolul ei. Tata ar fi supărat că sunt acum aici.

— Asta e tot ce capăt? O ridicare din umeri? mă întreabă Caleb. Mersi frumos. Asta înseamnă 10+ pentru comunicare.

Nu vreau să vorbesc despre asta în timp ce facem cumpărături, aşa că acum şi Caleb e supărat pe mine. Merge cu un pas în faţa mea. Când ajungem la raftul cu lapte, se opreşte brusc şi se întinde să mă ia de mână.

Îi urmăresc privirea până ce îl zăresc pe Jeremiah aşezând un bidon de lapte în căruciorul de cumpărături. Când o femeie care arată ca mama lui întoarce căruciorul, ne trezim cu toţii faţă în faţă. O examinez mai îndeaproape pe mama lui. O recunosc – ea a venit la locul nostru de desfacere acum câteva zile. Când m-am oferit să o ajut, a mormăit ceva despre preţurile noastre şi a trecut pe lângă mine.

Jeremiah ne oferă amândurora un zâmbet politicos.

Mama lui dă să împingă căruciorul pe lângă noi.

— Caleb, spune ea, în loc de „Bună".

Vocea îi este încordată.

Glasul lui Caleb e blând.

— Bună ziua, doamnă Moore. Înainte ca ea să treacă de noi, adaugă: Ea e prietena mea, Sierra.

Doamna Moore se uită la mine, continuând să împingă căruciorul.

— Mă bucur să te cunosc, dragă.

Îi susţin privirea.

— Părinţii mei deţin unul din locurile de desfacere a pomilor de Crăciun, îi spun. Păşesc în aceeaşi direcţie în care se îndreaptă şi ei, iar ea opreşte căruciorul. Cred că aţi trecut pe la noi recent, adaug.

Zâmbetul ei e şovăielnic şi se uită spre Jeremiah.

— Ceea ce îmi aminteşte, încă nu ne-am luat bradul.

Simt tensiunea din mâna lui Caleb, dar mă străduiesc din răsputeri să-l ignor şi să continui conversaţia. Merg pe lângă căruciorul lor, trăgându-l pe Caleb după mine.

— Reveniţi, îi spun. Unchiul meu a adus un nou transport. Sunt foarte proaspeţi.

Doamna Moore se uită din nou la Caleb, cu mai puţină răceală, dar se întoarce spre mine să-mi vorbească.

— Poate că vom reveni. Sierra, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Împinge căruciorul mai departe, iar Jeremiah o urmează de-a lungul culoarului.

Caleb are o privire sticloasă. Îl strâng de braţ pentru a-i arăta că sunt acolo, dar şi pentru a-i cere scuze dacă l-am forţat să asiste la acel moment. Însă pentru mine e clar că el şi Jeremiah n-ar fi trebuit să înceteze să mai fie prieteni.

Înainte să pot exprima ceva din toate astea, din spatele nostru se aude o voce mânioasă:

— Fratele meu n-are nevoie de haosul tău, Caleb. Îi e bine fără.

Mă răsucesc pe călcâie. Sora lui Jeremiah stă cu mâinile în şolduri, aşteptând reacţia lui Caleb, însă el nu zice nimic. Când îşi lasă privirea în podea, fac un pas spre ea.

— Care e numele tău? o întreb. Cassandra, nu-i aşa? Ascultă, Cassandra, şi lui Caleb îi este bine. Tu şi fratele tău ar trebui să ştiţi asta.

Ea se uită de la mine la Caleb, probabil întrebându-se de ce el nu vorbeşte în apărarea lui. Înclin capul, gata să o întreb acelaşi lucru despre Jeremiah.

— Nu te cunosc, îmi zice Cassandra, şi tu nu-l cunoşti pe fratele meu.

— Dar îl cunosc pe Caleb, ripostez eu.

Ea clatină din cap.

— El n-o să mai fie implicat în asta. Nu din nou.

Porneşte mai departe pe culoar.

Îl strâng pe Caleb de mână în timp ce ea se îndepărtează.

— Îmi pare rău, îi spun în şoaptă. Ştiu că poţi să-ţi iei singur apărarea. Numai că nu m-am putut abţine.

— Oamenii cred ce vor, îmi spune.

Odată ce confruntarea s-a încheiat, văd cum calmul îi revine încet. În decursul anilor, este clar că a învăţat să lase asemenea momente să treacă, iar acum îmi zâmbeşte.

— Deci, te-ai calmat?

— Eram gata să sar şi la bătaie dacă se ajungea la asta, îi spun.

— Şi acum înţelegi de ce n-am vrut să-ţi dau drumul la mână.

Heather şi Devon vin în spatele nostru. El duce un coş cu ouă, glazură şi bombonele decorative.

— Putem, vă rog, să mergem acum să facem prăjiturele? mă întreabă Heather. Se uită la mâinile noastre: Unde sunt chestiile voastre? Era o listă scurtă!

După ce adunăm toate articolele, ne ducem spre casă împreună. Jeremiah, mama lui şi Cassandra sunt la două case mai încolo. Niciunul dintre ei nu pare să ne vadă, dar felul în care se uită oriunde, *numai* la noi nu, spune totul.

— Te deranjează că el nici măcar n-a vrut să se uite la tine? îl întreb pe Caleb.

— Sigur că da, îmi răspunde. Dar e vina mea, aşa că las-o baltă.

— Glumeşti? fac eu. Ei trei sunt cei care ar trebui...

— Te rog, mă imploră el. Las-o baltă!

Îi las pe Devon, Heather şi Caleb să pună lucrurile pe bandă în timp ce arunc căutături urâte familiei lui Jeremiah. Doamna Moore se uită spre noi de două ori, evident stânjenită de faptul că o privesc.

— Treceţi mâine! îi strig. Le acordăm prietenilor şi membrilor familiei un discount.

Cassandra mijeşte ochii spre mine, însă îşi ţine gura închisă. Caleb se preface a fi preocupat de standul cu gumă de mestecat.

Devon pare confuz.

— Pot să primesc şi eu un discount? mă întrebă.

Dimineaţa, sunt surprinsă atunci când Jeremiah chiar îşi face apariţia la locul de desfacere împreună cu Cassandra. Arată de parcă tocmai s-a dat jos din pat şi şi-a tras pe el o pereche de pantaloni de trening, un hanorac şi o şapcă de baseball. Ea arată de parcă s-ar fi trezit când i-a sunat ceasul, a băut o cafea, a luat micul dejun, şi-a făcut părul, s-a machiat şi apoi l-a trezit pe el.

Jeremiah se duce să cerceteze pomii, în timp ce Cassandra intră în Cortul Principal.

— Presupun c-aţi venit pentru discount, îi spun.

— Mama nu ne-ar fi lăsat să ratăm ocazia, mormăie ea, dar eu sunt convinsă că ea a încercat.

— Eşti bine-venită, îi spun.

Îşi pleacă puţin capul, dar continuă să mă privească în ochi.

— De ce ne-ai oferit discountul?

— Sincer, speram ca părinţii tăi să vină aici, astfel încât să pot vorbi cu ei.

Ea își încrucișează brațele.

— Crezi că le-ai fi putut spune ceva ce nu s-a discutat deja?

— Caleb n-ar fi rănit niciodată pe nimeni, îi răspund. Am senzația că asta nu s-a discutat.

— Și tu crezi asta?

— Întru totul.

Cassandra râde.

— Glumești, probabil. Jeremiah l-a văzut ducându-se după sora lui cu un cuțit!

— Știu. Mai știu și că regretă asta în fiecare zi, îi zic. Trăiește cu asta zilnic. Familia lui trăiește cu asta.

Cassandra privește în jos și clatină din cap.

— Părinții mei nu vor fi niciodată de acord...

— Am înțeles, dar poate că exagerează cu protecția asta, îi spun. Tata îl obligă pe orice băiat care lucrează aici să curețe toaletele chiar și pentru un simplu zâmbet aruncat în direcția mea.

— Asta e puțin diferit față de a flirta cu cineva. Știi asta, nu-i așa?

În spatele ei, Jeremiah intră în cort. Ține o etichetă de pom în mână, dar stă departe de discuția noastră.

— De asemenea, nu cred că e vorba doar de părinții voștri, îi spun. Jeremiah și Caleb erau cei mai buni prieteni și așa ar fi trebuit să rămână. N-au avut șansa să încerce să înțeleagă cum stau lucrurile înainte ca aceste linii să fie trase.

Aștept un răspuns care nu vine. Cassandra își privește unghiile, dar cel puțin e încă aici.

— Probabil că îl vezi la școală, îi spun. Tot ce face dovedește cine este acum. Știai că duce pomi de Crăciun familiilor nevoiașe? Și știi de ce? Pentru că asta îi face fericiți.

În cele din urmă se uită la mine.

— Sau fiindcă şi-a distrus propria familie?

Tresar.

Ea lasă capul în jos şi închide ochii.

— Nu trebuia să spun asta.

Nu ştiu ce să răspund. Într-un fel, poate că are dreptate. Caleb nu dăruieşte pomii sperând la steluţe aurii. Speră la pace, pentru a-şi compensa greşelile.

Jeremiah se apropie. Pune o mână pe umărul surorii lui.

— E totul în ordine?

Ea se întoarce spre el.

— Şi dacă s-ar întâmpla din nou, Jeremiah? Dacă cineva l-ar enerva iar când sunteţi împreună şi el ar lua-o din nou razna? Crezi că vei evita să fii târât în asta?

— A făcut o greşeală şi a plătit pentru ea, îi spun. A trecut mult timp de atunci şi încă îl chinuie. Îţi place să fii parte din asta?

Ea se uită la Jeremiah.

— Mama n-ar fi niciodată de acord.

Jeremiah mă priveşte. Fără să mă acuze, spune:

— Tu crezi că îl cunoşti.

— Îl cunosc, îi răspund. Ştiu cine este acum.

— Îmi pare rău, intervine Cassandra. Se uită de la fratele ei la mine. Ştiu că vrei ca toată situaţia asta să fie altfel, dar eu o să-l pun întotdeauna pe fratele meu pe primul loc.

Se întoarce şi iese din Cortul Principal.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Îi privesc pe Cassandra şi pe Jeremiah urcând în maşina lor, pe cupola căreia au acum un pom cumpărat cu discount. Jeremiah a lăsat în jos geamul portierei din dreapta, braţul îi atârnă în afară şi îmi oferă un fluturat vag din mână în timp ce ies din parcare.

El arată la fel cum mă simt eu, dar o parte din mine speră că această conversaţie va continua. Într-o bună zi, cineva va asculta.

— Ce-a fost asta? mă întreabă mama.

— E complicat, îi răspund.

— Ce este? Tot despre Caleb e vorba?

— Am putea să nu vorbim despre asta? o rog eu.

— Sierra, trebuie să vorbeşti cu tatăl tău, îmi spune mama. Îi tot spun să aibă încredere în ceea ce faci, dar dacă nu poţi să fii deschisă faţă de mine, n-am să mai fac asta. Andrew i-a spus...

— Nu-mi pasă ce i-a spus Andrew, îi comunic. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi pese.

Îşi încrucişează braţele.

— Această atitudine defensivă a ta mă îngrijorează, Sierra. Înţelegi cu adevărat în ce te implici?

Închid ochii şi expir.

— Mamă, care ai spune că e diferenţa între bârfă şi informaţii relevante?

Ea se gândeşte.

— Aş spune că dacă oamenii cărora le spui nu sunt direct implicaţi, atunci e bârfă.

Îmi muşc buza de jos.

— Motivul pentru care chiar vreau să vă spun e că nu vreau să-l judecaţi pe Caleb bazându-vă pe cele spuse de Andrew, căci vă garantez că el n-a spus-o în beneficiul vostru. A spus-o pentru a-i face rău lui Caleb sau pentru a se răzbuna pe mine pentru că l-am refuzat.

Acum îmi dau seama c-am speriat-o de tot.

— Asta sună ca o altă poveste pe care trebuie să mi-o spui.

Îmi zice unde să-l găsesc pe tata, în timp ce ea aduce pe cineva să stea la casa de marcat.

În parcare, tata şi cu Andrew încarcă un pom în portbagajul maşinii unei femei. Jumătate din trunchiul copacului iese în afară, aşa că folosesc sfoară pentru a lega capacul portbagajului ca să nu zboare în sus. Doamna îi oferă tatei un bacşiş, dar el îi face semn să i-l dea lui Andrew. După ce Andrew acceptă bacşişul, îl urmează pe tata înapoi la locul de vânzare.

— Bună, scumpo! mă salută tata.

Se opreşte în faţa mea şi odată cu el se opreşte şi Andrew. Mă uit la Andrew şi arăt cu degetul peste umărul meu.

— Poţi să-ţi continui treaba.

În timp ce se îndepărtează, Andrew îmi aruncă un zâmbet arogant. Ştie că a pricinuit necazuri. Bănuiesc că asta e ceea ce faci atunci când îţi place de cineva care nu te place.

— Sierra, nu era necesar, zice tata.

Renunț la un binemeritat dat al ochilor peste cap.

— De-asta trebuie să vorbim.

Mama, tata și cu mine ne plimbăm pe Oak Boulevard, îndepărtându-ne de locul de desfacere. Trec mașini pe lângă noi și din când în când câte un biciclist pedalează grăbit. Trag adânc aer în piept și îmi legăn brațele, adunându-mi curajul pentru a începe discuția. Odată ce încep, curge firesc și ei mă lasă să le spun totul fără să mă întrerupă. Le spun tot ce știu despre Caleb și despre familia lui, și despre Jeremiah, și despre ce face Caleb cu pomii. Din cine știe ce motiv, durează mai mult să expun eu povestea decât i-a trebuit lui Caleb. Poate asta e din cauză că simt nevoia să adaug mult mai mult despre cine este Caleb acum.

Când termin, tata e și mai încruntat.

— Când am auzit că el și-a atacat sora...

— N-a atacat-o! exclam eu. S-a dus după ea, dar el niciodată n-ar fi...

— Și tu vrei ca eu să accept asta? mă întreabă tata. A fost foarte greu să te las să-ți petreci timpul cu băiatul acela după ce am auzit ce a făcut, dar am vrut să am încredere în tine. Sierra, am crezut că ai rațiune, dar acum sunt îngrijorat că ești naivă, tratând cu nepăsare ceva ce...

— Sunt sinceră cu tine, îi spun. Asta nu contează deloc?

— Scumpo, intervine mama, nu *tu* ne-ai spus. Andrew a făcut-o.

Tata se uită la mama.

— Fiica noastră se întâlnește cu un băiat care a atacat – ridică o mână ca să nu-l întrerup –, un băiat care s-a repezit la sora lui cu un cuțit.

— Aşadar, nu e loc pentru compasiune? îi întreb. Grozavă lecţie, tată! Ai dat-o în bară o dată, eşti terminat pe viaţă.

Tata îndreaptă un deget spre mine.

— Asta nu e...

Mama intervine.

— Sierra, noi mai stăm aici încă o săptămână. Dacă asta îl face pe tatăl tău să nu se simtă în largul lui, oare e ceva ce tu chiar trebuie să continui?

Mă opresc din mers.

— Nu asta e ideea! Când s-a întâmplat, nu-l cunoşteam pe Caleb şi nici voi. Dar chiar îmi place cine e el acum şi ar trebui să vă placă şi vouă.

Se opresc amândoi, dar tata, privind pe stradă, îşi încrucişează braţele la piept.

— Iartă-mă dacă nu vreau ca unicul meu copil să iasă cu un băiat despre care ştiu că are un trecut violent.

— Dacă n-ai fi ştiut ce s-a întâmplat cu ani în urmă şi l-ai fi cunoscut abia acum, îi spun, m-ai fi implorat să mă mărit cu el.

Mama rămâne cu gura căscată. Îmi dau seama că am mers puţin cam prea departe, însă frustrarea mea legată de această conversaţie creşte cu fiecare secundă.

— Tu ai cunoscut-o pe mama în timp ce lucrai exact în locul ăsta, îi spun. Crezi că vreuna dintre reacţiile tale sunt fiindcă te temi că asta mi se întâmplă şi mie?

Mama se ţine cu mâna de inimă.

— Îţi jur că nici măcar nu m-am gândit la asta.

Tata priveşte spre stradă, dar are ochii larg deschişi.

— Iar eu pot să spun că tocmai mi-a stat inima, zice el.

— Detest asta, le spun. A fost etichetat... *aşa*... de către mulţi oameni atât de mult timp. Şi ei preferă să creadă ce e mai rău în loc să stea de vorbă cu el. Sau pur şi simplu să-l ierte.

— Dacă ar fi *folosit* cuțitul, zice mama, în niciun caz noi n-am fi...

— Știu, îi spun, nici eu n-aș fi făcut-o.

Cu fiecare mașină care trece, pendulez între a crede că i-am câștigat de partea mea și a crede că i-am pierdut de tot.

— Dar, adaug, am fost învățată să cred și că oricine poate deveni mai bun.

Privind în continuare în altă parte, tata spune:

— Și ar fi greșit să stau în calea acestei învățături.

— Da.

Mama îl ia pe tata de mână și se uită unul la altul. Fără cuvinte, împreună își dau seama care e exact situația. În cele din urmă se întorc spre mine.

— Fără să-l cunoaștem așa cum îl cunoști tu, spune tata, sunt convins că îți dai seama de ce nu ne-am simțit în largul nostru când am auzit ce s-a întâmplat cu sora lui. Și mi-ar plăcea să-i dau o șansă, însă este greu să înțeleg de ce, când peste două săptămâni noi nici nu vom mai fi aici...

N-o spune, dar vrea să știe de ce nu pot să las baltă lucrurile. De ce trebuie să-i fac să se îngrijoreze?

— Nu aveți niciun motiv de îngrijorare, le spun. Ai spus-o tu însuți, eu îl cunosc *cu adevărat*. Și știi că m-ai învățat să am grijă cu lucrurile astea. Nu trebuie să aveți încredere în el, doar să nu-l judecați. Și să aveți încredere în mine.

Tata oftează.

— E nevoie să ajungi atât de adânc implicată?

— Se pare că deja este, spune mama încetișor.

Tata își privește mâinile, care le țin pe ale mamei. Se uită la mine, dar îmi poate susține privirea numai o clipă. Dă drumul mâinilor mamei și pornește înapoi spre locul nostru.

Mama și cu mine îl privim cum se îndepărtează.

— Cred că ne-am exprimat cu toţii sentimentele, spune ea.

Mă strânge de mână şi nu-mi dă drumul cât ne întoarcem împreună la locul de desfacere.

De fiecare dată când îi acord lui Caleb prezumţia de nevinovăţie, el îşi dovedeşte calităţile. De fiecare dată când îi iau apărarea, ştiu că am dreptate. Există un milion de motive pentru care aş fi putut să renunţ, dar de fiecare dată când n-o fac, asta mă determină să încerc şi mai tare ca relaţia noastră să meargă.

În această seară îmi ia mult prea mult să mă pregătesc pentru cina cu familia lui Caleb. Îmi schimb ţinuta de trei ori, alegând în final o pereche de jeanşi şi un pulover de caşmir crem, cu care, fireşte, începusem. Când se aude un ciocănit la uşă, îmi suflu părul de pe faţă şi mă privesc pentru ultima oară. Deschid uşa şi-l văd pe Caleb zâmbindu-mi. E îmbrăcat cu jeanşi bleumarin şi cu un pulover negru, cu o dungă gri pe piept.

Începe să spună ceva, dar apoi se opreşte şi mă examinează. Dacă privirea lui mai întârzie încă o secundă, va trebui să spună *orice*, însă el rosteşte în şoaptă:

— Eşti frumoasă.

Simt cum mă îmbujorez.

— Nu e nevoie să spui asta.

— Ba da, spune el. Fie că o iei sau nu ca pe un compliment, eşti frumoasă.

Privirile ni se întâlnesc şi îi zâmbesc.

— N-ai pentru ce, îmi spune.

Îmi oferă mâna şi mă ajută să cobor, apoi mergem spre camioneta lui. Nu-l văd pe tata, dar mama ajută un client la

pomi. Când se uită spre noi, arăt în direcţia parcării, astfel încât să ştie că plec.

Andrew reface stocul de plasă din jurul butoiului pentru pomi şi îi simt privirea urmărindu-ne până în parcare.

— Stai puţin, îi spun lui Caleb.

Se uită înapoi spre Andrew, care acum ne aruncă în mod ostentativ căutături urâte.

— Hai să mergem, zice Caleb. Nu contează.

— Pentru mine contează, replic eu.

Caleb îmi dă drumul la mână şi continuă să meargă spre camioneta lui. Urcă şi închide portiera, iar eu aştept, ca să fiu sigură că nu pleacă. Face semn cu mâna nerăbdător, ca să rezolv ce aveam de gând, aşa că mă întorc şi merg spre Andrew.

El continuă să lucreze la plasă şi refuză să se uite la mine.

— Întâlnire de seară? zice.

— Am vorbit cu părinţii mei despre Caleb, îi spun. Fireşte, nu am apucat să le spun atunci când am vrut, ci când am fost nevoită s-o fac... din cauza ta.

— Şi totuşi, te lasă să pleci, zice el. Halal educaţie.

— Deoarece au mai multă încredere în mine decât în tine, îi spun, aşa cum şi trebuie.

Mă priveşte în ochi. Există multă ură acolo.

— Aveau dreptul să ştie că fiica lor se întâlneşte cu un... ce-o fi el.

Furia mea începe să crească.

— Asta nu e treaba ta, îi spun. *Eu* nu sunt treaba ta.

Caleb vine prin spatele meu şi mă ia de mână.

— Sierra, vino.

Andrew se uită la amândoi cu dezgust.

— Oriunde vă duceţi, sper că nu vă vor servi cu nimic care să trebuiască să fie tăiat. Pentru binele amândurora.

Caleb îmi dă drumul mâinii.

— Cum, adică să nu existe cuţite? întreabă el. Asta e o treabă isteaţă.

Îl văd pe tata mişcându-se printre doi brazi, cu ochii la noi. Mama vine spre el, îngrijorată, iar el clatină din cap.

Caleb îşi încleştează maxilarul şi se uită în altă parte, ca şi cum ar putea să-şi piardă răbdarea în orice secundă şi să-l pocnească pe Andrew. Partea furioasă din mine vrea asta, dar trebuie ca el să rămână calm. Vreau să ştiu că poate să facă asta şi vreau ca părinţii mei să o vadă.

Îşi flexează degetele şi apoi îşi freacă ceafa. Se uită la Andrew, dar niciunul nu spune nimic. Andrew pare speriat, cu o mână ţinând strâns plasa, de parcă e singurul lucru care îl împiedică să dea înapoi. Văzând teama lui Andrew, expresia lui Caleb se schimbă de la furie la scuză. Mă ia din nou de mână, împletindu-ne degetele, apoi mă conduce la camioneta lui.

Stăm în tăcere câteva minute, calmându-ne. Am senzaţia că ar trebui să spun ceva, dar nu ştiu de unde sau cum să încep. În cele din urmă, porneşte motorul.

În oglinda retrovizoare, locul de desfacere se face tot mai mic, iar Caleb rupe tăcerea, spunându-mi că a luat-o pe Abby de la gară în urmă cu trei ore. Se uită la mine şi zâmbeşte.

— De-abia aşteaptă să te cunoască.

Îmi dau seama că el nu mi-a spus prea multe despre cum stau lucrurile între ei. E mai bine acum că ea stă cu tatăl lor? Lucrurile sunt tensionate atunci când se întoarce?

— Şi mama abia aşteaptă să te cunoască. Mă tot bate la cap cu asta de când te-am cunoscut.

— Pe bune? Nu-mi pot ascunde zâmbetul. De când ne-am cunoscut?

El ridică din umeri de parcă n-ar fi mare scofală, însă zâmbetul arogant îl trădează.

— Se prea poate să fi pomenit ceva despre o anume fată de la locul de desfacere după ce am adus pomul acasă.

Mă întreb ce i-ar fi putut spune despre mine fără posibilitatea de a lăuda nişte gropiţe.

Casa lui e la treizeci de minute de mers cu maşina de pe autostradă. Când intrăm în zona rezidenţială, îl simt cum devine mai agitat. Nu ştiu dacă de vină e sora lui, mama lui sau eu, dar când tragem lângă bordură, el e deja terminat. Casa are două etaje, dar e îngustă. La fereastra din faţă se vede un brad de Crăciun cu luminiţe colorate şi cu o stea aurie în vârf.

— Chestia este, zice el, că n-am mai adus pe nimeni acasă aşa.

— Aşa cum? îl întreb.

El opreşte motorul şi priveşte spre casă, apoi spre mine.

— Cum ai clasifica tu ceea ce facem noi? Suntem împreună, suntem...?

Neliniştea lui e adorabilă.

— Poate că venind din partea mea e un şoc, îi spun, dar uneori e în regulă să nu defineşti totul.

El priveşte spaţiul dintre noi. Sper că nu crede că dau înapoi.

— Hai să nu ne străduim acum să găsim un cuvânt pentru noi, îi spun. Suntem unul cu celălalt.

— *Cu* e bine, zice el, dar zâmbeşte cam subţire. Totuşi, cel mai tare mă îngrijorează timpul care ne-a mai rămas.

Mă gândesc la mesajul pe care l-am trimis seara trecută, spunându-i lui Rachel succes pentru spectacolul din această seară. Încă nu mi-a răspuns. Am sunat-o pe Elizabeth, dar nici ea nu m-a sunat înapoi. Are dreptate să fie îngrijorat. *Eu* sunt îngrijorată. Cât timp poate cineva să fie în două locuri în acelaşi timp?

Deschide portiera larg.

— Am putea la fel de bine să pornim.

Ajungem la treptele de la intrare și el mă ia de mână. Palmele îi sunt transpirate și degetele neastâmpărate. Acesta nu e tipul calm și dulce pe care l-am cunoscut în prima zi. Îmi dă drumul mâinii pentru a-și șterge palmele de pantaloni. Apoi deschide ușa.

— Au ajuns! se aude o voce pițigăiată de sus.

Abby coboară în fugă scările, părând mult mai încrezătoare și mai frumoasă decât mine când eram în clasa a noua. Ceea ce e enervant de drăguț este că amândoi au gropițe. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru pentru a mă abține să remarc asta cu voce tare, căci sunt sigură că au observat și ei. Când ajunge jos, întinde mâna. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce mâinile noastre se ating, mintea îmi zboară la tot ce mi-am imaginat că s-a întâmplat în acea zi între ea și Caleb.

— Mă bucur tare mult că te cunosc în sfârșit! îmi spune.

Zâmbetul ei este amabil și sincer, la fel ca al fratelui ei.

— Caleb mi-a spus foarte multe despre tine. Am senzația că fac cunoștință cu o celebritate.

— Eu... Nu știu ce să spun, apoi răspund: Ei bine, e în regulă! Și eu mă bucur să te cunosc.

Mama lui Caleb iese din bucătărie cu un zâmbet asemănător, dar fără gropiță. La prima vedere, pare mai rezervată decât copiii ei.

— Nu-l lăsa pe Caleb să te țină la ușă. Intră. Sper că-ți place lasagna.

Abby se leagănă în jurul balustradei în drumul ei spre bucătărie.

— Și mai sper să poți mânca mult, mai spune ea.

Mama lui Caleb o urmărește cu privirea pe Abby intrând în bucătărie. Continuă să se uite lung în acea direcție chiar și

după ce fiica ei a ieşit din raza ei vizuală. În cele din urmă, îşi lasă capul în jos preţ de o clipă, apoi se întoarce spre noi. Mai mult ca pentru sine, zice:

— E plăcut când e acasă.

Cu aceste cuvinte, sunt copleşită de senzaţia că eu n-ar trebui să mă aflu aici. Familia lor merită să împartă această primă seară fără ca o străină să le fure atenţia. Îi arunc o privire lui Caleb, iar el probabil că a simţit că trebuie să vorbim.

— Am de gând să-i ofer Sierrei un tur al casei înainte de cină, spune el. E în regulă?

Mama lor ne face semn să mergem.

— Punem noi masa.

Intră în bucătărie, unde Abby trage o măsuţă de la perete. O mângâie pe Abby pe păr în timp ce trece pe lângă ea, şi mie mi se rupe inima.

Îl urmez pe Caleb în camera de zi. Draperiile maro-închis sunt trase, încadrând pomul de Crăciun.

— E totul în regulă? mă întreabă el.

— Mama ta petrece aşa de puţin timp cu voi doi împreună, îi spun.

— Nu ai întrerupt nimic, mă linişteşte el. Vreau ca tu să le cunoşti. Şi asta e important.

Le aud pe mama lui Caleb şi pe Abby vorbind în bucătărie. Vocile lor sună vesel. Sunt foarte fericite să fie împreună. Când mă uit la Caleb, el priveşte lung pomul, iar ochii îi sunt incredibil de trişti.

Fac un pas mai aproape de pom şi mă uit la ornamente. Îţi dai seama de multe lucruri după ornamentele din bradul unei familii. Acesta e un mişmaş de lucruri pe care el şi Abby le-au confecţionat probabil când erau mici, plus câteva ornamente elegante din locuri diferite de pe glob.

Ating un Turn Eiffel care strălucește.

— Mama ta a vizitat toate locurile astea?

El împinge ușor un sfinx care poartă un fes de Moș Crăciun.

— Știi cum încep colecțiile. Unul dintre prieteni îți aduce un ornament din Egipt, un alt prieten îl vede în pomul nostru și îți aduce și el ceva din excursia sa.

— Are ceva prieteni plimbăreți, îi spun. Ea se duce vreodată undeva?

— Nu de când cu despărțirea, îmi răspunde. La început, a fost din cauză că n-am avut destul bani.

— Și pe urmă?

Se uită spre bucătărie.

— Atunci când unul dintre copii decide să plece, bănuiesc că e mai greu să-l lași singur pe celălalt, fie și pentru scurt timp.

Ating un ornament care bănuiesc că reprezintă Turnul înclinat din Pisa, dar acesta atârnă drept pe copac.

— Nu puteai să mergi cu ea?

Râde.

— Și acum ne întoarcem la chestiunea banilor.

Caleb mă conduce sus să-i văd camera. Merge înaintea mea pe holul îngust spre o ușă deschisă aflată în celălalt capăt, dar picioarele mele se opresc în fața unei uși închise, vopsite în alb. Mă aplec și rămân fără suflu. O serie de crestături peste care s-a aplicat vopsea sunt îngrămădite la nivelul ochilor. Instinctiv, le pipăi cu buricele degetelor.

Îl aud pe Caleb icnind. Mă uit spre el și îl văd că mă privește.

— Ușa a fost cândva roșie, îmi explică. Mama a încercat să-i răzuiască cu șmirghelul vopseaua și să îi aplice o culoare diferită, astfel încât să fie mai puțin evidente, dar... iată-le.

Ceea ce s-a întâmplat în acea seară pare acum foarte real. Acum știu că a fugit de la bucătărie și a urcat un șir de trepte.

Sora lui plângea în spatele acestei uşi în timp ce Caleb stătea chiar aici cu un cuţit în mână, lovind uşa iar şi iar cu lama lui. Caleb – mai blând decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată – s-a repezit după Abby cu un cuţit. Şi a făcut asta în timp ce prietenul lui cel mai bun privea. Nu pot uni acea versiune a lui cu cea care mă priveşte chiar acum. Din cadrul uşii camerei sale, expresia lui e blocată undeva între îngrijorare şi ruşine. Vreau să-i spun că nu m-am speriat, vreau să-l îmbrăţişez şi să-l asigur că totul e în regulă. Dar nu pot.

De jos, o auzim pe mama lui strigând:

— Sunteţi gata să mâncaţi?

Continuăm să ne privim. Uşa camerei lui este deschisă, dar eu n-o să păşesc peste prag. Nu chiar acum. Acum, trebuie să revenim la normal, sau cât de aproape putem, pentru mama lui şi pentru Abby. Vine spre mine, lăsându-şi degetele să treacă peste mâna mea, dar nu mi-o ia. Mai privesc o dată spre uşa surorii lui şi apoi merg după el spre scări.

Pereţii bucătăriei sunt decoraţi cu farfurii colorate din ceramică. În mijlocul încăperii este aşezată o măsuţă pentru noi patru. Deşi bucătăria noastră de acasă e mai mare decât a lor, asta pare mai intimă.

— De obicei, masa nu e în mijloc, spune mama lui, stând lângă scaunul ei, dar de obicei nu suntem atât de mulţi.

— Bucătăria voastră e mult mai spaţioasă decât rulota în care locuiesc eu. Întind braţele: Dacă aş face aşa, aş fi în baie şi în cuptorul cu microunde.

Mama lui râde şi apoi se duce spre aragaz. Când deschide uşa cuptorului, încăperea se umple de mirosul delicios al caşcavalului topit, al sosului de roşii şi al usturoiului.

Caleb îmi ţine scaunul şi eu îi mulţumesc în timp ce mă aşez. El se strecoară pe scaunul din dreapta mea, dar apoi

sare şi trage un scaun şi pentru sora lui. Abby râde şi îl pocneşte uşor şi îmi dau seama după cât de dezinvoltă se simte în preajma lui că ea chiar a depăşit momentul din trecutul lor.

Mama lor aduce o tavă cu lasagna şi o pune în mijlocul mesei. Când se aşază pe scaun, îşi pune un şervet în poală.

— Sierra, noi o facem în stil familial. Serveşte-te tu prima, îmi spune.

Caleb întinde mâna după spatulă.

— Mă ocup eu de asta.

Îmi pune pe farfurie o porţie imensă de lasagna, din care curge caşcavalul, şi apoi face acelaşi lucru şi pentru Abby şi mama lor.

— Ai uitat să-ţi pui şi ţie, îi spun.

Caleb se uită la farfuria lui goală şi atunci îşi taie o bucată. Abby pune un cot pe masă, acoperindu-şi cu mâna un zâmbet în timp ce-l priveşte pe fratele ei.

— Aşadar, eşti în clasa a noua? o întreb. Cum îţi place până acum la liceu?

— Se descurcă de minune, răspunde Caleb. Adică, te descurci, nu?

Las capul într-o parte şi mă uit la el. Poate că simte nevoia să dovedească cum e totul în ordine după momentul nostru de sus.

Abby scutură din cap spre el.

— Da, dragul meu frate, mă descurc fantastic. Sunt fericită şi e o şcoală bună.

Mă întorc spre ea şi îi zâmbesc.

— Caleb e puţin cam prea protector?

Ea îşi dă ochii peste cap.

— El e precum poliţia fericirii, mă sună mereu să se asigure că viaţa mea merge bine.

— Abby, zice mama lor, hai ne bucurăm de cină, bine?

— Asta e ceea ce încerc să fac, răspunde Abby.

Mama lui Caleb se uită la mine, dar zâmbetul ei pare neliniştit. Se întoarce spre Abby.

— Nu cred că trebuie să deschidem anumite subiecte atunci când avem musafiri.

Caleb îşi pune mâna peste a mea.

— Mamă, ea doar a răspuns la o întrebare.

Îl strâng pe Caleb de mână şi apoi mă uit spre Abby. Şi-a coborât privirea.

După un minut de mâncat în tăcere, mama lui începe să mă întrebe cum e să locuieşti la o fermă de pomi de Crăciun. Abby e uluită şi impresionată de cât de mult teren deţinem atunci când încerc să-i descriu cum arată. Aproape că îi spun că ar trebui să vină în vizită, dar sunt sigură că, oricum ar răspunde, ar duce la o tăcere şi mai stânjenitoare. Întreaga familie pare şocată când le spun despre elicopterul unchiului Bruce şi cum agăţ pomii de el în timp ce zboară.

Mama lui Caleb priveşte între el şi sora lui.

— Nu-mi pot imagina să îl las pe oricare din voi să facă asta.

În sfârşit, Caleb pare să se relaxeze. Împărtăşim poveşti despre pomii pe care i-am distribuit împreună şi el le spune despre unii pe care i-a dus singur. Ori de câte ori vorbeşte Caleb, observ că mama lor se uită la Abby. Oare se întreabă, în timp ce Abby ascultă, cum ar fi ca ei să locuiască în continuare împreună? Când le spun că a fost ideea mea să duc familiilor prăjiturele de casă, o surprind pe mama lor făcându-i cu ochiul lui Caleb şi inima îmi bate puţin mai repede. Când terminăm de mâncat, nimeni nu face nicio mişcare pentru a părăsi masa.

Dar atunci Abby vorbeşte despre cum a cumpărat un pom cu tatăl ei. Mama lor adună farfuriile, iar Abby începe să mi se adreseze direct. Îi susţin privirea, însă văd cum Caleb îşi priveşte mâinile, în timp ce mama lor pune vasele în maşina de spălat vase.

Ea nu se mai apropie de masă până ce Abby nu termină de povestit. Apoi aduce un platou plin de batoane Rice Krispies* decorate cu bombonele roşii şi verzi. Abby mă întreabă dacă e greu să fiu plecată de acasă şi departe de toţi prietenii mei o lună întreagă în fiecare an. Luăm cu toţii câte un baton şi eu mă gândesc ce să-i răspund.

— Chiar îmi este dor de prietenele mele, îi răspund, dar, vezi tu, aşa a fost de când m-am născut. Bănuiesc că atunci când creşti într-un singur fel, e greu să-ţi lipsească un mod diferit de a fi al lucrurilor.

— Din nefericire, spune Caleb, în cazul lui Abby, ştim cât de diferite ar fi putut fi lucrurile.

Îl apuc de braţ.

— Nu asta am vrut să spun.

Caleb îşi pune jos desertul.

— Ştii ce, sunt frânt. Se uită la mine, cu un licăr de durere în privire, şi spune: N-ar trebui să-i facem pe părinţii tăi să se îngrijoreze.

E ca o găleată de apă rece care mi se varsă în cap.

Caleb se ridică, evitând privirea tuturor, şi apoi îşi împinge scaunul la o parte. Eu mă ridic amorţită de pe al meu. Le mulţumesc mamei lor şi lui Abby pentru cina plăcută şi mama lor se uită în farfuria ei. Abby clatină din cap spre Caleb, dar nu e nevoie să fie rostite niciun fel de cuvinte. El porneşte spre uşa de la intrare, iar eu îl urmez.

---

* Desert obţinut din cereale crocante, unt, margarină şi bezele.

Ieşim în aerul rece al nopţii. La jumătatea distanţei spre camioneta lui, îl apuc pe Caleb de braţ şi îl opresc.

— Mă simţeam bine acolo, îi spun.

— Am văzut încotro se îndreptau lucrurile, răspunde.

Vreau ca el să se uite la mine, dar nu poate. Stă acolo, cu ochii închişi, trecându-şi mâna prin păr. Apoi merge spre camionetă şi urcă. Urc şi eu în dreapta şi închid portiera. Cheia este în contact, dar n-o răsuceşte încă, ţintuind cu privirea volanul.

— Am impresia că totul este în regulă cu Abby, îi spun. Mamei tale îi lipseşte, evident, dar persoana care nu părea să se simtă în largul ei acolo erai tu.

Porneşte maşina.

— Abby m-a iertat şi asta ajută. Dar eu nu mă pot ierta pentru tot ce i-am luat mamei. A pierdut atâtea din pricina mea, ceea ce e greu de uitat cu Abby şezând acolo şi cu tine vorbind despre acasă.

Bagă în viteză, întoarce în direcţia opusă şi amândoi rămânem în tăcere tot drumul spre locul de desfacere. Când ajungem în parcare, mai e încă deschis. Văd câţiva clienţi căutând printre pomi şi pe tata ducând un brad proaspăt nins în Cortul Principal. Dacă seara ar fi decurs aşa cum sperasem, ne-am fi întors după ce locul de desfacere s-ar fi închis pe timpul nopţii. Am fi stat în camioneta lui parcată şi am fi vorbit despre ce seară minunată fusese şi poate că în cele din urmă ne-am fi sărutat.

În loc de toate astea, el trage într-un loc slab luminat al parcării şi eu cobor din maşină. Caleb rămâne pe locul şoferului, fără să ia mâinile de pe volan. Stau lângă portiera mea deschisă, privindu-l lung.

El tot nu poate să mă privească în faţă.

— Îmi pare rău, Sierra. Tu nu meriţi asta. Când ne întâlnim aici, îl avem pe Andrew. Şi ai văzut cum e la mine acasă. Nu putem merge nici măcar la o băcănie fără o dramă. Asta nu se va schimba în timpul care ne-a mai rămas.

Nu-mi vine să cred ce spune. Nici măcar nu se poate uita la mine în timp ce o spune.

— Și totuși, încă sunt aici, îi zic.

— E prea mult. Acum mă priveşte în ochi: Îmi pare atât de rău că ai văzut toate astea.

Îmi simt trupul slăbit şi mă sprijin de portieră pentru a mă echilibra.

— Tu ai spus că meritam. Te-am crezut.

El nu-mi răspunde.

— Ceea ce mă doare cel mai tare, continui eu, e că şi tu meriţi. Până când îţi vei da seama că asta e tot ce contează, va fi mereu prea mult.

El se uită fix la volan.

— Nu mai pot s-o fac, spune încetişor.

Aştept ca el să retragă cele spuse. Nu ştie câte am făcut pentru a-i lua apărarea. Cu Heather. Părinţii mei. Jeremiah. Ba chiar mi-am supărat prietenele de acasă ca să pot fi cu el. Totuşi, dacă ar şti măcar o parte din astea, n-ar face decât să-l doară şi mai mult.

Plec fără să închid portiera şi mă duc spre rulotă fără să mă uit înapoi. Las luminile dinăuntru stinse, mă trântesc pe pat şi îmi înăbuş plânsul în pernă. Vreau să vorbesc cu cineva, dar Heather e în oraş cu Devon. Şi pentru prima dată, nu pot să le sun pe Rachel sau pe Elizabeth acasă.

Trag la o parte draperiile de deasupra patului meu şi privesc afară. Camioneta lui n-a plecat încă. Portiera din dreapta e în

continuare deschisă. În cabină pătrunde destulă lumină cât să văd că stă cu capul plecat şi că umerii i se scutură cu putere.

Vreau cu disperare să alerg afară şi să mă închid cu el în camionetă. Însă pentru prima dată de când l-am cunoscut, nu mă mai încred în instinctele mele. Când aud camioneta plecând, reiau filmul serii cu tot ceea ce s-a întâmplat şi ce a dus la momentul acesta.

Apoi mă adun şi mă ridic. Pornesc spre locul de vânzare, forţându-mă să fiu oriunde, numai nu captivă în gândurile mele. Ajut mai multe familii şi ştiu că fericirea mea pare falsă, dar încerc. În cele din urmă, totuşi, nu mai pot să încerc şi mă întorc la rulotă.

Am două mesaje vocale. Primul e de la Heather.

— Devon mi-a oferit ziua perfectă! exclamă ea, aproape prea voioasă pentru a putea să o suport acum. Şi nici măcar nu e Crăciunul! M-a dus sus pe Cardinals Peak să luăm cina, îţi vine să crezi? El asculta, de fapt!

Vreau să mă bucur pentru ea. Merită asta. În schimb, mă simt geloasă pentru cât de uşoare pot să fie lucrurile pentru ea.

— Apropo, zice mai departe, pomii tăi se descurcă minunat acolo sus. Am verificat.

Îi trimit un mesaj: Mă bucur că-l păstrezi ceva mai mult pe Devon.

Ea îmi răspunde: Şi-a câştigat dreptul de a rămâne până de Anul Nou. Dar trebuie să înceteze cu vorbăria despre fotbalul virtual dacă vrea să ajungă până în duminica de Super Bowl*. Cum a fost cina?

Nu-i răspund.

Când încep să ascult mesajul vocal de la Caleb, e o pauză lungă înainte ca el să înceapă să vorbească.

* Finala de fotbal american a National Football League, cel mai important şi mai scump eveniment sportiv anual din SUA.

— Îmi pare rău, spune.

Urmează o pauză şi mai lungă, iar tăcerea e dureroasă. Suferă de atâta vreme.

— Te rog, iartă-mă. Am dat-o în bară într-un mod în care nu m-am aşteptat nicicând. Tu meriţi, Sierra. Îmi vei permite să trec pe la tine mâine în drum spre biserică?

Țin telefonul la ureche, ascultând până la capătul unei noi pauze.

— Te sun mâine-dimineaţă.

Există o mulţime de motive pentru care săptămâna viitoare nu va fi uşoară pentru noi. Cel mai probabil va fi din ce în ce mai rău pe măsură ce ne apropiem de Crăciun - de plecarea mea.

Îi trimit un mesaj: Nu e nevoie să suni. Vino pur şi simplu.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

A doua zi dimineață, cineva bate la ușa rulotei noastre. Deschid chiar când Caleb se pregătește să mai bată o dată; cu cealaltă mână îmi întinde un pahar de cafea cu capac. E un gest delicat din partea unui tip cu ochi atât de triști și cu părul nepieptănat.

În loc să mă salute, spune:

— Am fost îngrozitor.

Cobor pentru a fi la același nivel cu el și accept cafeaua.

— Ba n-ai fost îngrozitor. Poate puțin cam necioplit cu Abby și cu mama ta...

— Știu, răspunde el. Și când am ajuns acasă, am avut o discuție lungă cu Abby. Ea este mai împăcată cu totul decât mine. Am vorbit despre mama și despre cum am putea să facem să-i fie și ei mai ușor.

Iau o primă înghițitură din cafeaua moca cu mentă. El se apropie de mine.

— După ce am terminat de vorbit cu ea, am rămas treaz tot restul nopții și m-am gândit. Problema mea nu mai are legătură cu rezolvarea lucrurilor dintre mine și Abby sau dintre mine și mama.

— E vorba de tine, îi spun.

— N-am putut să dorm deloc azi-noapte gândindu-mă la asta, îmi confirmă el.

— Judecând după cum arată părul tău, te cred, îi spun.

— Măcar cămașa mi-am schimbat-o.

Îl privesc din cap până în picioare. Jeanșii sunt șifonați, dar cămașa maro cu mâneci lungi e în regulă, din punctul meu de vedere.

— Nu pot să-mi iau liber toată dimineața, îi comunic, însă pot să merg cu tine la biserică?

Biserica lui nu e departe, dar strada urcă ușor până acolo. Apăsarea rămasă din seara trecută se risipește cu fiecare cot al drumului. Ne ținem de mână tot timpul pentru a fi aproape unul de altul în timp ce vorbim. Deseori, el își trece degetul mare peste al meu, și la fel fac și eu.

— Am fost de câteva ori la biserică atunci când eram mică, îi spun. De cele mai multe ori cu bunicii mei, la sărbători. Dar mama a mers toată copilăria ei.

— Eu mă străduiesc să ajung în fiecare săptămână, zice. Treptat, și mama a reînceput să meargă.

— Deci uneori te duci singur? îl întreb. Te-ai simțit ofensat când ți-am spus că eu nu merg?

El râde.

— Poate dacă ai fi spus că mergi tot timpul, fiindcă te gândeai că asta te face să pari bună. Aș putea considera *asta* jignitor.

Cu prietenele mele n-am purtat niciodată o conversație despre biserică. Am impresia că ar trebui să fie stânjenitor cu cineva pe care îl plac atât de mult și care vreau să mă placă, dar nu este.

— Carevasăzică, ești credincios, îi spun. Întotdeauna ai fost?

— Aşa cred. Totuşi, mereu mi-am pus multe întrebări, lucruri pe care unii oameni să tem să le recunoască. Însă îmi dă ceva la care să mă gândesc noaptea. Altceva în afară de fata asta care mi-a luat minţile.

Îi zâmbesc.

— Ăsta e un răspuns foarte sincer.

Cotim pe o stradă laterală şi atunci zăresc biserica cu turle albe. Vederea ei îmi dă senzaţia că mi se îngăduie să întrezăresc o latură personală a lui. Tipul ăsta pe care l-am cunoscut acum câteva săptămâni vine aici în fiecare duminică şi acum merg şi eu cu el acolo, ţinându-l de mână.

Ne oprim să lăsăm o maşină să intre în parcarea ce se umple rapid. Câţiva bărbaţi de vârstă mijlocie cu veste reflectorizante portocalii ghidează maşinile pentru a ocupa restul de spaţii libere. Caleb şi cu mine mergem spre uşa dublă din sticlă gravată cu o cruce mare deasupra. Mai mulţi bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, stau în rând în faţa uşii, salutând oamenii pe măsură ce aceştia intră în holul bisericii. Stând în picioare într-o parte, probabil aşteptându-l pe Caleb, se află Abby şi mama lor.

— Sierra! mă strigă Abby, ţopăind spre mine. Mă simt atât de uşurată să te văd. Mă temeam că încăpăţânatul de frate-meu te-a speriat aseară.

Caleb îi aruncă un zâmbet sarcastic.

— Mi-a adus o moca cu mentă, îi spun. E greu să spui nu la aşa ceva.

Unul dintre bărbaţii de la intrare îşi verifică mobilul şi imediat după aceea intră cu toţii în biserică, închizând uşa din sticlă în urma lor.

— Se pare că e timpul să intrăm, spune mama lui Caleb.

— De fapt, intervine Caleb, Sierra trebuie să se întoarcă.

— Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoită s-o fac, îi spun. Dar duminicile se aglomerează, mai ales în săptămâna dinaintea Crăciunului.

Mama lui Caleb îndreaptă un deget spre el.

— Era să uit. Crezi că poţi să dispari în după-amiaza asta?

Caleb se uită la mine, încurcat, şi apoi din nou la mama lui.

— Trebuie să primesc un pachet şi încerc să-l ascund de tine. Iar anul ăsta sunt decisă să nu te las să-mi strici treaba. Apoi se întoarce iar spre mine: Când era mic, trebuia să ţin cadourile la serviciu, fiindcă el adulmeca toate ascunzătorile din casă.

— Asta-i îngrozitor! spun eu. Părinţii mei ar putea să le ţină pe ale mele la ei în dormitor şi eu aş face tot posibilul să nu intru acolo. De ce să vreau să văd ce-o să primesc?

Caleb îmi ignoră inocenţa şi o provoacă pe mama lui.

— Chiar crezi că nu voi putea să adulmec pachetul ăsta?

— Scumpule..., i se adresează ea, bătându-l pe braţ. De-asta am spus-o în faţa Sierrei. Sper ca ea să poată să te înveţe să preţuieşti anticiparea.

O, eu am anticipat mult cu băiatul ăsta.

— Sunt cu ochii pe tine, îi spun lui Caleb.

— Gândeşte-te la ceva de făcut până la cină, îl roagă mama lui.

Caleb se uită la sora lui.

— Se pare că trebuie să dispar în după-amiaza asta. Ce propui să facem, Abby?

— Gândiţi-vă acum sau mai târziu, le spune mama lor, dar eu una intru. Nu vreau să stau la balcon, ca ultima dată.

Mă îmbrăţişează şi apoi intră în biserică.

Abby îi spune lui Caleb să-mi dea un fluturaş pentru slujba cu aprinderea lumânărilor din Ajunul Crăciunului, zicând:

— Neapărat trebuie să vii cu noi. E atât de frumos.

Caleb mă roagă să aştept şi îl văd cum fuge spre uşa din sticlă. Abby mă priveşte în ochi.

— Fratele meu te place, îmi spune ea repede. Adică, te place *cu adevărat.*

Simt că mă furnică tot corpul.

— Ştiu că nu mai stai mult aici, continuă ea, aşa că am vrut să ştii asta în caz că el se comportă exact cum se comportă băieţii când e vorba de sentimente.

Nu ştiu cum să răspund, iar Abby râde de tăcerea mea.

Caleb iese din biserică ţinând în mână un fluturaş roşu. Mi-l întinde, însă durează un moment să nu mă mai uit lung la ochii lui. Pe partea tipărită a fluturaşului este un desen cu o lumânare aprinsă înconjurată de o coroniţă de brad şi de informaţii privind slujba.

— E timpul să mergem, spune Abby.

Îl ia de braţ pe Caleb şi intră amândoi înăuntru.

Da, îmi spun eu, *şi mie îmi place de fratele tău. Adică, îmi place* cu adevărat.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Luni dimineață, o sun pe Elizabeth să o întreb cum a fost spectacolul lui Rachel.

— S-a descurcat bine, spune Elizabeth. Totuşi, ar trebui s-o întrebi pe ea.

— Am încercat! exclam eu. Am sunat-o, i-am trimis mesaje. Voi două mi-aţi întors spatele.

— Fiindcă ai ales un tip în locul ei, Sierra. Am priceput că-l placi. Grozav. Dar, zău, tu n-ai să rămâi acolo o veşnicie, îmi spune ea. Aşa că, da, Rachel e supărată pe tine. Dar nici nu vrea să te vadă cu inima frântă.

Închid ochii în timp ce o ascult. Chiar şi când sunt supărate foc pe mine, lor tot le pasă. Scot un geamăt şi mă trântesc pe pătucul meu.

— E ridicol. Chiar e. Este o relaţie care nu duce nicăieri. Nici măcar nu ne-am sărutat încă!

— Sierra, e vremea Crăciunului. Ţine-i un afurisit de vâsc deasupra capului şi sărută-l odată!

— Vrei, te rog, să-mi faci o favoare? îi cer eu. Poţi să treci pe la mine pe acasă? Pe scrin e tăietura din primul meu brad. Vrei să mi-o trimiţi prin poştă?

Elizabeth oftează.

— Vreau doar să i-o arăt, îi explic eu. El e aşa de tradiţionalist, încât cred că îi va face plăcere s-o vadă înainte să...

Mă opresc. Dacă o spun, mă va obseda tot restul zilei.

— Înainte să pleci, completează fraza Elizabeth. Sierra, asta se va întâmpla.

— Ştiu. Simte-te liberă să-mi spui că sunt proastă.

Mult timp nu-mi spune nimic.

— E inima ta. Nimeni n-are dreptul să se bage.

Uneori, ai impresia că nici măcar nu depinde de persoana care posedă inima.

— Ar trebui să-l săruţi, totuşi, înainte să iei vreo hotărâre importantă, îmi spune. Dacă e oribil, va fi cu atât mai uşor să renunţi la el.

Izbucnesc în râs.

— Mi-e tare dor de voi două.

— Şi nouă ne e dor de tine, Sierra. Amândurora ne este tare dor. Am să încerc să îndrept lucrurile cu Rachel. Ea este doar frustrată.

Mă las să cad la loc pe pat.

— După codul fetelor, sunt o trădătoare.

— Nu te învinovăţi, îmi spune Elizabeth. E în regulă. Suntem doar egoiste şi nu vrem să te împărţim, asta-i tot.

Înainte să încep lucrul, mă aşez la laptop şi mă înregistrez descriind – în franceză – tot ce s-a întâmplat de când am plecat de acasă, de la plantatul pomului pe Cardinals Peak la dusul la biserică împreună cu Caleb. Îi trimit filmarea lui *Monsieur* Cappeau, pentru a mă revanşa pentru toate apelurile telefonice pe care le-am ratat.

Iau un măr şi mă îndrept spre Cortul Principal ca s-o ajut pe mama. Acum, pentru majoritatea şcolilor e vacanţa de iarnă şi fiindcă cei care au amânat să-şi cumpere brazi sunt în criză de timp, locul de desfacere ar trebui să fie aglomerat toată ziua. În anii precedenţi am lucrat în aceste zile câte zece ore, însă mama îmi spune că au mai angajat câţiva elevi pentru a ajuta, aşa că aş avea mai mult timp pentru mine.

Muncim cot la cot şi refacem stocurile atunci când nu ajutăm clienţii. Tata mai aduce doi brazi pulverizaţi cu zăpadă artificială. Într-o pauză de clienţi, toţi trei ne grăbim spre standul de băuturi. Eu îmi prepar o moca cu mentă şi le spun că o să mai fac nişte prăjiturele care să meargă cu brazii lui Caleb.

— Asta-i grozav, scumpo, spune tata, dar în loc să se uite la mine, priveşte afară. Trebuie să mă duc să văd ce fac lucrătorii.

Mama şi cu mine îl privim plecând.

— Bănuiesc că asta e mai bine decât să pună piciorul în prag, spun eu.

Tata a ales abordarea de „aşteaptă să se termine" în ceea ce priveşte relaţia mea cu Caleb. Partea bună e că, după ce a fost martorul confruntării mele cu Andrew, tata i-a spus să-mi ceară scuze. În loc de asta, el a preferat să-şi dea demisia.

Mama îşi ciocneşte cana de a mea.

— Poate că totuşi Caleb va strânge o parte din bacşişuri şi îţi va cumpăra şi ţie un dar de Crăciun.

Când mama ia o gură din cafeaua ei, îi spun:

— Mă gândesc să-i dau tăietura din primul meu brad.

Tăcerea ei e asurzitoare, aşa că duc la buze cana mea de Paşti, în timp ce aştept. În faţa Cortului Principal îl văd pe Luis cărând un pom spre parcare. Mai iau o gură, întrebându-mă de ce e aici dacă are deja pom.

Când privesc înapoi, mama spune:

— Pentru cineva cum e Caleb, e un dar perfect.

Las cana jos şi o îmbrăţişez, în timp ce ea încearcă să nu verse cafeaua pe noi.

— Îţi mulţumesc că nu te comporţi ciudat în ceea ce-l priveşte, mamă.

— Am încredere în judecata ta. Lasă cana jos şi mă prinde de umeri, privindu-mă în ochi. La fel şi tatăl tău, adaugă ea. Cred doar că el a hotărât să se abţină de la comentarii până ce plecăm.

Peste umărul ei îl văd pe Luis intrând înapoi în locul de vânzare, cu mănuşi de lucru pe mâini. I-l arăt mamei.

— Ăla e Luis, îi spun. Îl cunosc.

— E unul dintre elevii pe care i-am angajat. Tatăl tău a spus că e tare muncitor.

La următoarea pauză de clienţi, îmi încălzesc moca cu puţină cafea obişnuită. O voce din spatele meu întreabă:

— Nu vrei să-mi faci şi mie una, dacă tot eşti aici?

— Asta depinde, răspund, întorcându-mă spre Caleb. Tu ce-ai de gând să faci pentru mine?

Bagă mâna în buzunarul gecii sale şi scoate o căciulă de Crăciun verde, tricotată, cu ornamente din fetru şi cu o steluţă pufoasă, galbenă. Şi-o pune pe cap.

— Intenţionam să las asta pe mai târziu, dar dacă în joc e o moca, mi-o pun acum.

— De ce? îl întreb râzând.

— Am cumpărat-o azi-dimineaţă de la un magazin de haine la mâna a doua, îmi răspunde. Sunt prins întru totul de spiritul spilcuit al sărbătorilor.

Rămân cu gura căscată.

— *Eu* nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

Zâmbeşte cu gropiţă şi ridică dintr-o sprânceană.

— *Spilcuit*? Sunt şocat. Poate că ar trebui să-ţi instalezi o aplicaţie cu un vocabular pe telefon, aşa ca mine. În fiecare zi există un cuvânt nou şi de fiecare dată când îl foloseşti, îţi acorzi singur puncte.

— Dar tu l-ai folosit corect? îl întreb.

— Aşa cred, răspunde. Este un adjectiv. Ceva referitor la îmbrăcăminte.

Clatin din cap, vrând să şi râd, dar şi să-i smulg din cap chestia aia oribilă.

— Domnule, datorită lui *spilcuit* tocmai ai câştigat două acadele.

Caleb se oferă să mă ajute să coc prăjiturelele la el acasă, iar mama ne urează distracţie plăcută. De fapt, zice că ar trebui să mă duc şi să mă distrez fără să-i spun tatei, ceea ce reprezintă un sfat pe care îl urmez.

— Abby zice că i-ar face plăcere să ni se alăture, mă informează Caleb când urcăm în camioneta lui. Ai putea s-o inviţi şi pe Heather.

— Heather, fie că-ţi vine să crezi sau nu, lucrează frenetic la un dar pentru Devon. Bănuiesc că va fi un pulover de Crăciun.

Mimând oroarea, Caleb rămâne cu gura căscată.

— Ar face ea una ca asta?

— Absolut. Îi va lua şi ceva ca lumea, dar după cum o cunosc pe Heather, mai întâi îi va da puloverul ca să vadă cum reacţionează.

După ce cumpărăm ingredientele, Caleb mă conduce în casa lui, fiecare din noi ducând câte o pungă de cumpărături. Abby e pe canapea, tastând repede pe telefonul ei.

Fără să-şi ridice privirea, spune:

— Într-un minut vin şi eu. Trebuie să mă asigur că prietenele mele n-o să creadă că am dispărut de pe faţa pământului. Şi scoate-ţi căciula aia ridicolă, Caleb.

Caleb îşi scoate căciula şi o pune pe masa de bucătărie. A pregătit deja tăvile pentru prăjituri, lingurile de măsurat, cănile şi un castron pentru amestecat.

— Ai să-mi trimiţi şi tu mesaje de genul ăsta din Oregon, mă întreabă, astfel încât să ştiu că n-ai dispărut de pe faţa pământului?

Râsul meu sună forţat, şi aşa şi este. În mai puţin de o săptămână, trebuie să mă gândesc cum să-mi iau rămas-bun.

Scot din pungi articolele cumpărate şi le pun pe blatul de bucătărie.

Sună la uşă şi Caleb strigă spre cealaltă cameră:

— Aştepţi pe cineva?

Abby nu răspunde, probabil scrie în continuare mesaje. Caleb îşi dă ochii peste cap şi pleacă să răspundă. Îl aud deschizând uşa şi apoi urmează o pauză.

În cele din urmă, Caleb spune:

— Bună. Ce cauţi aici?

Cealaltă voce – familiară şi profundă – ajunge la mine în bucătărie tocmai de la uşa de la intrare.

— Aşa vorbeşti cu cel mai bun prieten al tău dintotdeauna?

Cât pe ce să scap cofrajul cu o duzină de ouă. Habar n-am ce caută Jeremiah aici, dar îmi vine să alerg de fericire în jurul bucătăriei, cu braţele ridicate în sus.

Amândoi băieţii intră în bucătărie şi eu arborez o expresie calmă.

— Bună, Jeremiah.

— Fata cu brazii, spune el.

— Ştii, eu mai fac şi alte lucruri.

— Crede-mă, ştiu, îmi spune. Dacă n-ai fi fost atât de insistentă şi de băgăreaţă, probabil că n-aş fi aici.

Caleb zâmbeşte şi aruncă priviri de la unul la altul. Nu i-am spus niciodată despre vizita făcută de Jeremiah şi de Cassandra la locul de desfacere.

— Acum, lucrurile tot nu sunt perfecte, zice Jeremiah, dar am adoptat o atitudine fermă cu Cassandra şi cu mama şi... iată-mă.

Caleb se întoarce spre mine, cu o privire întrebătoare şi recunoscătoare în acelaşi timp. Îşi freacă fruntea şi îşi îndreaptă ochii spre fereastra bucătăriei.

Încep să pun ingredientele înapoi în pungi. Momentul ăsta nu e despre mine şi nici n-ar trebui să fie.

— Voi doi, staţi de vorbă. Mă duc cu astea la Heather acasă.

Continuând să privească pe geam, Caleb dă să-mi spună că nu trebuie să plec, dar îl opresc.

— Stai de vorbă cu prietenul tău, îl îndemn, fără să încerc măcar să-mi ascund zâmbetul. A trecut ceva timp.

Când mă întorc, cu pungile pregătite, felul în care mă priveşte Caleb este iubire pură.

— Hai să ne vedem mai târziu, îi propun.

— La şapte e bine? mă întreabă. Vreau să vezi ceva.

Zâmbesc.

— De-abia aştept.

Când ajung la uşa de la intrare, îl aud pe Jeremiah spunând:

— Mi-a fost dor de tine, omule.

Îmi crește inima de bucurie și inspir adânc înainte de a deschide ușa.

După ce lăsăm ultimul pom împreună cu o cutie de prăjiturele de Crăciun, eu și Caleb mergem prin cartier în timp ce el mă pune la curent cu întâlnirea lui cu Jeremiah.

— E greu de spus când vom ieși împreună data viitoare, spune Caleb, căci el are alți prieteni acum, iar eu îi am pe ai mei. Dar vom ieși, ceea ce e cumva uluitor. Eram convins că nu aveam s-o mai facem vreodată.

— Asta *e* uluitor, sunt eu de acord.

Parcăm în fața casei lui Caleb și el se întoarce spre mine.

— E datorită ție, zice. *Tu ești* uluitoare.

Vreau ca acest moment să dureze, noi doi în camionetă simțindu-ne recunoscători unul pentru celălalt. În loc de asta, el deschide portiera de pe partea lui, lăsând să intre aerul rece.

— Vino, îmi spune, și apoi coboară.

Vine spre trotuar, iar eu îmi scutur emoțiile din degete înainte de a deschide portiera mea. Când cobor, îmi frec palmele pentru a mi le încălzi, iar el mă ia de mână și mergem să ne plimbăm.

Mă conduce dincolo de casele vecinilor lui și după un cot spre o alee. Intrarea în alee este luminată de un singur felinar stradal. Terenul este din asfalt rugos, străbătut pe mijloc de o rigolă din beton.

— Noi îi spunem Aleea Garajului, spune el.

Cu cât intrăm mai departe pe alee, cu atât mai slabă e lumina felinarului. Pe fiecare parte, mici alei duc spre garaje.

Garduri înalte din lemn în jurul curților ecranează, în cea mai mare parte, lumina care vine dinspre case. Aproape că-mi pierd echilibrul în rigolă, dar Caleb mă prinde de braț.

— E cam sinistru pe-aici, îi spun.

— Sper că ești pregătită, zice el, deoarece sunt pe punctul de a te dezamăgi rău de tot.

Încearcă să adopte o mină serioasă, dar zăresc un zâmbet vag.

Ne oprim acolo unde cărarea dă spre aleea de acces a casei lui, iar el mă întoarce cu umerii spre garaj. Ușa mare din metal este în mare parte ascunsă în umbra streșinii acoperișului. Mă ia de mână și mă trage înainte. Un senzor de mișcare de deasupra ușii transmite un semnal unui bec atașat.

— Mama te-a avertizat că sunt îngrozitor în ceea ce privește surprizele, îmi spune.

Îl împing în umăr.

— N-ai făcut-o!

El râde.

— Nu dinadins! Nu de data asta. Trebuia să scot din garaj corzile de bungee, iar cadoul meu era acolo.

— I-ai stricat surpriza mamei tale?

— A fost vina ei! îmi răspunde. Era chiar acolo! Dar cred că acum ai să fii bucuroasă, căci pot să o împărtășesc cu tine. Dar să nu-i spui, bine?

Nu-mi vine să cred. Se poartă ca un copilaș, ceea ce e mult prea drăgălaș pentru a fi enervant.

— Arată-mi odată ce e, îi cer.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Senzorul de mişcare rămâne pornit, iar Caleb se duce spre o cutie de control montată lângă uşa garajului. Ridică un capac de plastic care acoperă o tastatură cu butoane.

— Când eram mici, îmi spune, cu degetul deasupra primei cifre, în fiecare an îi ceream Moşului acelaşi dar. Câţiva dintre prietenii mei aveau una şi eu eram invidios, dar niciodată n-am primit-o. După un timp, am renunţat să mai cer, şi bănuiesc că toată lumea a presupus că am depăşit momentul. Însă n-am trecut deloc peste asta.

Zâmbetul îi este radios.

— Arată-mi! îi cer.

Degetele lui Caleb dansează deasupra unui cod din patru cifre şi apoi închide capacul. Se dă un pas înapoi şi uşa garajului se deschide încet. Sunt destul de sigură că în copilărie n-a cerut o decapotabilă, deşi în seara asta ar fi foarte amuzant. Când uşa e pe jumătate ridicată, mă aplec să arunc o privire înăuntru. Se strecoară destulă lumină înăuntru încât să văd... *o trambulină?* Cad în genunchi, râzând în hohote.

— Ce e aşa de caraghios? mă întreabă Caleb. Săritul este amuzant!

Ridic privirea spre el, dar știe exact de ce râd în halul ăsta.

— Ai spus cumva asta? Că săritul e amuzant? Câți ani ai?

— Sunt destul de matur încât să nu-mi pese, răspunde el. Când ușa garajului e ridicată de tot, intră în garaj. Vino! îmi spune.

Mă uit la grinzile joase din lemn ale tavanului.

— Nu putem sări înăuntru, remarc eu.

— Bineînțeles că nu. Câți ani ai *tu*? Apucă de o parte a trambulinei și își îndoaie genunchii. Ajută-mă!

Metru cu metru, ducem trambulina în alee.

— Nu te îngrijorează că te aude mama ta? îl întreb.

Pentru mine, entuziasmul de pe chipul lui face să merite chiar și posibilitatea asta. S-a zis cu momentul în care eu îl învăț să prețuiască anticiparea.

— E petrecerea de sărbători de la biroul ei, îmi spune. O să ajungă acasă foarte târziu.

— Și Abby?

— S-a dus la un film cu o prietenă.

Calcă pe ștaifurile pantofilor pentru a se descălța și apoi sare pe trambulină. Încep să-mi scot primul pantof, dar el deja țopăie ca o gazelă prostuță.

— Nu mai trage de timp și treci încoace, îmi cere.

Îmi scot și cel de-al doilea pantof, pășesc peste margine și apoi îmi legăn picioarele încălțate cu șosete. Durează numai câteva minute și intrăm în ritm în timp ce ne învârtim unul în jurul celuilalt și râdem în hohote. Unul urcă în timp ce altul coboară. El continuă să sară mai sus pentru a-mi da mie mai mult elan și, curând, căpătăm destul de mult curaj încât Caleb să facă un salt pe spate.

E uimitor să-l văd atât de liber și de despovărat. Nu e vorba că e întotdeauna serios, dar acum e altfel, ca și când ar fi regăsit ceva ce a pierdut.

În pofida rugăminţii lui, refuz să încerc un salt peste cap şi, în cele din urmă, obosim amândoi suficient cât să luăm o pauză. Plonjăm pe spate. Cerul nopţii e plin de stele. Amândoi respirăm greu şi numai piepturile noastre se mişcă, în sus şi în jos, din ce în ce mai încet. După un minut de nemişcare, lumina de la garaj se stinge.

— Uită-te la stelele alea, îmi spune Caleb.

Pe alee este întuneric şi noaptea e liniştită. Singurele zgomote care se aud sunt respiraţiile noastre, câţiva greieri din iederă şi o pasăre în copacul unui vecin mai îndepărtat. Apoi, dinspre Caleb aud un arc din metal scârţâind.

Stând în continuare nemişcaţi, astfel încât lumina să rămână stinsă, îl întreb:

— Ce faci?

— Mă mişc foarte, foarte încet, îmi răspunde. Vreau să te ţin de mână pe întuneric.

Îmi mişc capul cât de încet pot pentru a mă uita la mâna mea. Siluetele noastre sunt întunecate pe fundalul plasei elastice şi mai întunecate a trambulinei. Degetele lui se furişează spre ale mele. Având în continuare nevoie să-mi trag răsuflarea, sunt în aşteptarea atingerii lui.

Între noi ţâşneşte o scânteie albastră. Sar într-o parte.

— *Au!*

Lumina se aprinde şi Caleb râde isteric.

— Îmi pare foarte rău!

— Ar fi bine să-ţi pară rău, îi spun. N-a fost câtuşi de puţin romantic.

— Poţi să-mi oferi şi tu un şoc, dacă vrei, îmi spune el. Asta e romantic, nu?

Încă culcată pe spate, îmi frec picioarele înainte şi înapoi pe trambulină, apoi mă întind spre lobul urechii lui.

Bzzt!

— *Au!*

Se apucă, râzând, de ureche.

— Asta chiar a durut!

Se ridică în picioare, apoi merge cu paşi târşiţi pe trambulină, descriind un cerc mare. Eu mă ridic şi îi imit mişcările, în timp ce ne privim lung.

— Ce, ne luptăm aici? îl întreb. Dă-i drumul.

— Poţi să fii sigură c-o facem.

Arată cu un deget în faţa lui şi se năpusteşte asupra mea. Mă feresc într-o parte şi îl împung în umăr.

— A doua oară! Te-am atins de două ori.

— În regulă, gata cu Domnul Amabil.

În pas alergător, mă duc în partea opusă, dar el e în spatele meu, cu degetele întinse. Privindu-i picioarele cu atenţie, fac un mic salt pentru a ateriza exact acolo unde păşeşte el, dezechilibrându-l complet. Cade în faţă şi îl ating la ceafă.

Ridic braţele în aer.

— Respins!

Întins pe burtă, se uită în sus la mine cu un rânjet malefic. Privesc iute în jur, dar nu există nicio scăpare de pe trambulină. Face un salt rapid şi ajunge în genunchi, apoi în picioare şi mă placheazǎ. Săltăm o dată şi el se răsuceşte astfel încât eu cad deasupra lui. Rămân fără suflare. Mă prinde cu mâinile pe la spate, ţinându-mă strâns. Ridic capul suficient cât să-i văd ochii, îmi suflu părul din faţa lui şi râdem amândoi. Treptat, râsetele încetează, iar noi respirăm sacadat, cu piepturile şi abdomenele lipite unul de celălalt.

Mă mângâie pe obraz cu o mână şi mă trage spre el. Buzele lui pe ale mele sunt atât de moi, îndulcite cu mentă. Mă lipesc şi mai tare de el şi mă pierd în sărutul nostru. Alunec de

pe pieptul lui şi apoi el se răsuceşte şi ajunge deasupra mea. Îl cuprind cu braţele şi ne sărutăm mai intens. Ne tragem înapoi pentru a ne recăpăta suflul şi ne privim în ochi.

În mintea mea, există o mulţime de lucruri care mă sâcâie şi ameninţă să mă extragă din acest moment. Dar, în loc să-mi fac tot felul de griji, închid ochii, mă lipesc de el şi îmi permit să cred în noi.

Drumul de întoarcere spre locul de desfacere se desfăşoară în cea mai mare parte în tăcere. Descopăr că sunt aproape hipnotizată de brelocul lui Caleb, pe care se leagănă poza cu noi în poala lui Moş Crăciun. De nu s-ar mai sfârşi vreodată săptămâna asta!

Când intră în parcare, mă ia de mână. Mă uit spre rulotă şi văd cum se trage o draperie în camera tatei şi a mamei.

Caleb mă ţine şi mai strâns de mână.

— Îţi mulţumesc, Sierra.

— Pentru ce?

Îmi zâmbeşte.

— Pentru că ai sărit pe trambulină cu mine.

— O, a fost plăcerea mea, îi spun.

— Şi pentru că ai făcut ca aceste câteva săptămâni să fie cele mai bune din viaţa mea.

Se apleacă să mă sărute şi încă o dată mă pierd în sărutarea lui. Trec cu buzele de pe maxilar la urechea lui şi îi şoptesc:

— Şi ale mele.

Lipindu-ne obrajii, ascultându-ne reciproc respiraţiile, nu ne mişcăm. După săptămâna viitoare, nu va mai fi niciodată aşa. Vreau să reţin acest moment şi să mi-l imprim pe inimă, astfel încât să nu pălească niciodată.

Când într-un final cobor din camionetă, privesc luminile camionetei până ce au dispărut demult.

Tata vine în spatele meu.

— Asta trebuie să fie sfârşitul, Sierra. Nu vreau să te mai vezi cu el.

Mă răsucesc spre el şi văd cum clatină din cap.

— Nu e chestia cu sora lui. Nu numai asta. E totul.

Sentimentul cald şi minunat pe care l-am trăit toată seara iese din mine sângerând, înlocuit de o groază apăsătoare.

— Am crezut c-ai renunţat.

— O să plecăm în câteva zile, îmi spune tata, doar ştii asta. Şi trebuie să ştii că te-ai ataşat prea tare de el.

Nu-mi pot găsi glasul şi nici măcar cuvintele pentru a striga la el. Lucrurile mergeau în cele din urmă bine şi el trebuie să strice asta? Nu. N-am să-l las s-o facă.

— Mama ce spune? îl întreb.

Se întoarce uşor spre rulotă.

— Nici ea nu vrea să fii rănită.

Când nu-i răspund, se răsuceşte cu totul şi porneşte înapoi spre rulota înghesuită pe care obişnuiam să o consider acasă.

Mă întorc spre pomii de Crăciun. În spatele meu, aud bocancii tatei urcând treptele de metal ale rulotei şi uşa închizându-se în urma lui. Nu mă pot duce acolo. Nu încă. Aşa că mă duc spre pomi, iar acele lor îmi zgârie mânecile şi pantalonii. Mă aşez jos pe pământul rece, unde luminile de afară nu mă pot ajunge.

Încerc să-mi imaginez că sunt acasă, unde cândva au crescut aceşti copaci din jurul meu, privind aceleaşi stele.

În rulotă, nu prea reuşesc să pun geană pe geană toată noaptea. Când trag draperiile prima dată, soarele încă nu a

răsărit. Stau culcată pe pat, privind afară, urmărind stelele care încep să pălească. Cu cât dispar mai multe, cu atât mai pierdută mă simt.

Mă hotărăsc să dau de Rachel. N-am mai vorbit de când am ratat spectacolul ei, dar ea mă cunoaşte mai bine ca oricine şi eu am nevoie să-i spun cum mă simt. Îi trimit un mesaj în care îi cer scuze. Îi spun că mi-e dor de ea. Îi spun că i-ar plăcea de Caleb, dar că părinţii mei cred că mă apropii prea mult de el.

În cele din urmă, îmi răspunde: Pot să te ajut?

Expir profund şi închid ochii, atât de recunoscătoare să o am pe Rachel în viaţa mea.

Îi spun: Am nevoie de un miracol de Crăciun.

În lunga pauză care urmează, privesc cum începe să răsară soarele.

Ea răspunde: Lasă-mă două zile.

Caleb apare a doua zi cu un zâmbet larg pe faţă, ducând un pachet învelit în revista de benzi desenate de duminică şi cu mult prea multă bandă adezivă. În spatele lui, o văd pe mama privindu-ne. Deşi e clar că nu-i deloc încântată, rămâne cu clientul ei.

— Ce e asta? îl întreb, reprimându-mi teama că tata se va întoarce de la alergarea lui de prânz. Vreau să spun, în afara unei invitaţii de a te învăţa cum să împachetezi.

Îmi întinde pachetul.

— Nu există decât un mod prin care să afli.

Pachetul e cumva moale şi când rup ambalajul văd de ce. Este acea căciulă caraghioasă de Crăciun pe care o purta în urmă cu două zile.

— Nu, cred că asta îţi aparţine.

— Ştiu, dar am văzut cât erai de invidioasă, îmi spune, incapabil să-şi disimuleze zâmbetul. Mi-am închipuit că la voi iernile sunt mult mai friguroase decât la noi.

Pariez că nu crede că o voi purta, de aceea mi-o pun imediat pe cap.

Trage părţile laterale peste urechi şi apoi îşi lasă mâinile acolo în timp ce se apleacă să mă sărute. Las ca sărutul să se petreacă, dar îmi ţin buzele strânse. Când el nu se trage înapoi, mă văd nevoită s-o fac eu.

— Îmi pare rău, spune el. N-ar fi trebuit să fac asta aici.

În spatele lui, cineva îşi drege vocea şi eu mă uit peste umărul său.

— Sierra, trebuie să te întorci la lucru, mă anunţă mama.

Vizibil stânjenit, Caleb priveşte spre brazi.

— Urmează să primesc sarcina de a curăţa toaletele?

Nimeni nu râde.

El se uită la mine.

— Ce se întâmplă?

Mă uit în jos şi văd pantofii mamei venind mai aproape.

— Caleb, spune ea, Sierra ne-a spus lucruri minunate despre tine.

Ridic privirea spre ea, ochii mei implorând-o să fie blândă.

— Şi ştiu ce simte pentru tine, continuă mama şi se uită la mine, dar nici măcar nu încearcă să zâmbească. Însă noi plecăm într-o săptămână şi, cel mai probabil, la anul nu vom mai veni înapoi.

Nu-mi iau privirea dintr-a ei, dar văd cum Caleb se întoarce spre mine şi inima mi se frânge. *Eu* trebuia să-i spun asta *dacă* ar fi fost necesar şi, fiindcă nimic nu e sigur, nu era încă necesar.

— Tatăl ei şi cu mine nu ne simţim în largul nostru văzând cum progresează această relaţie fără ca toată lumea să ştie cum stă treaba. Apoi se uită la mine: Tatăl tău se va întoarce într-un minut. Hai să încheiem asta.

Pleacă şi rămân singură cu Caleb, al cărui chip e un amestec de trădare şi cedare.

— Ar trebui ca tatăl tău să nu mă vadă? mă întreabă.

— El crede că relaţia noastră devine prea serioasă, îi răspund. Nu trebuie să te temi, doar că se simte din cale-afară de protector.

— Din cale-afară de protector, deoarece nu vă mai întoarceţi aici?

— Asta încă nu e sigur, răspund, dar nu-l mai pot privi în ochi. Ar fi trebuit să-ţi spun, adaug.

— Ei bine, acum ai ocazia. Ce altceva nu-mi mai spui?

O lacrimă îmi alunecă pe obraz. Nici măcar nu mi-am dat seama că plâng, dar nu-mi pasă.

— Andrew a vorbit cu el, îi explic, dar e în regulă.

— Cum să fie asta în regulă?

Vocea îi este rigidă.

— Fiindcă am vorbit eu cu ei şi le-am spus...

— Ce le-ai spus? Căci noi vorbim chiar acum şi în mod sigur nimic nu e în regulă.

Îl privesc şi îmi şterg lacrimile de pe obraz.

— Caleb...

— Sierra, asta nu se va schimba. Nu în timpul care a mai rămas familiei tale. Şi atunci, de ce-ţi mai baţi capul cu mine?

Mă întind să-l iau de mână.

— Caleb...

El face un pas înapoi, punând distanţă între noi.

— Te rog, nu, îi spun în șoaptă.

— Am spus că tu meritai, Sierra, și meriți. Dar nu știu dacă restul merită. Și știu că eu nu merit.

— Ba da, îi spun. Caleb, tu...

Se întoarce și iese din Cortul Principal, apoi se duce drept spre camioneta lui și pleacă.

A doua zi, tata se întoarce de la oficiul poștal și lasă un plic gros lângă mine la casa de marcat. Au trecut douăzeci și patru de ore fără ca eu și tata să vorbim. N-am fost niciodată așa, dar nu pot să-l iert. În partea de sus a plicului există o inimă roșie desenată în jurul numelui *Elizabeth Campbell* de la adresa expeditorului. După ce mai rezolv doi clienți, desfac pachetul.

Înăuntru se află un plic de scrisori și o cutie roșie strălucitoare de mărimea unui puc de hochei. Scot capacul cutiei, înlătur un strat de vată și iată tăietura groasă de doi centimetri din primul meu pom. Pe margine are încă un strat de scoarță aspră. În centru este pomul de Crăciun pe care l-am pictat când aveam unsprezece ani. Acum două zile, dacă m-aș fi uitat la asta, m-aș fi simțit emoționată doar gândindu-mă cum ar reacționa Caleb dacă i-aș da-o. Acum, nu simt nimic.

O clientă se apropie de tejghea și pun capacul la loc pe cutie. Când doamna pleacă, deschid scrisoarea. În timp ce Elizabeth a fost cea care mi-a trimis tăietura din pom, bilețelul poartă caligrafia lui Rachel: *Sper ca asta să te ajute cu miracolul acela de Crăciun pe care l-ai cerut.*

Împreună cu bileţelul sunt şi două bilete pentru balul de iarnă. În partea de sus e scris cu litere roşii, elegante, *Globul de Zăpadă al Iubirii*. Pe partea stângă este un cuplu care dansează în interiorul unui glob de zăpadă, în timp ce în jurul lor curge sclipiciul argintiu.

Închid ochii.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În pauza de prânz mă duc la rulotă şi ascund cutia roşie sub o pernă de pe patul meu. Iau fotografia cu mine şi cu Caleb rezemată de marginea ferestrei şi strecor biletele între fotografie şi apărătoarea din carton aflată în spate.

Înainte să-mi pierd curajul, îl caut pe tata şi îl rog să mai facă o plimbare cu mine. M-am frământat suficient de mult pentru asta. Îl ajut să lege un pom pe maşina unui client şi apoi plecăm împreună.

— Vreau să te mai gândeşti la asta, îi spun. Spui că nu e din pricina trecutului lui Caleb, iar eu te cred.

— Bine, deoarece…

Îl întrerup:

— Ai spus că e şi din cauză că mai avem mai puţin de o săptămână şi eu mă îndrăgostesc de el. Și ai dreptate, chiar aşa este. Ştiu că asta te face să nu te simţi în largul tău dintr-un milion de motive, dar mai ştiu şi că n-ai fi spus nimic dacă n-ai fi putut folosi trecutul lui drept scuză.

— Nu ştiu, poate, dar eu tot…

— Și deși asta mă supără atât de tare, pentru că nu e corect față de Caleb, uiți de singura persoană care ar trebui să constituie cea mai importantă parte pentru tine.

— Sierra, numai la tine mă gândesc aici, îmi spune. Da, e greu să văd cum fetița mea se îndrăgostește. Și da, e greu să dau uitării trecutul lui. Dar mai mult decât orice, scumpo, nu pot să stau și să văd cum te alegi cu inima frântă.

— N-ar trebui ca asta să fie decizia mea? îl întreb.

— Ba da, dacă poți lua totul în calcul. Se oprește din mers și privește spre stradă. Mama ta și cu mine nu ne-am spus asta încă, dar o știm amândoi. E aproape sigur că la anul nu vom mai veni.

Pun o mână pe brațul lui.

— Tată, îmi pare foarte rău.

Privind în continuare spre stradă, își petrece un braț în jurul umerilor mei și eu îmi sprijin capul de pieptul lui.

— Și mie, spune el.

— Deci, cel mai tare te îngrijorează cum mă voi simți eu când o să plec, îi spun.

El se uită la mine și știu că în povestea asta eu sunt cea mai importantă parte pentru el.

— N-ai cum să înțelegi cât de greu va fi, îmi spune.

— Atunci, spune-mi tu. Fiindcă tu știi. Ce-ai simțit când ai cunoscut-o pe mama și apoi a trebuit să pleci?

— A fost cumplit, îmi răspunde. De câteva ori am crezut că nu vom reuși. Ba chiar am luat și o pauză și o vreme am ieșit amândoi cu alte persoane. Asta, la naiba, aproape că m-a ucis.

Următoarea mea întrebare este exact locul în care voiam să ajung.

— Și a meritat?

Îmi zâmbește și apoi se întoarce să se uite spre locul nostru de desfacere.

— Fireşte că a meritat.

— Păi, bine, atunci, îi spun.

— Sierra, mama ta şi cu mine fuseserăm amândoi implicaţi în relaţii serioase înainte să ne cunoaştem. Pentru tine, e prima dată când te îndrăgosteşti.

— N-am spus niciodată că m-am îndrăgostit!

El râde.

— Nu e nevoie s-o spui.

Privim amândoi maşinile şi eu îi trag braţul mai bine în jurul meu. El se uită la mine şi oftează.

— În câteva zile, ţi se va frânge inima. Aşa va fi. Dar n-am să fac să te doară şi mai tare luându-ţi cele câteva zile rămase cu el.

Îl îmbrăţişez cu putere şi îi spun că îl iubesc.

— Ştiu, răspunde el tot în şoaptă. Şi ştii că mama ta şi cu mine vom fi aici să te ajutăm să-ţi vindeci inima.

Cu braţul lui în jurul umerilor mei şi cu braţul meu pe după mijlocul lui, mergem înapoi la locul de desfacere.

— Trebuie să ţii cont de un lucru, îmi spune. Gândeşte-te cum se va termina pentru amândoi sezonul ăsta. Căci se va termina. Aşa că nu ignora asta.

Când i se alătură mamei în Cortul Principal, alerg la rulotă şi îl sun pe Caleb.

— Treci încoace şi cumpără un pom, îi spun. Ştiu că ai livrări de făcut.

Când îl văd pe Caleb intrând în parcare, s-a întunecat deja. Luis şi cu mine cărăm un pom mare spre camioneta lui.

— Sper ca ăsta să se potrivească oriunde mergeţi! spune Luis.

Caleb sare din maşină şi aleargă în spatele camionetei să deschidă oblonul.

— Acesta s-ar putea să nu se încadreze în marja mea de preţuri, spune, chiar şi cu un discount.

— Ba nu, îi spun, fiindcă e gratis.

— E un dar din partea părinţilor ei, adaugă Luis. Pentru moment, ei trag un pui de somn, aşa că...

— Luis, sunt chiar aici, îl întrerup. Pot să-i spun şi eu.

Luis roşeşte şi apoi se îndreaptă spre locul de vânzare, unde o clientă aşteaptă să i se tragă în plasă bradul. Caleb, între timp, pare confuz.

— Am avut o discuţie cu tata, îi spun.

— Şi?

— Şi ei au încredere în mine. De asemenea, le place ce faci tu cu pomii lor, aşa că vor să-l doneze pe acesta pentru cauză.

El se uită spre rulotă şi un zâmbet vag îi mijeşte pe buze.

— Bănuiesc că atunci când ne întoarcem, poţi să le spui dacă donaţia lor încape.

După ce livrăm pomul, care cu greu încape în casă – şi unde copilul de cinci ani *o ia razna* de încântare –, Caleb îndreaptă maşina spre Cardinals Peak. Parchează în faţa porţii din metal şi îşi deblochează portiera.

— Aşteaptă aici ca să deschid poarta, îmi spune. Putem merge cu maşina până sus şi, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să-ţi văd în sfârşit pomii.

— Atunci, opreşte motorul, îi spun. Mergem pe jos.

Se apleacă în faţă pentru a privi în susul dealului.

— Ce, te temi de o mică plimbare noaptea? îl necăjesc eu. Sunt sigură că ai o lanternă, nu-i aşa? Te rog, nu-mi spune că ai o camionetă, dar nu şi o lanternă!

— Ba da, îmi răspunde, de fapt chiar am una!

— Perfect!

Dă cu spatele pe un petic de pământ cu iarbă de pe marginea drumului şi ia o lanternă din torpedou.

— Nu e decât una, îmi spune. Sper că e în regulă să stai aproape de mine.

— O, dacă trebuie, îi spun.

Sare din camionetă, vine pe partea mea şi deschide portiera. Ne tragem fermoarele jachetelor până sus în timp ce privim la silueta înaltă a lui Cardinals Peak.

— Îmi place să vin aici, îi spun. De fiecare dată când urc versantul, cred că... am senzaţia că... pomii mei sunt o profundă metaforă personală.

— Uau, se miră Caleb. Ăsta s-ar putea să fie cel mai adânc lucru pe care te-am auzit spunându-l.

— O, mai taci! Dă-mi lanterna aia.

Îmi dă lanterna, dar continuă să meargă.

— Pe bune. Te superi dacă folosesc asta la şcoală? Profesorului meu de engleză îi va plăcea.

Îi dau un ghiont cu umărul.

— Hei, am fost crescută la o fermă de pomi de Crăciun. Îmi este permis să devin sentimentală când mă uit la ei, chiar şi dacă nu mă pot exprima.

Îmi place cum Caleb şi cu mine ne putem tachina reciproc şi să nu pară mare scofală. Lucrurile grele încă sunt prezente – nu putem evita o zi din calendar –, dar am găsit o cale de a ne aprecia unul pe celălalt chiar acum.

În seara asta e mai frig decât atunci când am venit cu Heather aici de Ziua Recunoştinţei. Caleb şi cu mine nu vorbim prea mult în vreme ce urcăm; pur şi simplu ne bucurăm de răcoarea din aer şi de căldura atingerii noastre. Înainte de ultima cotitură, ies de pe drum şi îl conduc la lumina lanternei în

tufele înalte până la genunchi. Fără să se plângă, mă urmează cale de mai mulţi metri.

Luna în pătrar aruncă umbre adânci pe această parte a dealului. Acolo unde tufişurile se răresc, trec uşor cu lanterna peste pomii mei, prinzând unul sau doi odată în cadrul fasciculului îngust.

Caleb vine alături de mine şi mă cuprinde cu un braţ peste umeri, aducând uşor trupurile noastre împreună. Când mă uit la el, el priveşte pomii. Îmi dă drumul şi se apropie de mica mea fermă, părând extrem de fericit în timp ce se uită de la ei la mine.

— Sunt minunaţi, îmi spune. Se apleacă şi adulmecă unul dintre brazi. Miroase exact a Crăciun.

— Şi arată a Crăciun, deoarece Heather vine în fiecare vară să-i tundă, îi spun.

— Ei nu cresc aşa în mod natural?

— Nu toţi, îi explic. Tatei îi place să le spună oamenilor că noi toţi avem nevoie de puţin ajutor pentru a intra în spiritul sărbătorilor.

— Familiei tale îi plac metaforele, observă Caleb.

Trece în spatele meu şi mă învăluie într-o îmbrăţişare, lăsându-şi bărbia să se odihnească pe umărul meu.

Preţ de câteva minute, privim pomii în tăcere.

— Îi iubesc, îmi spune el. Ei sunt mica ta familie de pomi.

Mă înclin într-o parte şi îl privesc în ochi.

— Acum cine e sentimental?

— Te-ai gândit vreodată să-i împodobeşti? mă întreabă.

— Am făcut asta o dată, împreună cu Heather – în cel mai natural mod posibil, fireşte. Am folosit conuri de brad şi flori, plus nişte stele pe care le-am cumpărat, făcute din seminţe şi din miere.

— Aţi adus daruri pentru păsărele? mă întreabă. Foarte drăguţ.

Ne întoarcem spre tufişuri, iar eu mă răsucesc şi îi mai admir o dată – probabil ultima oară când îi văd înainte de plecare. Îl ţin pe Caleb de mână, fără să ştiu câte ocazii voi mai avea în viaţa mea să fac asta. El arată mai departe, spre locul de desfacere al familiei mele. De aici, de sus, arată ca un mic dreptunghi luminat. Stâlpii şi fulgii care se întind între pomi le luminează verdele profund. Iată Cortul Principal şi rulota argintie. Văd trupuri mergând printre copaci, un amestec de clienţi, lucrători şi poate mama şi tata. Caleb trece din nou în spatele meu şi mă cuprinde în braţe.

Asta e casa mea, gândesc. *Acolo jos... şi chiar aici.*

Îşi trece mâna în jos pe braţul meu care ţine lanterna, iar apoi mută fasciculul luminos încet spre pomii mei.

— Număr cinci, îmi spune. Parcă ai spus că sunt şase.

Inima mi se opreşte. Îndrept lanterna spre brazi.

— Unu, doi...

Inima mi se frânge când mă opresc la cinci. Alerg înapoi la tufişuri, trecând lumina lanternei rapid înainte şi înapoi de-a lungul solului din faţa mea.

— E primul! Cel mare.

Caleb vine spre mine prin tufe. Înainte să ajungă la mine, se împiedică de ceva solid. Luminez la picioarele lui şi apoi duc o mână la gură. Îngenunchez pe pământ alături de ciot, care reprezintă tot ce a mai rămas din cel mai bătrân pom. Deasupra tăieturii sunt mici mărgele de sevă uscată.

Caleb îngenunchează alături de mine. Ia lanterna de la mine şi o ţine cu ambele mâini.

— Cineva s-a îndrăgostit de el, îmi spune. Probabil că acum e în casa lor, împodobit tot şi minunat. E ca un dar care...

— Era un dar pe care *eu* să-l fac, îi spun. Nu pentru ca cineva să-l ia.

Mă ajută să mă ridic în picioare și îmi culc obrazul pe umărul lui. După mai multe minute petrecute așa, pornim pe drumul de întoarcere. Mergem încet și nu spunem nimic. El mă conduce cu grijă, ocolind toate gropile și pietrele.

Apoi se oprește, privind la câțiva metri dincolo de drum. Îi urmăresc privirea în timp ce el se îndreaptă într-acolo. Lanterna luminează verdele închis al pomului meu, aruncat pe o latură și lăsat să se usuce în tufe.

— Pur și simplu l-au abandonat aici? întreb.

— Bănuiesc că pomul tău a opus rezistență.

Mă prăbușesc la pământ și nu-mi pasă că plâng.

— Îl urăsc pe cel care a făcut asta!

Caleb vine lângă mine și pune o mână pe spatele meu. Nu spune nimic, nu-mi spune că va fi bine și nici nu mă judecă pentru cât de tare sufăr pentru un copac. Pur și simplu înțelege.

Într-un sfârșit, mă ridic. El îmi șterge lacrimile de pe față și mă privește în ochi. Tot nu vorbește, dar știu că e alături de mine.

— Aș vrea să pot explica de ce mă port astfel, îi spun, dar el închide ochii și apoi îi închid și eu și știu că nu e nevoie.

Privesc din nou pomul. Oricine l-o fi văzut aici, s-a gândit că arăta foarte frumos. S-a gândit că l-ar putea face și mai frumos. Și a încercat, a vrut cu adevărat, dar a fost prea mult pentru el.

Așa că l-a abandonat.

— Nu vreau să mai stau aici, spun.

Caleb merge în spatele meu, ațintind lumina la picioarele mele în timp ce ne îndepărtăm.

Când Heather sună să vadă dacă poate să-mi țină de urât la locul de desfacere, îi povestesc despre pomul de pe Cardinals Peak și că poate nu sunt cea mai plăcută companie. Fiindcă mă cunoaște bine, vine imediat. Îmi spune că anul ăsta am fost „o fantomă care livrează pomi" și e tristă că n-am mai petrecut la fel de mult timp împreună. Îi amintesc că ori de câte ori am avut o oră sau două libere, ea era cu Devon.

— S-a zis cu Operațiunea Dă-I Papucii Iubitului, îi spun.

Heather mă ajută să refac stocul de la standul cu băuturi.

— Presupun că n-am vrut niciodată cu adevărat să-i dau papucii, pur și simplu am vrut ca el să fie un iubit mai bun. Am început atât de bine, dar pe urmă el a devenit... nu știu...

— Afabil?

Ea își dă ochii peste cap.

— Cum să nu. Vom folosi unul dintre cuvintele tale.

O pun la curent cu toată drama cu Andrew și cu tata, și cum a fost nevoie de două discuții pentru a-i face pe părinții mei să înțeleagă de ce nu este o opțiune să nu-l mai văd pe Caleb în timpul care ne-a mai rămas.

— Uite cum pune fata mea piciorul în prag, spune Heather. Îmi ia mâna și mi-o strânge. Sierra, eu tot mai sper că te vei întoarce la anul. Dar, dacă nu se va întâmpla, mă bucur că anul acesta a fost așa.

— Presupun. Dar chiar trebuia să fie atât de plin de suișuri și coborâșuri?

— Păi, acum înseamnă mult mai mult, zice ea. Uită-te la mine și la Devon. El a devenit afabil, bine? În fiecare zi era același lucru și foarte plictisitor. Am luat în calcul să mă despart de el și atunci s-a întâmplat chestia cu Regina Zăpezii. A provocat tensiune, dar apoi el mi-a oferit ziua perfectă. Unde ne

aflăm acum, ne-am câştigat dreptul de a fi. Şi tu şi Caleb v-aţi câştigat, cu siguranţă, aceste câteva zile rămase.

— Cred că am câştigat suficient pentru câţiva ani, îi spun. Iar Caleb a câştigat destul pentru o viaţă întreagă.

O oră mai târziu, Heather pleacă să lucreze la darul ei surpriză pentru Devon. Restul zilei se scurge încet cu clienţii care tot vin. Seara socotesc banii din casa de marcat şi pun deoparte tot ce trebuie încuiat.

Mama vine spre mine în timp ce răsucesc comutatorul pentru a stinge instalaţia cu fulgi de nea.

— Tata şi cu mine am vrea să te scoatem la cină, îmi spune.

Mergem spre Breakfast Express şi, când intrăm în vagonul plin, Caleb umple cana de cafea a unui bărbat aflat la câteva mese mai departe. Fără să-şi ridice privirea, spune:

— Vin la dumneavoastră într-un minut.

— Nu te grăbi, îi răspunde tata, zâmbind.

Caleb probabil că e epuizat. Se uită fix la noi în timp ce înaintează şi îi câteva secunde să-şi dea seama cine suntem. Când o face, izbucneşte în râs şi ia câteva meniuri.

— Arăţi obosit, îi spun.

— Un băiat a anunţat că e bolnav, aşa că am venit mai devreme, îmi răspunde. Măcar asta înseamnă mai multe bacşişuri.

Îl urmăm spre un separeu gol, aproape de bucătărie. După ce ne aşezăm, el pune şerveţelele şi tacâmurile.

— Probabil că mâine voi mai putea să cumpăr doi brazi, spune. Oamenii mai cumpără pomi, nu-i aşa? Cu toate că e aproape de Crăciun?

— Încă e deschis la noi, răspunde tata. Dar nu e la fel de aglomerat ca aici.

Caleb pleacă să ne aducă apă. Îl privesc cum se îndepărtează, arătând puţin agitat, dar total adorabil. Când arunc o privire peste masă, tata clatină din cap în direcţia mea.

— Va trebui să înveţi să-l ignori pe tatăl tău, spune mama. Aşa l-am suportat eu.

Tata o sărută pe mama pe obraz. De douăzeci de ani împreună, ea ştie cum să-l facă să tacă atunci când e caraghios, dar într-un fel în care lui îi place.

— Mamă, ţi-ai dorit vreodată altceva în afară de lucrul la fermă? o întreb.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu pentru asta am mers la facultate, dacă la asta te referi.

Caleb se întoarce cu trei ape şi trei paie împachetate.

— V-aţi hotărât ce vreţi să comandaţi?

— Îmi pare rău, zice mama. Nici n-am apucat să ne uităm în meniuri.

— Nu vă faceţi griji, e perfect aşa, răspunde Caleb. Există un cuplu *minunat* - sunt sarcastic - care se pare că are mai multă nevoie de atenţia mea.

Pleacă, iar tata şi mama îşi iau meniurile.

— Dar ai avut vreodată zile în care să te întrebi? continui eu cu întrebările. Cum ar fi fost viaţa ta dacă n-ar fi trebuit să se învârtă în jurul unei sărbători?

Mama îşi lasă meniul jos şi mă studiază.

— Sierra, regreţi asta?

— Nu, îi răspund, dar e tot ce cunosc. Tu măcar ai avut câteva Crăciunuri normale înainte să te măriţi. Ai cu ce să compari.

— N-am regretat niciodată viaţa pe care am ales-o, zice mama. Şi a fost alegerea mea, aşa că pot să fiu mândră de asta. Am ales viaţa alături de tatăl tău.

— A fost o viaţă interesantă, asta-i sigur, adaugă tata.

Mă prefac că citesc meniul.

— A fost un an interesant.

— Şi mai sunt doar câteva zile, spune mama.

Când arunc o privire, se uită la tata cu mâhnire.

În după-amiaza următoare, camioneta lui Caleb trage în parcare, cu Jeremiah pe locul din dreapta. După felul în care coboară râzând şi vorbind, arată ca doi tipi care n-au avut niciodată o pauză dureroasă în relaţia lor de prietenie.

Luis se duce la ei şi îşi scoate mănuşa de lucru pentru a da mâna cu ei. Cu toţii sporovăiesc veseli înainte ca Jeremiah şi Caleb să se îndrepte spre Cortul Principal.

— Fata cu brazii! exclamă Jeremiah, ciocnindu-şi mai întâi pumnul de al meu. Băiatul meu zice că s-ar putea să aveţi nevoie de ajutoare în plus să strângeţi aici de Crăciun. Unde mă înscriu?

— N-ai planuri cu familia ta? îl întreb.

— Noi facem schimb de cadouri în Ajun de Crăciun înainte de slujba de la biserică, îmi răspunde. Apoi dormim până târziu şi ne uităm până seara la fotbal. Dar îţi sunt cumva dator, ştii?

Mă uit de la unul la altul.

— Aşadar, e totul în ordine aici? întreb.

Jeremiah priveşte în jos.

— Părinţii mei nu ştiu unde sunt. Mă acoperă Cassandra.

— Te acoperă cu o condiţie, spune Caleb. Se uită la mine. În seara de Revelion, tipul e şoferul desemnat pentru întreaga echipă de majorete.

Jeremiah râde.

— E o slujbă grea, dar sunt pregătit. Porneşte cu spatele spre ieşire, zicându-mi: Mă duc să-l găsesc pe tatăl tău şi să-l întreb cum e cu strânsul.

— Dar tu? îl întreb pe Caleb. Ai de gând să ne ajuţi să strângem locul ăsta?

— Mi-aş petrece ziua aici, dac-aş putea, îmi răspunde, dar avem tradiţii pe care, dacă nu le-aş respecta, nu m-aş simţi bine. Poţi să mă înţelegi, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Şi mă bucur că puteţi fi cu toţii împreună, îi spun.

Deşi sunt sinceră, nu va fi o bucurie prea mare să văd cum soseşte ziua de Crăciun.

— Dacă găseşti timp să te strecori, eu voi fi la Heather o vreme, făcând schimb de daruri cu ea şi cu Devon.

El surâde, însă ochii lui oglindesc aceeaşi tristeţe pe care eu o simt.

— Am să apar şi eu la un moment dat.

În timp ce îl aşteptăm pe Jeremiah să se întoarcă, niciunul din noi nu mai ştie ce să mai spună. Acum, plecarea pare atât de reală... şi atât de curând. În urmă cu două săptămâni, părea că această zi e foarte departe. Aveam timp să vedem ce se poate întâmpla şi cât de mult ne putem îndrăgosti. Acum, pare că totul s-a întâmplat prea târziu.

Caleb mă ia de mână şi îl urmez în spatele rulotei, departe de toată lumea. Înainte să-l întreb ce căutăm, mă sărută. Mă sărută şi îl sărut ca şi cum ar fi ultima oară. Nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă *este* ultima oară.

Când se retrage, buzele lui sunt roşii şi puţin umflate. La fel le simt şi pe ale mele. Mă ţine de obraji şi ne lipim frunţile laolaltă.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta de Crăciun, îmi spune.

— Mai avem doar câteva zile. Nu ştiu ce-o să facem.

— Vino cu mine la slujba de aprindere a lumânărilor, îmi propune. Cea despre care ţi-a povestit Abby.

Ezit. N-am mai fost la biserică de-o veşnicie. De Crăciun, el ar trebui să fie înconjurat de oameni care cred în ce crede el şi care simt ce simte el.

Gropiţa îi revine.

— Vreau să fii acolo. Te rog.

Îi zâmbesc şi eu drept răspuns.

— Bine.

Dă să pornească spre locul de desfacere, dar îl iau de mână şi îl trag înapoi. El ridică o sprânceană.

— Ce-ţi trebuie acum?

— Cuvântul de azi din vocabular, îi spun. Sau ai terminat cu încercările de a mă impresiona?

— Nu-mi vine să cred că te îndoieşti de mine, îmi spune. Adevărul e că am ajuns să fiu cu adevărat prins de cuvintele astea. Cel de azi e *diafan*.

Clipesc.

— Încă unul pe care nu-l ştiu.

El îşi ridică braţele în sus.

— Da!

— Bine, poate că ăsta e cuvântul, îi spun, ridicând dintr-o sprânceană, dar ce înseamnă?

Ridică şi el dintr-o sprânceană.

— E ceva delicat sau translucid. Stai, ştii ce înseamnă *translucid*, nu-i aşa?

Râd şi îl trag din ascunzătoare.

Luis ne face semn cu mâna şi vine alergând.

— Băieţii şi cu mine am ales un pom perfect pentru tine, îi spune lui Caleb.

A fost grozav să-l văd pe Luis devenind parte din familia de la locul de desfacere.

— Tocmai l-am pus în camionetă.

— Mulţumesc, omule, îi zice Caleb. Dă-mi eticheta, ca să plătesc pentru el.

Luis clatină din cap.

— Nu, pe ăsta l-am luat noi.

Caleb se uită la mine, dar eu habar n-am ce se petrece.

— Unii dintre băieţii din echipa de baseball cred că e grozav ce faci, îi explică Luis. Şi eu la fel. Aşa că ne-am gândit că am putea să rupem câţiva dolari din bacşişul nostru şi să-l cumpărăm noi pe ăsta.

Îi dau un ghiont lui Caleb cu umărul. Faptele lui bune devin contagioase.

Luis se uită la mine, puţin agitat.

— Nu-ţi face griji, n-am folosit discountul pentru angajaţi.

— O, tu n-ar trebui să-ţi faci griji pentru asta, îi spun.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, Heather o ia pe Abby și o aduce la locul de desfacere. Abby l-a tot bătut la cap pe Caleb să vadă dacă poate să mă ajute și ea, deoarece se pare că încă din copilărie își dorise să lucreze într-un loc în care se vând brazi. Chiar dacă asta e o exagerare, sunt bucuroasă să îi fac pe plac.

În capătul îndepărtat al Cortului Principal așezăm două capre pentru tăiat lemne, peste care punem un placaj de mărimea unei uși. Deasupra, clădim un morman de crengi de brad tăiate, pe care noi trei le îndesăm în pungi de hârtie și le permitem clienților să le ia acasă. Oamenilor le place să-și decoreze mesele și pervazurile cu crengi de brad înainte să ajungă familiile în vizită. Pungile dispar aproape la fel de repede pe cât le umplem noi.

— Ce îi pregătești în secret lui Devon pentru Crăciun? o întreb pe Heather. Aș paria că e un pulover de Crăciun.

— Ei bine, chiar m-am gândit la asta, răspunde ea, dar am mers pe o variantă și mai bună. Așteaptă puțin.

Fuge înapoi la tejghea unde și-a lăsat geanta. Abby și cu mine ne uităm una la alta și ridicăm din umeri. Heather vine

înapoi, ţinând mândră în sus un... fular roşu cu verde, de circa şaptezeci de centimetri, uşor răsucit.

— Mama m-a învăţat să împletesc, ne spune.

Îmi muşc obrazul în interior pentru a nu izbucni în râs.

— Heather, în două zile e Crăciunul.

Ea priveşte, înfrântă, fularul.

— N-am avut nici cea mai vagă idee că va dura atât de mult. Dar mă gândesc că după ce plec de aici, am să mă încui în camera mea şi-am să privesc filmuleţe cu pisoi suficient cât să-l termin.

— Cel puţin, un lucru e sigur, îi spun, ăsta e modul perfect de a discerne iubirea lui.

Abby se opreşte din umplutul unei pungi.

— Am uitat, ce înseamnă *a discerne*?

Şi eu, şi Heather izbucnim în hohote de râs.

— Ce cred eu că înseamnă, spune Heather, vârând fularul în buzunar, este că dacă Devon mă iubeşte cu adevărat, va purta fularul ăsta de rahat ca şi când ar fi cel mai minunat lucru pe care l-a primit vreodată.

— Asta înseamnă, îi confirm, dar nu e totuşi un test corect.

— Tu l-ai purta dacă ţi l-aş dărui, zice Heather, şi are dreptate. Dacă nu-mi poate oferi aceeaşi devoţiune, nu merită darul adevărat.

— Şi care e ăla? întreabă Abby.

— Bilete la un festival de comedie, îi răspunde Heather.

— Mult mai bine, aprob eu.

Heather îi povesteşte lui Abby despre ziua perfectă pe care i-a oferit-o Devon drept cadou de Crăciun în avans. Într-o zi, zice Abby, ar vrea şi ea un iubit care să pună la cale un picnic pe vârful lui Cardinals Peak pentru ea.

Heather zâmbeşte în timp ce umple încă o pungă.

— Nu e ca şi cum *lui* nu i-a făcut plăcere acolo sus.

Arunc cu o mână de crengi de brad în ea. Nu e nevoie să elaboreze subiectul în prezenţa surorii mai mici a lui Caleb.

După ce mama lui Abby vine să o ia, discuția trece la viaţa mea amoroasă.

— Am senzaţia că mai sunt încă multe aici pentru noi, dar că plec mult prea curând.

— Şi anul viitor e încă indecis? mă întreabă ea.

— Nu foarte indecis, îi răspund. De fapt, e foarte puţin probabil. Nu ştiu ce-am să fac dacă n-am să pot să te văd iarna viitoare.

— Nu va mai fi un Crăciun adevărat, asta e sigur, spune Heather.

— Toată viaţă m-am întrebat cum ar fi să rămân acasă după Ziua Recunoştinţei, zic eu. Să am şansa unui Crăciun cu zăpadă şi să experimentez lucruri pe care le fac oamenii normali în timpul vacanţei. Dar, ca să fiu sinceră, să mă întreb nu e acelaşi lucru cu a-mi dori.

Heather şi cu mine am încetat să mai umplem pungi.

— Ai discutat asta cu Caleb?

— Gândul ăsta ne-a chinuit tot timpul.

— Ce zici de vacanţa de primăvară? mă întreabă Heather. Nu trebuie să aştepţi o veşnicie pentru a-l revedea.

— Va fi la tatăl lui, îi răspund.

Mă gândesc la biletele pentru balul de iarnă pe care le-am ascuns în spatele fotografiei noastre. Ca să i le dau, ar trebui să ştim sigur unde ne situăm. Ar trebui să ştiu ce vrem amândoi. Ar însemna să plec de aici, dar cu promisiunea de a fi împreună.

— Dacă Devon şi cu mine am putut să ne rezolvăm problemele, spune Heather, la fel puteţi şi tu cu Caleb.

— Nu ştiu dacă e aşa, îi spun. Voi sunteţi împreună în timp ce faceţi asta.

După ce închidem activitatea anuală în Ajunul Crăciunului, părinţii mei şi cu mine luăm cina în Airstream. Friptura a fiert la foc mic toată ziua, aşa că în toată rulota miroase delicios. Tatăl lui Heather ne-a adus turte de mălai făcute de el. Din cealaltă parte a măsuţei, tata mă întreabă ce părere am dacă vom renunţa să mai venim aici la anul.

Rup turta de mălai în două.

— Nu depinde de mine. De fiecare dată când închidem în Ajunul Crăciunului, aici stau şi mănânc. Singurul lucru diferit este această întrebare.

— Asta este din perspectiva *ta*, zice mama. Din partea asta a mesei, fiecare an arată diferit.

Iau o bucăţică de turtă şi o mestec încet.

— Ai o mulţime de oameni care îţi doresc tot ce-i mai bine pentru tine, spune tata. Aici, în acest oraş, acasă...

Mama se apleacă peste masă şi mă ia de mână.

— Sunt convinsă că ai senzaţia că te tragem în direcţii diferite, însă asta e pentru că ţinem la tine. Sper că acest an ţi-a dovedit-o.

Tata fiind tata, se simte dator să adauge:

— Chiar dacă îl închei cu inima frântă.

Mama îl înghionteşte în umăr.

— În liceu, Domnul Cinic – tatăl tău – şi-a petrecut vara în tabăra de baseball de aici după ce ne-am cunoscut în iarna de dinainte.

— În acea perioadă am ajuns să te cunosc foarte bine, zice tata.

— Cât de bine ai fi putut să mă cunoşti în câteva săptămâni? îl întreabă mama.

— Destul de bine, îi spun eu. Crede-mă.

Tata îşi aşază mâna peste mâna mea şi a mamei.

— Scumpo, suntem mândri de tine. Indiferent de schimbările din afacerea noastră, vom trece prin asta ca o familie. Şi indiferent ce hotărăşti tu cu Caleb, noi... ştii tu... noi putem...

— Noi te susţinem, intervine mama.

— Întocmai, spune tata, lăsându-se pe spate şi luând-o pe mama cu braţul pe după umeri. Avem încredere în tine.

Mă duc la ei şi îi cuprind într-o îmbrăţişare de familie. Simt cum tata îşi înalţă gâtul pentru a se uita la mama.

Când mă întorc la locul meu, mama se ridică şi se duce în camera lor pentru a lua cele câteva mici cadouri pe care le-am adus cu noi. Cel mai nerăbdător dintre noi toţi e tata – seamănă mult cu Caleb în această privinţă –, aşa că el e primul care-şi deschide cadoul.

Ţine cutia departe de el.

— Un elf? comentează el, strâmbând din nas. Pe bune?

Eu şi mama aproape că murim de râs. Tata se plânge de această păpuşică în fiecare an, jurând că nu va ceda şi n-o va cumpăra niciodată. De vreme ce îşi petrece luna decembrie într-o rulotă departe de casă, a presupus că nici nu va trebui s-o facă.

— Planul era, explică mama, ca Sierra şi cu mine să-l ascundem acasă după ce tu plecai în California.

— Şi atunci, spun eu, aplecându-mă în faţă, pentru un maximum de efect, ţi-ai fi petrecut întreaga lună gândindu-te la el, întrebându-te unde ar fi putut să fie.

— Asta m-ar fi înnebunit, spune tata. Scoate elful şi îl ţine cu capul în jos, de un picior. Anul ăsta v-aţi întrecut pe voi înseva.

— Cred că dacă există o parte bună a lucrurilor, îi spun, acum poţi să-l cauţi acasă zilnic.

— Ăsta e un alt exemplu, zice tata, de a nu avea mereu nevoie de o parte bună a lucrurilor.

— În regulă, e rândul meu, spune mama.

În fiecare an, ea vrea să fie surprinsă cu o loţiune de corp cu parfum diferit. În timp ce, din fericire, adoră mirosul brazilor de Crăciun, după ce a fost învăluită în el o lună întreagă, vrea să miroasă a altceva în noul an.

Despachetează sticluţa şi o întoarce pentru a citi eticheta.

— Castravete şi lemn-dulce? Cum Dumnezeu ai găsit aşa ceva?

— Sunt două dintre aromele tale preferate, îi amintesc eu.

Ea deschide capacul, miroase şi apoi toarnă o picătură în palmă.

— Chestia asta e incredibilă! exclamă şi se dă cu ea pe mâini.

Tata îmi întinde o cutiuţă argintie.

Emoţionată, deschid cutia şi dau deoparte un strat subţire de vată. Dedesubt străluceşte o cheie de maşină.

— Mi-aţi cumpărat o maşină!

— De fapt, este camioneta unchiului Bruce, spune mama, dar vom reface tapiţeria în ce culori vei dori tu.

— S-ar putea să nu fie potrivită pentru drumuri lungi, spune tata, însă e grozavă pentru fermă şi ca să te plimbi prin oraş.

— Te deranjează că e a lui? mă întreabă mama. Nu ne-am putut permite ceea ce tu...

— Mulţumesc, le spun.

Întorc cutia cu fundul în sus, astfel încât cheile îmi cad în palmă. După ce, preţ de câteva secunde, le ţin în palmă pentru

a le simţi greutatea, mă năpustesc de la locul meu şi îi îmbrăţişez cu putere.

— E incredibil!

De dragul tradiţiei, după ce farfuriile murdare sunt puse teanc în chiuvetă, ne urcăm în patul părinţilor şi ne uităm pe laptopul meu la *Cum a furat Grinch Crăciunul.* Ca de obicei, cam pe când inima lui Grinch se măreşte de trei ori în acea zi, mama şi tata dorm buştean. Eu sunt complet trează, cu stomacul strâns ghem, deoarece e timpul să mă pregătesc pentru slujba lumânărilor cu Caleb.

În seara asta nu e nevoie să probez o grămadă de ţinute. Înainte ca ei să apuce să se mişte în pat, m-am decis asupra unei fuste negre simple şi a unei bluze albe. În micuţa baie, îmi întind părul cu placa. Când mă machiez cu grijă, zăresc în oglindă zâmbetul mamei, în spatele meu. Îmi întinde un pulover nou din caşmir roz.

— În caz că se face frig, îmi spune.

Mă răsucesc pe călcâie.

— De unde l-ai luat?

— A fost ideea tatălui tău, îmi răspunde. El a vrut să ai ceva nou pentru seara asta.

Ridic în sus puloverul.

— Tata l-a ales?

Mama râde.

— Sigur că nu. Şi mulţumeşte-le stelelor tale norocoase, fiindcă dacă l-ar fi ales el, probabil c-ai fi putut să-l îmbraci şi peste un costum de schi, îmi spune mama. M-a rugat să-ţi iau ceva în timp ce voi puneaţi crenguţele în pungi.

Mă privesc în oglindă şi lipesc puloverul de mine.

— Spune-i că-l iubesc.

Ea surâde privind reflexiile noastre în oglindă.

— Dacă reuşesc să-l trezesc după ce pleci, o să facem nişte popcorn şi ne uităm la *Crăciun alb*.

Fac asta în fiecare an, de obicei cu mine cuibărită între ei.

— Întotdeauna v-am admirat pentru că tu şi tata nu vă săturaţi niciodată de Crăciun, îi spun.

— Scumpo, dacă am simţi vreodată asta, spune mama, am vinde ferma şi am face altceva. Ceea ce facem noi este special. Şi e plăcut să ştim că şi Caleb apreciază asta.

Se aude o bătaie uşoară în uşă. Inima îmi bubuie în timp ce mama mă ajută să-mi trag puloverul peste cap fără să-mi stric părul. Înainte să o pot îmbrăţişa încă o dată, ea se duce în camera ei şi închide uşa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Deschid uşa, aşteptându-mă să fiu copleşită la vederea chipeşului meu partener din Ajunul Crăciunului. În loc de asta, Caleb e îmbrăcat cu un pulover foarte strâmt cu mutra uriaşă a lui Rudolph, tras peste o cămaşă mov şi o pereche de pantaloni milităreşti. Îmi acopăr gura şi clatin din cap.

El deschide larg braţele.

— Ei?

— Spune-mi că nu l-ai împrumutat de la mama lui Heather, îi zic.

— Ba da! exclamă el. Chiar de la ea l-am împrumutat. A fost unul dintre puţinele pe care le avea cu tot cu mâneci.

— În regulă, deşi îmi place spiritul tău, n-o să mă pot concentra asupra slujbei dacă eşti îmbrăcat cu ăsta.

Cu braţele larg deschise în lături, îşi examinează puloverul.

— Se pare că n-ai nici cea mai vagă idee de ce mama lui Heather are aşa ceva, îi spun.

Oftează, apoi, fără tragere de inimă, îşi ridică puloverul peste piept, dar se blochează la urechi şi trebuie să-l smucesc eu pentru a ieşi. Acum este îmbrăcat adecvat în calitatea sa de chipeş partener al meu.

E o seară rece de iarnă. Multe dintre casele de-a lungul drumului pe care îl parcurgem au luminițele aprinse. Unele arată de parcă acoperișurile le-ar fi tivite de țurțuri strălucitori. Altele au reni albi luminoși care pasc pe peluze. Preferatele mele sunt casele care strălucesc în multe culori.

— Arăți minunat, îmi spune Caleb.

Îmi ia mâinile în timp ce mergem și îmi sărută fiecare deget.

— Mulțumesc, îi răspund. Și tu la fel.

— Vezi? Devii tot mai pricepută la a accepta complimente, îmi zice.

Mă uit spre el și zâmbesc. Pe obrajii lui se reflectă lumini albe și albastre de la casa din apropiere.

— Spune-mi despre seara asta, îl rog. Bănuiesc că va fi aglomerat.

— Se țin două slujbe în noaptea de Crăciun, îmi explică. Prima este pentru familii, cu o piesă de teatru și un milion de copilași de patru ani îmbrăcați în îngeri. E haotică și zgomotoasă și perfectă. Liturghia de la miezul nopții, cea la care mergem noi, este mai solemnă. E în genul discursului măreț al lui Linus din *Crăciunul lui Charlie Brown.*

— Îmi place Linus.

— Asta-i bine, spune Caleb, căci altminteri seara s-ar opri aici.

Parcurgem și restul drumului, pe străzile care urcă în pantă lină, mână în mână, în tăcere. Când ajungem la biserică, parcarea e plină. Multe mașini sunt parcate lângă bordură, iar de pe străzile din apropiere vin și mai mulți oameni.

În fața ușilor din sticlă, Caleb mă oprește înainte să intrăm. Mă privește în ochi.

— Mi-aș dori să nu pleci, îmi spune.

Îi strâng mâna, dar nu știu ce să-i răspund.

Deschide o uşă şi îmi face loc să trec. Singura lumină vine de la lumânările care licăresc în suporturile înalte din lemn, montate de-o parte şi de alta a fiecărei bănci. Grinzi groase din lemn, aflate pe pereţii laterali, se ridică deasupra ferestrelor înalte cu vitralii în roşu, galben şi albastru. Grinzile se unesc în centrul tavanului cu vârf ascuţit, creând efectul unei corăbii răsturnate cu susul în jos. În partea din faţă a bisericii, marginea scenei este tivită cu ghivece de crăciuniţe roşii. Estrada în trepte e deja plină de corişti în robe albe. Deasupra lor, în faţa tuburilor de alamă ale orgii, atârnă o coroană enormă.

Cele mai multe bănci sunt arhipline, iar oamenii stau înghesuiţi. Ne strecurăm pe o bancă din fund şi o femeie mai în vârstă se apropie de noi dinspre culoar. Ne întinde fiecăruia câte o lumânare albă, neaprinsă, şi un cerc din carton cât palma mea. În mijlocul cercului este o gaură mică şi mă uit cum Caleb trece vârful lumânării prin gaură. Împinge cartonul puţin mai jos de jumătatea lumânării.

— Astea sunt pentru mai târziu, îmi spune. Cartonul reţine picăturile de ceară.

Vâr şi eu lumânarea prin gaura cartonului şi o pun în poală.

— Vin şi mama şi sora ta?

El dă din cap spre cor. Abby şi mama lor sunt amândouă în centrul estradei, zâmbind şi privindu-ne. Mama lui pare foarte fericită să stea alături de Abby. Caleb şi cu mine le facem cu mâna în acelaşi timp. Abby începe să fluture şi ea din mână, dar mama ei îi trage mâna în jos, căci dirijorul corului se instalează în faţa lor.

— Abby a fost dintotdeauna o cântăreaţă înnăscută, îmi explică Caleb în şoaptă. A repetat numai de două ori împreună cu ei, dar mama zice că s-a armonizat perfect cu ceilalţi.

Colindul de deschidere este „Hark! The Herald Angels Sing".

După ce mai interpretează câteva cântece, preotul ține o cuvântare sinceră și profundă despre povestea Crăciunului și despre ce înseamnă această noapte pentru el. Frumusețea cuvintelor lui și recunoștința în felul în care le prezintă mă mișcă. Îl țin pe Caleb de braț, iar el se uită la mine cu blândețe.

Corul începe să cânte „We Three Kings". Caleb se apleacă spre mine și îmi spune în șoaptă:

— Vino afară cu mine.

Îmi ia lumânarea din poală și eu ies după el din biserică. Ușa dublă din sticlă se închide în urma noastră și din nou suntem în aerul rece al nopții.

— Ce facem? îl întreb.

El se apleacă și mă sărută blând. Îi mângâi obrajii reci, ceea ce face ca buzele lui să pară și mai calde. Mă întreb dacă voi simți fiecare sărut cu Caleb la fel de nou și de magic.

Își întoarce capul într-o parte, ascultând.

— Începe.

Pornim spre partea laterală a bisericii. Pereții și turla se înalță deasupra noastră. Ferestrele înguste de deasupra sunt întunecate, însă știu că sunt făcute din vitralii.

— Ce începe? îl întreb.

— E întuneric înăuntru, deoarece ușierii au stins toate lumânările, îmi spune. Dar ascultă.

Închide ochii. Îi închid și eu. E slab la început, dar apoi îl aud. Nu e doar corul care cântă, ci toți enoriașii.

— *Noapte de vis... timp prea sfânt.*

— Chiar acum există doi oameni în partea din față a bisericii care țin lumânări aprinse. Doar doi. Toți ceilalți au lumânări la fel ca noi.

Îmi întinde lumânarea. O țin de partea de jos, iar cercul din carton se află deasupra degetelor mele.

— Cei doi oameni cu flăcările păşesc pe culoarul central; unul se îndreaptă spre banca din stânga, celălalt se duce în dreapta.

— *Pruncul dulce visează.*

Caleb scoate un pliculeţ de chibrituri din buzunar, rupe un chibrit, închide din nou capacul şi îl scapără. Aprinde fitilul lumânării sale şi apoi scutură chibritul pentru a-l stinge.

— Oamenii de pe locurile din margine, cei care sunt mai aproape de culoar, îşi înclină lumânările spre cel cu focul. Apoi folosesc acea flacără pentru a aprinde lumânarea persoanei de lângă ei.

— *Lumii îi dă mântuire.*

Caleb îşi îndreaptă lumânarea spre a mea şi eu o aplec pieziş, ţinând fitilul în flacăra sa, până ce începe să ardă.

— Asta continuă, lumânare după lumânare. Trece înapoi, rând după rând. Lumina se împrăştie de la o persoană la alta... încet... creând această anticipare. Aştepţi ca această lumină să ajungă la tine.

Mă uit la mica flăcăruie a lumânării mele aprinse.

— *Pace în ea aducând.*

— Om după om, lumina este dată mai departe şi întreaga încăpere se umple de strălucire.

— *Domnul e pe pământ.*

Vocea îi este blândă.

— Priveşte în sus!

Mă uit la ferestrele cu vitralii. Acum, dinăuntru vine o strălucire caldă. Sticla luceşte în tonuri de roşu, galben şi albastru. Cântecul continuă şi eu îmi ţin respiraţia.

— *Noapte de vis... timp prea sfânt.*

Versurile sunt cântate încă o dată până la capăt. În cele din urmă, în biserică şi aici, se lasă liniştea.

Caleb se apleacă în faţă. Cu o suflare uşoară, îşi stinge lumânarea. Apoi o stinge şi pe a mea.

— Mă bucur c-am venit aici, îi spun.

Mă trage mai aproape şi mă sărută cu blândeţe, ţinându-şi buzele lipite de ale mele timp de câteva secunde.

Continuând să ne ţinem unul de altul, mă las pe spate şi îl întreb:

— Dar de ce n-ai vrut să văd asta înăuntru?

— În ultimii ani, niciodată nu m-am simţit mai calm ca în momentul în care mi se aprindea lumânarea în Ajunul Crăciunului. Pentru doar o secundă, totul era în regulă. Se trage şi mai aproape, cu bărbia lipită de umărul meu, şi îmi şopteşte la ureche: Anul ăsta am vrut să petrec acest moment numai cu tine.

— Îţi mulţumesc, îi spun tot în şoaptă. A fost perfect.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Ușa bisericii se deschide și liturghia din noaptea de Crăciun s-a încheiat. E trecut de miezul nopții și oamenii care pleacă sunt probabil obosiți, dar toate chipurile sunt pline de o fericire tihnită – de bucurie. Cei mai mulți dintre ei nu spun nimic în timp ce se îndreaptă spre mașinile lor, dar se aud câteva urări afectuoase de „Crăciun fericit".

E Crăciunul.

Ultima mea zi.

Îl văd pe Jeremiah ținând ușa deschisă pentru câțiva oameni, apoi vine spre noi.

— V-am văzut furișându-vă afară, spune el. Ați pierdut partea cea mai bună.

Mă uit la Caleb.

— Am pierdut partea cea mai bună?

— Nu cred, răspunde el.

Îi zâmbesc lui Jeremiah.

— Ba nu, n-am pierdut-o.

Jeremiah îi strânge mâna lui Caleb și apoi îl îmbrățișează.

— Crăciun fericit, prietene!

Caleb nu spune nimic; doar își strânge prietenul în brațe și închide ochii.

Jeremiah îl bate pe spate și apoi mă strânge pe mine în brațe.

— Crăciun fericit, Sierra!

— Crăciun fericit, Jeremiah!

— Ne vedem mâine-dimineață, îmi spune și apoi se întoarce în biserică.

— Ar trebui să pornim spre casă, zice Caleb.

Nu există un mod în care să descriu cât de mult a însemnat seara asta pentru mine. În acest moment, vreau să-i spun lui Caleb că-l iubesc. Acesta ar fi timpul potrivit, chiar aici, deoarece acum știu că e adevărat.

Totuși, n-o spun. Nu e corect ca el să audă aceste cuvinte și apoi eu să plec atât de curând. Să le rostesc ar însemna și să mi le gravez în inimă. M-aș gândi la aceste cuvinte tot drumul către casă. În schimb, spun:

— Mi-aș dori să pot opri timpul în loc.

E tot ce pot da fiecăruia din noi.

— Și eu, răspunde și mă ia de mână. Ce urmează pentru noi? Știm oare?

Aș vrea ca el să-mi poată da un răspuns la această întrebare. Să spun că ținem legătura mi se pare mult prea insignifiant. Știm că așa vom face, dar ce altceva?

Clatin din cap.

— Nu știu.

Când ajungem înapoi la locul de desfacere, Caleb mă sărută și apoi face un pas înapoi. I se pare corect să înceapă să se desprindă. Nu există niciun miracol de Crăciun care să mă poată ține aici sau să ne garanteze mai mult decât ceea ce avem acum.

— Noapte bună, Sierra.

Nu pot să-i întorc salutul.

— Ne vedem mâine, îi spun.

În timp ce se îndreaptă către camionetă, cu capul plecat, îl văd uitându-se la fotografia noastră de pe breloc. După ce deschide portiera, se mai întoarce o dată spre mine.

— Noapte bună, spune.

— Ne vedem mâine-dimineață.

Mă trezesc cu un amestec de sentimente contradictorii. Mănânc un mic dejun frugal din fiertură de ovăz cu zahăr brun înainte să plec spre casa lui Heather. Când ajung acolo, o găsesc șezând pe veranda din față, așteptându-mă.

Fără să se ridice, îmi spune:

— Iar mă părăsești.

— Știu.

— Și de data asta, nu știm când ai să te întorci, adaugă.

Într-un final, se ridică și mă îmbrățișează.

Camioneta lui Caleb trage pe aleea de acces, cu Devon pe locul din dreapta. Coboară amândoi, fiecare ținând în brațe câteva cadouri împachetate. Tristețea care îl copleșise noaptea trecută pe Caleb în timp ce pleca pare să fi dispărut.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! rostim la unison eu și Heather.

Amândoi băieții ne sărută pe obraz, iar apoi Heather ne conduce în bucătărie, unde ne așteaptă prăjituri cu cafea și ciocolată caldă. Caleb refuză prăjitura, deoarece a mâncat omletă și frigănele cu mama lui și cu Abby.

— E o tradiție, ne spune, dar își vâră o acadea mentolată în ciocolata caldă.

— Ai sărit azi pe trambulină? îl întreb.

— Abby şi cu mine am avut un concurs de sărituri pe spate la prima oră. Se ţine cu mâna de burtă şi adaugă: Ceea ce n-a fost tocmai cel mai înţelept lucru după micul dejun, dar a fost distractiv.

Heather şi Devon se lasă pe spate în scaunele lor, privindu-ne cum stăm de vorbă. Ar putea fi ultima noastră conversaţie şi se pare că nu se grăbesc să ne întrerupă.

— I-ai spus mamei tale că deja o găsiseşi? îl întreb.

Soarbe din ciocolată şi zâmbeşte.

— M-a ameninţat că la anul îmi va da doar carduri cadou.

— Ei bine, anul ăsta a găsit cadoul perfect, îi spun şi mă aplec să-l sărut.

— Şi în această notă, intervine Heather, a sosit timpul pentru cadourile *noastre.*

Aproape că nu mă pot uita în timp ce Devon începe să-şi despacheteze darul care arată cam moale. Scoate fularul roşu cu verde, inegal şi încă prea scurt. Îşi înclină uşor capul şi îl răsuceşte iar şi iar. Apoi zâmbeşte, posibil cel mai mare şi mai sincer zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe buzele lui.

— Iubito, tu l-ai făcut?

Heather zâmbeşte şi ea şi ridică din umeri.

— Îmi place! Îşi petrece fularul în jurul gâtului şi acesta de-abia dacă îi trece de claviculă. Până acum, nimeni nu mi-a împletit vreun fular. Nu-mi vine să cred cât de mult timp ai petrecut lucrând la el!

Heather radiază şi se uită spre mine. Dau din cap aprobator, iar ea se instalează pe genunchii lui Devon, îmbrăţişându-l.

— Am fost o iubită tare rea, îi zice. Iartă-mă. Îţi promit că voi fi mai bună.

Devon se trage înapoi, încurcat. Atinge fularul.

— Am spus că-mi place.

Heather se duce înapoi la locul ei şi îi dă un plic în care se află biletele pentru spectacolul de comedie. El pare încântat, dar nu la fel de mult ca de fularul pe care continuă să-l poarte mândru.

Heather îmi întinde peste masă un plic.

— Nu este pentru acum, spune, dar sper că vei aştepta asta cu nerăbdare.

Scot o foaie tipărită care a fost împăturită în trei. Îmi trebuie două secunde să descifrez că e o chitanţă pentru un bilet de tren de aici până în Oregon. Pentru vacanţa de primăvară!

— Vii să mă vezi?

Heather execută un mic dans de bucurie în scaunul ei.

Ocolesc masa şi o strâng în braţe. Aş vrea să văd reacţia lui Caleb faţă de venirea ei la mine, dar ştiu că aş supra-analiza orice expresie de pe chipul lui. Aşa că îi dau un sărut lui Heather pe obraz şi o mai îmbrăţişez o dată.

Devon pune un mic cadou în formă de cilindru în faţa lui Caleb şi apoi unul în faţa lui Heather.

— Ştiu că am avut deja ziua noastră perfectă, dar am luat acelaşi lucru pentru tine şi Caleb.

Caleb îl cântăreşte în mână.

Devon se uită la mine.

— De fapt, are legătură cu tine, Sierra.

Caleb şi Heather îşi desfac darurile în acelaşi timp: lumânări parfumate *Un Crăciun Deosebit*.

Caleb inspiră adânc şi apoi se uită la mine.

— Dap. Asta o să mă înnebunească.

Apuc o acadea, o pun în cana mea şi amestec. Pe moment, mă simt foarte copleşită. Dimineaţa se scurge prea repede, dar acum e rândul meu să le dau cadourile. Împing una dintre cutioarele ambalate spre Heather.

— Lucrurile bune vin în ambalaje mici, spune ea.

Rupe hârtia și deschide o cutioară din catifea neagră. Scoate o brățară din argint pe care am cumpărat-o din oraș și pe care am pus să fie gravată latitudinea și longitudinea: *45,5° N, 123,1° V.*

— Astea sunt coordonatele fermei noastre, îi spun. Acum vei putea mereu să-ți găsești drumul spre mine.

Ea se uită la mine și îmi spune în șoaptă:

— Întotdeauna.

Îi dau lui Caleb cadoul lui. El este meticulos la despachetat, desfăcând bucată după bucată de bandă adezivă. Pantoful lui Heather îl atinge pe al meu pe sub masă, dar nu pot să-mi iau ochii de la Caleb.

— Înainte să te uiți înăuntru, îi spun, să nu te aștepți să fi costat ceva.

El zâmbește cu gropiță și scoate cutia roșie strălucitoare.

— Însă a fost nevoie de multă grijă, continui eu, și de o mulțime de lacrimi și o groază de amintiri de care nu mă voi despărți niciodată.

Se uită la cutie, fără să-i scoată capacul încă. Când gropița îi dispare, cred că știe ce este înăuntru. Și dacă așa e, știe și cât de mult înseamnă faptul că i-o dau lui. Ridică cu grijă capacul. Bradul de Crăciun pictat e cu fața în sus.

Mă uit la Heather. Ține mâinile încleștate și lipite de buze.

Devon se uită la mine.

— Nu înțeleg.

Heather îl înghiontește în umăr.

— Mai târziu.

Caleb pare uluit și nu-și ia ochii de la dar.

— Credeam că ăsta era în Oregon.

— Era, îi spun. Dar trebuia să se afle aici.

Darul care a sosit odată cu el, biletele pentru balul de iarnă la care nu ştiu dacă voi participa, e încă în rulotă, ascuns sub fotografia noastră cu Moş Crăciun.

El ridică tăietura din cutie, ţinând-o cu degetele de scoarţă.

— Asta este de neînlocuit, spune.

— Aşa este, îi confirm, şi e a ta.

Îmi întinde o cutie de un verde strălucitor neambalată, legată cu o panglică roşie. Scot panglica şi ridic capacul. Pe un strat subţire de vată se află încă o tăietură de brad, cam de aceeaşi mărime cu cea pe care i-am dat-o lui. În mijloc este pictat un pom de Crăciun cu un înger în vârf. Mă uit la el, nedumerită.

— M-am întors la pomul tău de pe Cardinals Peak, îmi spune. Cel care a fost tăiat. O parte din el trebuie să se ducă acasă cu tine.

Acum Heather şi cu mine ducem mâinile la gură. Devon bate uşor cu degetele în masă.

— Acum câteva săptămâni, ţi-am cumpărat altceva, zice Caleb.

Scoate un săculeţ străveziu din material auriu.

— Te rog să observi că acest săculeţ este diafan.

Râd.

— E foarte diafan.

Prin materialul delicat văd un colier auriu. Dezleg şnurul care ţine săculeţul legat şi scot un colier cu un mic pandantiv cu o raţă în zbor.

Glasul lui este blând.

— Altceva ce aşteptăm să vină în sud în fiecare iarnă.

Îi întâlnesc privirea fixă şi am senzaţia că Heather şi Devon nici măcar nu se află în încăpere cu noi.

Heather înţelege.

— Iubi, vino să mă ajuţi să caut nişte muzică de Crăciun.

Fără să-mi iau ochii de la el, mă strecor în braţele lui Caleb şi îl sărut. Apoi îmi culc capul pe umărul lui, dorindu-mi să nu trebuiască să părăsesc vreodată acest loc.

— Îţi mulţumesc pentru dar, îmi zice el.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru ale mele.

În încăperea alăturată începe să cânte o melodie instrumentală de Crăciun. Caleb şi cu mine nu ne mişcăm până ce nu începe cel de-al treilea cântec.

— Pot să te conduc eu cu maşina înapoi? mă întreabă.

Îmi îndrept spatele şi îmi ridic părul de la ceafă.

— Nu vrei mai întâi să-mi pui colierul?

Caleb îmi prinde pandantivul la gât şi apoi închide cheiţa de la spate. Încerc să memorez fiecare atingere a degetelor lui pe pielea mea. Ne luăm paltoanele şi apoi le spunem la revedere lui Heather şi Devon, care stau lipiţi unul de altul pe canapea.

Drumul scurt pare pustiu, deşi Caleb e chiar lângă mine. Am senzaţia că suntem în plin proces de reîntoarcere la propriile noastre lumi. Duc mâna la colier de mai multe ori şi văd cum el îmi aruncă o privire de fiecare dată când o fac.

Cobor din camionetă. Când ating pământul cu picioarele, mă simt lipită de sol.

— Nu vreau ca asta să fie tot, îi spun.

— Trebuie să fie? mă întreabă el.

— Tu trebuie să iei cina cu mama ta şi cu Abby şi noi vom lucra toată seara ca să strângem totul, îi explic. Plec cu mama dimineaţă.

— Fă-mi o favoare, mă roagă el.

Aştept.

— Crede în noi.

Încuviinţez din cap şi îmi muşc buza. Fac un pas îndărăt şi închid portiera, oferindu-i o fluturare din mână. El porneşte şi eu spun o rugăciune.

Te rog. Nu lăsa ca asta să fie ultima dată când îl văd pe Caleb.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Câțiva dintre jucătorii de baseball, plus Luis și Jeremiah, lucrează la demontarea Cortului Principal. Alții dau jos instalațiile cu fulgi de nea și înfășoară cablurile. Îi ajut pe oamenii care vin să ia ultimii pomi rămași. Pentru câțiva dolari fiecare, îi pot lăsa să se usuce și să-i folosească la focuri de tabără. Lucrătorii de la Administrația Parcurilor orașului își aduc camionetele pe care le încărcăm cu pomi pentru a-i scufunda în lacurile din apropiere ca recife artificiale.

Observ că toată dimineața și după-amiaza ating cu degetele colierul. La cină, eu și părinții mei mâncăm în rulotă mâncare chinezească la pachet, iar după aceea un grup de lucrători revin după ce au luat cina împreună cu familiile lor. Ca în fiecare an, înălțăm un foc de tabără în locul aproape gol. Ne așezăm pe bănci din lemn și pe scaune pliante în jurul focului și frigem bezele. Luis face să treacă din mână în mână o cutie cu biscuiți din graham și împarte ciocolată pentru *s'mores**. Heather și Devon vin în vizită și deja se ciondănesc pentru ce vor face de

---

* Gustare tradițională în SUA și Canada, constând în bezele topite în foc, acoperite cu ciocolată și puse între doi biscuiți din graham.

Anul Nou. El vrea să se uite la un meci de fotbal, dar ea vrea să înceapă anul cu o excursie pe deal.

Jeremiah şade alături de mine.

— Pari prea tristă de Crăciun, Sierra.

— Dintotdeauna am detestat senzaţia de dezamăgire de după dimineaţa de Crăciun, îi spun. Anul ăsta a fost deosebit de dură.

— Toate astea din pricina lui Caleb? mă întreabă el.

— Caleb. Oraşul ăsta. Tot... Mă uit la oamenii care stau în jurul focului, apoi spun: Cumva, m-am îndrăgostit de timpul petrecut aici într-un fel în care n-am mai făcut-o niciodată până acum.

— Cum stai cu sfaturile? mă întreabă el.

Mă uit la el.

— Depinde de sfaturi.

— În calitatea mea de persoană care a pierdut o grămadă de timp cu Caleb şi care va trebui să lupte pentru mai mult, nu pot decât să-ţi spun să faci tot ce poţi ca să fii cu el. Eşti foarte potrivită pentru el, îmi spune, şi el pare potrivit pentru tine.

Dau din cap, încercând să-mi înghit nodul din gât.

— El este potrivit pentru mine, îi spun, ştiu. Dar, în mod logic, cum pot...

— Lasă logica, spune el. Logica nu ştie ce vrei tu.

— Ştiu. Şi nu este doar o dorinţă, îi spun, privind focul. E mai mult decât atât.

— Atunci, eşti norocoasă, zice, căci cineva la care amândoi ţinem mult îşi doreşte acelaşi lucru.

Mă bate pe umăr. Când ridic privirea spre el, arată cu un deget spre silueta întunecată a lui Cardinals Peak. Aproape de vârf sunt sute de lumini colorate strălucitoare.

Duc mâna la inimă.

— Ăia sunt pomii mei?

— Abia s-au aprins, îmi spune.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Mă uit la Jeremiah şi el ridică din umeri. Scot mobilul şi văd un mesaj de la Caleb: Familiei tale de pomi şi mie deja ne este dor de tine.

Sar în picioare.

— El e acolo sus! Trebuie să-l văd.

Mama şi tata stau aşezaţi de cealaltă parte a focului, cu un singur fular lung care le ţine amândurora de cald.

— E în regulă dacă...? Trebuie să... Gesticulez spre Cardinals Peak. El...

Amândoi zâmbesc şi mama spune:

— Mâine-dimineaţă plecăm devreme. Să nu stai prea târziu.

— Să faci alegeri bune, îmi spune tata, iar mama şi cu mine izbucnim în râs.

Le arunc o privire lui Heather şi lui Devon. El o ţine cu un braţ pe după umeri, iar ea s-a lipit de el. Înainte să plec, îi îmbrăţişez pe prietenii mei.

Heather se asigură că părinţii mei nu ne pot auzi şi apoi îmi şopteşte la ureche:

— Să vă ţineţi unul altuia de cald.

Mă uit la Jeremiah.

— Poţi să mă duci până acolo?

— E plăcerea mea, îmi răspunde.

— Bine, îi spun, dar mai întâi trebuie să iau ceva.

Am impresia că durează mai mult ca oricând să ajungem cu maşina la poarta de pe Cardinals Peak.

Când Jeremiah trage pe porţiunea cu pământ şi iarbă de pe marginea drumului, îmi spune:

— Acum ești pe cont propriu, fată cu brazi. N-am de gând să fiu a cincea roată la căruță în cazul ăsta.

Amândoi privim în susul dealului, la luminițele îndepărtate din pomii mei. El se întinde să deschidă torpedoul și îmi dă o lanternă mică.

Mă aplec și îl îmbrățișez.

— Îți mulțumesc.

Lanterna se aprinde imediat. Sar din mașină și închid portiera, apoi el dă cu spatele. Când luminile de poziții pălesc, rămân doar eu, lanterna cea mică și dealul care se înalță. Pe deal e întuneric, cu excepția unui petic de luminițe colorate din pomii mei, unde o persoană foarte specială mă așteaptă.

Ajung la ultimii metri înainte de cotitura finală a drumului, cu senzația că probabil am plutit în sus pe deal. Camioneta lui Caleb e parcată în fața mea. Geamul din dreapta este deschis și un cablu electric coboară pe portieră, mergând spre tufișurile unde stă Caleb, cu spatele la mine și cu fața spre oraș. Luminițele de Crăciun din pomii mei sunt destul de strălucitoare, astfel încât pot să sting lanterna și să văd bine drumul către el. Se uită la mobilul său, probabil așteptând vreun răspuns.

— Ești uimitor, îi spun.

Se întoarce, cu un zâmbet luminos pe chip.

— Am crezut că ești cu familia ta, îi spun, intrând în tufe.

— Am fost. Dar se pare că eram cu gândurile aiurea, îmi explică el. Abby mi-a zis să încetez să mai bocesc și să plec să te caut. Mi-am imaginat că ăsta ar fi un mod mai bun de-a te face să vii să mă vezi.

— Cu siguranță m-ai convins.

Face un pas spre mine, iar luminițele îi dansează pe față. Întindem mâinile unul spre altul și ne tragem mai aproape. Ne

sărutăm, iar sărutul nostru topește toate lucrurile de care n-am fost sigură. Vreau asta.

Ne vreau pe noi.

Îi șoptesc la ureche:

— Și eu am ceva pentru tine.

Vâr mâna în buzunarul de la spate și scot un plic împăturit.

Când îl ia, întorc lanterna și proiectez lumina spre mâinile lui. Îi tremură degetele, fie din pricina frigului, fie din pricina nerăbdării. Asta mă face fericită, căci probabil nu sunt singura persoană emoționată de pe dealul ăsta. Scoate biletele pentru balul de iarnă, cu perechea care dansează în globul de zăpadă. Se uită la mine și știu că avem același zâmbet pe față.

— Caleb, vrei să fii partenerul meu la balul de iarnă? îl întreb. Nu vreau să merg cu nimeni altcineva.

— Voi fi partenerul tău la orice, îmi răspunde.

Ne ținem unul de celălalt, într-o îmbrățișare strânsă, caldă.

— Chiar o să vii?

Își dă capul pe spate și îmi zâmbește.

— Pentru ce altceva am să strâng bacșișurile?

Îl privesc în ochi și următoarele cuvinte ies sub forma unei afirmații:

— Știi că te iubesc.

Se apleacă în față și îmi șoptește la ureche:

— Știi că și eu te iubesc.

Mă sărută pe gât și apoi îl aștept în timp ce se duce spre camionetă. Se apleacă pe geamul deschis, răsucește cheia în contact și sistemul audio pornește. În aerul rece din jurul nostru răsună „It's the Most Wonderful Time of the Year"*. Îmi înăbuș un hohot de râs, iar Caleb zâmbește.

---

* „E cea mai frumoasă perioadă din an."

— Dă-i drumul, îmi spune, zi-mi că sunt sentimental.

— Ai uitat? îl întreb. Familia mea din chestiile astea trăiește.

În orașul de dedesubt, văd pâlpâind focul în jurul căruia mama, tata și câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei din lume se încălzesc. Poate că acum se uită încoace. Dacă da, sper că zâmbesc, căci și eu le zâmbesc.

— Vrei să dansezi cu mine? mă invită Caleb.

Îi întind mâna.

— Am putea la fel de bine să exersăm.

Mă ia de mână, mă învârtește o dată și apoi ne mișcăm împreună. Luminițele de Crăciun sclipesc în pomii mei, care dansează împreună cu noi în vântul blând.

SFÂRȘIT